ADRIAN McKINTY

AUTORUL BESTSELLERULUI *LANȚUL*

INSULA

„ACAPARATOR ȘI IMPREVIZIBIL. NIMENI NU CREEAZĂ O TENSIUNE ATÂT DE RIDICATĂ."
SARAH PEARSE

„SCLIPITOR ȘI ALERT. VACANȚELE VOASTRE NU VOR MAI FI NICIODATĂ LA FEL. MEMORABIL."
DON WINSLOW

cititul-proiect.eu

ADRIAN McKINTY

INSULA

Original: *The Island* (2022)

Traducere din limba engleză şi note:
ANDREEA NĂSTASE

virtual-project.eu

— 2022 —

„Să nu te temi! Ostrovu-i plin de zvonuri,

De sunete şi dulci cântări ce-mbată, Dar rău nu fac."[1]

William Shakespeare, *Furtuna,* 1611

„Mă înfrupt
Din amăreală şi dulceață,
Înainte ca
lucrul acela
lucrul acela
de afară
Să vină."

Oodgeroo Noonuccal, „Not My Style"

Un corb cu ochi galbeni, sceptici, o urmărea dintr-un eucalipt lovit de trăsnet.

Corbul era moartea.

Dacă croncănea, era moartă. Dacă zbura spre Jacko şi el se întorcea să se uite, era moartă.

Corbul o urmărea cu capul lăsat într-o parte.

Se târî prin iarba aspră, ajunse la copac şi se opri să-şi tragă răsuflarea.

Îşi şterse transpirația de pe frunte cu marginea de jos a tricoului şi încercă să soarbă umezeala.

---

[1] *Furtuna,* actul III, scena 2, traducere de Leon D. Levițchi, în William Shakespeare, *Opere,* vol. 8, Editura Univers, 1990, pp.387-388.

Se strecură, după un minut de odihnă, dincolo de eucalipt, până la marginea câmpului. Acum, între ea şi Jacko nu se întindea decât plaja. Nicio urmă de vegetaţie. Nicio ascunzătoare. Nu prea mai avea sens să se târască pe burtă.

Încet, foarte încet, se ridică în picioare.

Mută cu grijă maceta din mâna stângă în dreapta. Era o lamă veche, grea şi roasă de ruginã. Strânse mânerul crăpat din lemn, sperând să nu se rupă de tot când va lovi.

Îşi luă inima în dinţi şi avansă pe furiş.

Mai ucisese înainte – somon, păstrăv, raţă.

Acum era diferit, nu? Foarte diferit.

Era vorba de o fiinţă umană.

Jacko stătea cu spatele la ea, cu picioarele întinse peste butoiul de petrol. Deşi veche, puşca pe care o ţinea atârnată pe umăr părea cât se poate de periculoasă.

Se apropie încet, încet, păşind în picioarele goale pe pietre şi prundiş.

În golf, ceva uriaş mişca sub apă, nu departe de ţărm. Avuseseră dreptate să nu încerce să scape înot. Era aripioara dorsală a unui rechin alb. Jacko îl văzuse şi el. Se ridică, duse arma la umăr şi trase. Puşca bubui puternic, sfâşiind tăcerea şi speriind cocostârcii şi pescăruşii.

Se uită înapoi la corb.

Nu se clintise. Stătea în continuare pe cea mai înaltă ramură a copacului înnegrit şi o privea impasibil. Mai văzuse scene ca aceasta şi, fără îndoială, aştepta un stârv.

Era evident că Jacko ratase. „La naiba!" mormăi cu puşca în mâini, cu ochii la rechinul care se îndepărta.

Speră să lase arma jos, dar bărbatul n-o făcu.

Stătea acolo, nemişcat, privind oceanul.

Olivia rămăsese întinsă în faţa lui, imobilă.

Aparatul de emisie-recepţie începu să pârâie.

Jacko trase mânerul închizătorului în spate, şi cămaşa de bronz a glonţului căzu pe nisip. Împinse închizătorul înapoi, vârând un cartuş nou pe ţeavă.

Ştia că dacă scotea cel mai mic sunet acum şi bărbatul se întorcea, ar fi primit un glonţ în piept. Se pricepea la arme, căci se prefăcuse că-i plac ca să petreacă mai mult timp împreună cu tatăl ei. Ştia că, de la această distanţă, rana de ieşire provocată de o armă de calibrul .303 ar fi avut diametrul unei mingi de baseball.

Rămase locului, aşteptându-l să pună puşca la loc pe umăr, dar Jacko nu făcea decât să privească valurile, mormăind pentru sine.

Avea soarele în spate, iar umbra ei urma să intre în câmpul lui vizual, ceea ce nu-i convenea deloc. Ar fi preferat orice altă modalitate să se apropie de el, însă nu avea de ales. Dacă bărbatul s-ar fi uitat spre stânga, i-ar fi văzut capătul umbrei.

Cel puţin vântul era de partea ei.

Pescăruşii aterizară şi cocostârcii reveniră în apă.

Soarele îi ardea gâtul şi braţele expuse.

În sfârşit, Jacko îşi agăţă puşca pe umăr şi se aşeză. Îşi scoase bricheta şi îşi aprinse o ţigară. Trase un fum, apoi vârî bricheta înapoi în buzunar.

Făcu un pas timid înainte. Umbra avansă şi ea.

Jacko nici nu clipi. Ajunsese la mai puţin de cinci metri de el. Bărbatul se lăsă pe spate şi suflă fumul spre cer. Mai făcu un pas. Mai întâi degetele, apoi talpa şi, la urmă, călcâiul. Lăsă piciorul jos fără sa facă niciun zgomot.

Degete, talpă, călcâi.

Încă un pas.

Şi încă unul.

Până la...

Un şoc scurt, ascuţit de durere pură.

Gâtul crestat al unei sticle sparte îi intrase în călcâi.

Îşi muşcă buza ca să nu țipe. Umbra ei se clătina de la stânga la dreapta de parcă ar fi încercat să-i atragă atenția bărbatului. Cu ochii jucând în lacrimi, se aşează cu picioarele încrucişate. Sângera, dar rana era superficială. Apucă bucata de sticla şi o scoase din picior. Îşi linse degetul arătător şi frecă rana. Durerea se mai atenuă. Luă o piatră plată şi o apăsă pe tăietură. Sângerarea încetini. Mai mult nu putea face şi, în orice caz, nu putea rămâne toată ziua acolo.

Se ridică şi mai parcurse câțiva metri cu paşi şovăielnici. Umbra trădătoare era chiar în fața ochilor lui Jacko. Tot mai aproape.

Putea citi inscripția de pe spatele tricoului fără mâneci, ud de transpirație, pe care îl purta bărbatul. O stea roşie deasupra cuvintelor BINTANG BEER.

Îl putea mirosi. Jeg, fum de țigară şi ulei de motor.

Era linişte. Ecourile focului de armă se stinseseră, nu se mai auzea decât susurul apei prin strâmtoare.

În stânga ei, soarele evapora ultimele fire din ceața dimineții. În aer începea să se simtă deja căldura. Urma o zi caniculară, cu peste patruzeci de grade Celsius.

Îşi aduse brusc aminte că era 14 februarie. Ciudată această inversare a sezoanelor, îşi spuse. Acasă la ea temperatura n-ar fi trecut de 5 grade.

Ziua Sfântului Valentin.

Cu fix douăsprezece luni în urmă, Tom se prezentase la prima şedință de masaj la clinica din vestul oraşului Seattle. Ningea. Când se întinsese pe masă, încă mai avea fulgi de zăpadă în păr.

Ce diferență, după numai un an.

Pe vremea aceea nu avea copii, era cât pe ce să-şi piardă locul de muncă şi trăia într-un apartament igrasios, lângă plaja Alki. Acum, era căsătorită, responsabilă pentru doi copii şi pe punctul să omoare un bărbat pe care abia dacă-l

cunoştea, pe o plajă diferită, aflată în partea cealaltă a globului.

Mai făcu trei paşi şi ridică maceta.

1

Pe indicator scria: ALICE SPRINGS – 25, TENNANT CREEK – 531, DARWIN – 1517.

Femeia se opri să reflecteze câteva secunde.

Dacă ratau ieşirea spre Alice, ar fi fost nevoiți să străbată încă cinci sute de kilometri (adică peste trei sute de mile) până la cea mai apropiată sursă de mâncare, apă sau benzină. În jurul autostrăzii pustii nu se vedea absolut nimic. Radioul pierduse frecvent semnalul în ultimele douăzeci de minute, dar acum recepția părea să fie ceva mai bună. Reuşea să-i distingă vocea lui John Lennon, care cânta melodia „Come Together".

Era capabilă să recunoască aproape orice cântec al Beatleşilor după numai câteva măsuri sau frânturi de versuri. Părinții ei îl idolatrizaseră pe John Lennon, la fel ca aproape toată lumea de pe Goose Island, unde rețelele de televiziune şi internet funcționau cu intermitență, în avantajul muzicii. Cântecul se opri şi un DJ îşi începu litania: „Ați ascultat «Come Together», melodia de deschidere a albumului *Abbey Road.* Mai devreme ați putut asculta «Hey Jude». Cine mi-ar putea spune pe ce album figurează «Hey Jude»?"

DJ-ul se opri ca să le dea timp ascultătorilor să răspundă.

— N-a fost pe niciun album. A apărut pe un single de patruzeci şi cinci de rotații pe minut, şopti Heather.

— Nu, nici să nu încercați să sunați. Nu era un concurs, ci o capcană. „Hey Jude" n-a fost lansat pe niciunul dintre albumele Beatles originale, ci doar pe compilații. Ei bine,

prieteni, sper că vă bucurați de răcoarea de la miezul nopții, când înregistrăm cea mai scăzută temperatură a zilei – treizeci şi şase de grade Celsius, adică pentru noi, ăştia mai bătrâni, nouăzeci şi şase virgulă opt grade Fahrenheit.

Tom mormăi ceva prin somn, aşa că ea dădu volumul mai încet. Îl aştepta o dimineață plină şi avea nevoie de fiecare secundă de odihnă pe care o putea prinde. Se întoarse ca să arunce o privire la copii. Dormeau şi ei, deşi Owen se jucase multă vreme cu telefonul, sperând degeaba să găsească un semnal Wi-Fi în mijlocul deşertului. Olivia ațipise înaintea lui. Heather verifică să aibă amândoi centurile de siguranță bine strânse, apoi îşi întoarse atenția la drumul pustiu.

Conduse mai departe.

Zdrăngănitul transmisiei. Moliile în lumina farurilor. Huruitul roților Toyotei pe asfalt.

Îşi spuse că filmele din seria Mad Max fuseseră atent editate pentru ştergerea plictisului inevitabil al deplasărilor prin interiorul Australiei. Începând de la Uluru, peisajul rămăsese neschimbat. Te făcea să-ți fie dor de stresul unei dimineți agitate cu ambuteiaje pe West Seattle Bridge. Nu se vedea nicio altă maşină; doar zgomotul Toyotei şi bâzâitul radioului. Nu erau nici oameni, dar, lângă un indicator de drum în lucru, se vedeau câteva utilaje verzui, acoperite de praf, ca nişte mastodonți adormiți.

După o vreme se întrebă dacă nu cumva greşise la un moment dat. Nu se vedea niciun indicator care să indice apropierea unui oraş sau aeroport. GPS-ul, care nu se mai actualizase de multă vreme, îi arăta că sunt pierduți în mijlocul unei întinderi albicioase, prin Teritoriile de Nord.

Drumul devenise mai prost, ceea ce îi accentua îngrijorarea. Căută disperată un semn de viață prin parbriz sau pe geamurile laterale.

Nimic.

Fir-ar să fie, probabil că la şantier cotise pe un drum greşit...

Un cangur enorm, gri, îi tăie calea.

— La naiba!

Apăsă puternic pe frână şi maşina se zgudui violent, oprindu-se cu scrâşnet de roți. Aruncați în față şi traşi înapoi de centurile de siguranță, Tom şi copiii gemură prin somn, fără să se trezească însă.

— Uau! exclamă cu ochii la cangurul înalt de un metru şi jumătate, înlemnit în fața maşinii.

Trecuseră la mustață de un accident grav. Îi tremurau mâinile şi respira cu greutate. Avea nevoie de aer. Puse maneta de viteze la punctul mort şi opri motorul, fără să stingă farurile. Deschise portiera şi ieşi în noaptea caldă.

— Cară-te! îi spuse cangurului uriaş. Nu pot să trec dacă stai în mijlocul drumului.

Animalul continua să o privească impasibil.

— Cară-te! strigă bătând din palme.

Cangurul nu făcea decât să se holbeze la maşină. Cum naiba nu înțelegea un lucru atât de simplu?

— Cred că e orbit de faruri, stinge-le, auzi o voce din beznă, din dreapta.

Heather tresări speriată şi se întoarse, descoperind un bărbat la numai câțiva metri de ea. Când aflase că pleca în Australia, Carolyn o avertizase cu privire la „cei mai periculoşi şerpi şi păianjeni de pe pământ”, iar când văzuse că nu se lăsa descurajată, îi trimisese o listă de filme despre autostopişti ucişi de maniaci prin savană: „Este un gen cinematografic de sine stătător, Heather! Sunt convinsă că se inspiră din realitate”.

Heather văzuse doar unul, *Wolf Creek,* dar îi fusese suficient.

— N-am vrut să te sperii, spuse bărbatul.

Inima îi bătea de să-i spargă pieptul, dar vocea omului era atât de calmă, de amabilă şi de liniştitoare, încât o potoli aproape instantaneu.

— Ah, îmi cer scuze, ce spuneaţi despre faruri?

— Probabil că l-au orbit. Stinge-le şi mai aşteaptă un minut.

Intră înapoi în Toyota şi se execută. Bărbatul mai rămase puţin lângă maşină, apoi se îndreptă spre cangur:

— Hai, băiete, du-te! strigă bătând din palme.

Cangurul întoarse capul, îi privi pe rând, cu aparentă indiferenţă, după care porni ţopăind în ritmul lui şi dispăru în noapte.

— Am învăţat ceva nou. Vă mulţumesc din suflet, îi spuse întinzându-i mâna.

Omul i-o acceptă şi i-o scutură de câteva ori. Cam la şaizeci de ani, nu era foarte înalt şi avea părul negru, cârlionţat. Era îmbrăcat cu un tricou roşu, bermude de blugi şi şlapi în picioare. Ajunseseră în Australia cam de o lună, dar era primul aborigen pe care îl vedea. Tocmai aici, în mijlocul pustietăţii.

— Nu eşti de pe aici, nu-i aşa? o întrebă.

— Nu, chiar deloc. Numele meu este Heather şi sunt din Seattle... din America.

— Pe mine mă cheamă Ray. Nici eu nu sunt de aici. Am venit pentru spectacol, eu şi cu gaşca mea, adică.

— Gaşca ta?

— Da, am venit pentru spectacol. Venim în fiecare an.

Cum ochii i se adaptaseră la întuneric, descoperi cu surprindere un grup numeros lângă şosea, în deşert. De fapt, era o tabără în toată regula. Douăzeci sau poate treizeci de persoane, oameni mai în vârstă sau copii. Majoritatea dormeau, dar câţiva se aciuaseră în jurul unui foc aproape stins.

— Vrei să ajungi la Alice? o întrebă Ray.

— Da, la aeroport. Dacă o țin tot înainte...

— Nu e bine. Semnalizarea aproape că nu există. Şoseaua asta te duce într-un cerc larg prin savană. Întoarce-te acolo unde ai trecut pe lângă un şantier şi fă la dreapta. Ar trebui să ajungi la Alice în cincisprezece minute. Nu e trafic deloc.

— Mulțumesc.

Ray răspunse cu o scurtă înclinare din cap. Se lăsă un moment de tăcere stânjenită. Heather parcă n-ar fi vrut să încheie conversația.

— Despre ce spectacol vorbeai?

— Cel din Alice Springs. Este evenimentul anului prin părțile astea. Albilor nu le place când ne aşezăm pe lângă oraş, dar nu ne pot împiedica să venim la show.

— Ce fel de show? Un fel de festival?

Ray aprobă din nou.

— Cam aşa ceva. Târg de vite, cu mâncare, muzică live şi un parc de distracții pentru copii. Vin oameni de la sute de kilometri distanță. De obicei se ține în iulie, dar anul ăsta l-au pus mai devreme. Vin grupuri din toate provinciile, chiar şi din Queensland. Ai mei merg pe jos de trei zile.

Aruncă din nou o privire mirată spre „gaşca" lui. Toți oamenii aceştia – bunici, părinți, copii mici – traversau de trei zile deşertul?

— Tovarăşii mei n-au văzut niciodată un american. O să aibă despre ce vorbi zile în şir. Vrei să trecem să-i salutăm rapid?

Heather petrecu câteva minute împreună cu familia lui Ray – cei care nu dormeau în special, nepoata lui, Nikko, şi soția, Chloe. Aceasta din urmă îi admiră cerceii, iar Heather insistă să i-i ofere, ceea ce femeia acceptă, dar nu înainte ca Ray să-i dăruiască la schimb un briceag miniatural, fabricat chiar de el.

— Mânerul este din lemn tare, de eucalipt, şi lama, din oțel de meteorit, îi explică.

— Oțel de meteorit?

— Da. Din ăla care a picat la Wilkinkara.

Briceagul era gravat cu păsări emu şi canguri pe o parte şi cu ceea ce i se păru că reprezenta Calea Lactee pe partea cealaltă. Era un obiect superb. Heather clătină energic din cap.

— Nu pot accepta! Cred că face câteva sute de...

— Cu puțin noroc aş putea lua douăzeci de dolari pe el. Ia-l. E un *dinkum* corect. Un schimb. Cerceii pentru cuțit. Vezi inelul de la baza mânerului? Am auzit că dacă îți agăți acolo cheile şi îl treci prin scannerul de la aeroport, lângă telefonul mobil, te lasă să te urci în avion cu el. Îşi închipuie că-i un fel de breloc.

Cum nu-l putea convinge să-şi păstreze cadoul, îl acceptă politicoasă. Urcă în Toyota, îşi luă rămas-bun fluturând din mână, demară şi se întoarse la indicatorul ce semnala lucrările. De această dată nimeri drumul corect spre Alice Springs. Pe măsură ce oraşul se apropia, şoseaua căpăta personalitate. Din întuneric începeau să iasă case şi magazine. Văzu câteva focuri de tabără, cu bărbați şi femei adunați în jur. Alți indigeni, veniți tot pentru festival, îşi spuse.

Telefonul reuşi să prindă semnal GPS. Radioul reveni la viață. „La următoarea intersecție, virați la dreapta spre aeroportul Alice Springs”, o anunță brusc Google Maps cu puternic accent australian.

Zece minute mai târziu, ajunsese la aeroport. Parcă în zona maşinilor de închiriat şi opri motorul. Un panou de informare cerea imperativ: „NU HRĂNIȚI CÂINII DINGO, CÂINII SĂLBATICI ŞI PISICILE VAGABOANDE”. Textul era ilustrat cu un câine trist şi o pisică indiferentă. Se asigură că portierele erau încuiate şi îi lăsă pe ceilalți să mai doarmă puțin.

— Am ajuns, se hotărî la un moment dat să anunțe, zguduindu-l uşor pe Tom.

— Ce bine! exclamă el întinzându-se. Îți mulțumesc, iubito, dar de ce nu m-ai trezit ca să conduc şi eu? Ai avut probleme?

— Nu mare lucru. Doar că m-am trezit cu un cangur mare în mijlocul drumului, îi răspunse agățându-şi cheile de inelul metalic al briceagului.

— Ai văzut un cangur şi nu ne-ai trezit şi pe noi? Pe bune, Heather! mormăi Owen din spate înainte să fie întrerupt de un căscat prelung.

După ce o treziră şi pe Olivia intrară confuzi, cu ochii peticiți, în clădirea terminalului. Mai aveau trei ore până la îmbarcare. Tom nu pierduse niciodată avionul şi nu avea de gând să o facă acum. Aeroportul era pustiu, cu excepția unui cuplu goth mult prea machiat, care nu mai semăna deloc cu fotografiile din paşaport.

— Goths, prea mult machiaj şi prea puțină minte, comentă Heather în direcția polițistei care verifica bagajele.

Femeia rămase o clipă pe gânduri, apoi pufni în râs şi le făcu semn să treacă mai repede.

Briceagul lui Heather păru să nu intereseze pe nimeni, din fericire pentru ea, căci peste două zile avea să-i salveze viața.

2

Ajunseră cu copiii adormiți la poartă şi se îmbarcară rapid. Erau singurii călători de la clasa business; de fapt, erau singuri în tot avionul. Lui Tom nu-i plăcea să zboare. Dacă nu-l cunoşteai din afara serviciului, n-ai fi zis că era genul de om care să se sperie uşor. Când ajunsese prima dată la clinică, Heather îşi dăduse seama aproape imediat că durerile lui de spate nu proveneau de la o „veche rană de la

schi”, ci din încordarea permanentă a umerilor şi a muşchilor lombari. De multe ori, doctorii sunt cei mai sceptici faţă de beneficiile unui masaj bun pentru sănătate, dar după o primă sesiune era aproape complet vindecat. Faptul că revenise la terapie era explicabil mai mult prin relaţia personală care se crease între ei decât prin consecinţele unei „răni”.

Însoţitorii de zbor începură să facă prezentarea măsurilor de protecţie aflate la bordul aeronavei.

Îl bătu liniştitor pe Tom cu palma pe coapsă, iar el îi răspunse cu un zâmbet larg.

— Mi-e foame, se plânse Owen.

Heather scoase din rucsac un baton de cereale. Băiatul scutură nervos din cap.

— Nu din astea! Oh, Dumnezeule, Heather, doar ştii că le detest!

— Le-am terminat deja pe cele cu căpşune. Altceva nu mai avem.

— Atunci, mai bine las-o baltă, îi răspunse puştiul, după care îşi puse căştile la loc pe urechi, îşi trase gluga pe cap, vârî cablul telefonului la încărcat şi reveni la jocul lui cu maşini.

Pe timpul deplasării avionului spre pista de decolare, Heather făcu puţină meditaţie: *Totul este calea.* Oboseala care o copleşea era calea. Privirile încărcate de ură ale lui Owen erau calea. Stresul lui Tom era calea. Chipul frumos, adormit, al Oliviei era calea.

Decolară chiar înainte de răsărit, admirând un peisaj extraordinar în partea stângă a avionului, cu soarele ieşind din ceea ce părea să fie o întindere roşie nesfârşită. Australia e la fel de mare ca America, dar are numai o zecime din populaţia acesteia. Un deşert de ocru, roşu şi cinabru, Sahare nesfârşite de oxid de fier, întrerupte doar de bolovani uraşi de calcar, ca nişte pietre tombale ale unei

rase de giganți de mult stinse. Se gândi la Ray şi la „gaşca” lui, care străbăteau aceste întinderi ca să ajungă la festival. Trebuia să-i vezi ca să crezi.

Îşi simțea ochii tot mai grei. „O să-i închid doar un minut”, îşi spuse.

Se trezi chiar când aterizau la Melbourne. Visase despre Seattle. Zăpadă printre copacii din Schmitz Park. „Unde...” începu să se întrebe, apoi îşi aminti.

Aeroportul arăta la fel ca oricare altul, iar oraşul, de pe locurile din spate ale unui SUV, semăna cu orice alt oraş. În față, Tom făcea conversație cu Jenny, care îi întâmpinase din partea organizatorilor conferinței. Heather stătea între Olivia, încă adormită, şi Owen, care plonjase într-o carte despre şerpii veninoşi australieni, cu gluga trasă din nou, complet neinteresat de peisaj. La petreceri, Tom şi prietenii lui din Generația X obişnuiau să discute cu îngrijorare despre incapacitatea aşa-numiților mileniali şi membri ai Generației Z „de a se angaja plenar în raport cu lumea înconjurătoare”. Heather nu-l condamna însă deloc pe Owen că nu se angaja. Lumea îi răpise mama adorată chiar înainte de a douăsprezecea aniversare. Lumea îi băgase pe gât o străină slabă, care ar fi trebuit să-i fie „noua mamă”. Ghinion.

— După cum ați solicitat, v-am instalat într-un apartament Airbnb chiar pe plajă, spuse Jenny întorcându-se spre ea.

Era o femeie tânără, la douăzeci şi ceva de ani, cu părul roşcat, în permanență zâmbitoare.

— Ştiți, nu am cerut... începu să răspundă.

— Eu am făcut-o, iubito, interveni Tom. Mult mai bine decât la hotelul unde se ține conferința. Am verificat pe internet. E superb. O casă departe de casă.

— Ah, atunci e în regulă, zise Heather, deşi în sinea ei sperase să se bucure de puțin răsfăț şi de room-service cât timp Tom participa la reuniuni.

Maşina aluneca în paralel cu faleza oraşului Melbourne, trecând pe lângă un far şi un port de agrement. Peste tot se vedeau palmieri, plaja era perfect albă şi oceanul, indigo.

Tom îi dădu un cot uşor Oliviei:

— Mi-am adus aminte. Ştii de ce nu vezi niciodată elefanți ascunşi în palmieri?

— Nu. De ce? îl întrebă fetița somnoroasă.

— Pentru că se ascund foarte bine.

— Te rog, gata cu glumele tăticeşti! îl certă Olivia.

— Mie mi s-a părut amuzantă, şopti Heather.

Tom chicoti, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Totuşi, nu aş renunța la medicină ca să mă dedic comediei, adăugă ea.

— Aşa, zdrobeşte-mi visele, replică Tom lovindu-se demonstrativ cu palma peste frunte.

— Îți place Australia, Heather? o întrebă Jenny.

— E prima dată când călătoresc în afara Americii. Sigur că îmi place!

— Ai scăpat de *jet lag?*

— Cred că da. Am stat două zile la Sydney şi două la Uluru, iar fiecare dimineață a fost mai plăcută.

— Şi cu ce te ocupi?

— Sunt kinetoterapeut. În perioada asta, mai mult am grijă de copii, dar am păstrat câțiva clienți care refuză să se lase tratați de altcineva.

— Prietena mea, Kath, este fizioterapeută, spuse Jenny. Are nişte poveşti de te doare capul, dar e foarte severă. Îi supraveghează pe bătrâni când îşi fac exercițiile. Kath spune că până şi cu un terorist mai poți negocia, dar cu un fizioterapeut, niciodată.

— Încă nu mi-am luat licența ca practician, precizează Heather, deşi ştia că lui Tom nu-i plăcea să o audă recunoscând asta.

— În fine, aici este golful. Suntem chiar deasupra, îi informă Jenny. Vremea e perfectă pentru plajă. Vă place la plajă, copii?

Nu catadicsiră să-i răspundă. Virară pe o stradă liniştită, rezidențială, numită Wordsworth Street, şi se opriră în fața unei case mari, pătrățoase, cu design modern.

— Aveți şi o piscină – puteți înota în timp ce eu muncesc, spuse Tom cu un zâmbet larg.

Era foarte arătos când zâmbea, îşi spuse Heather, îl făcea să pară mai tânăr. Într-adevăr, se ținea foarte bine pentru vârsta lui. Nu i-ai fi dat peste patruzeci de ani, deşi avea patruzeci şi patru. Părul lui încă negru, des, era ceva mai lung decât îl purta de obicei şi o şuviță îi atârna pe frunte ca aripa unui corb tânăr. Regimul alimentar pe care-l urma îl ajuta să se mențină suplu. Conform prezentării publicate într-un articol despre „Cei mai buni doctori din Seattle”, ochii lui aveau „o expresie de azur rece, severă”. Dar când se uita la ea, ochii lui erau inteligenți, jucăuşi, albaştri şi iubitori.

Jenny îi ajută să-şi care bagajele în fața uşii.

— Aveți nevoie la toaletă? WC-urile de aici sunt minunate. Heather, am impresia că ai pariat că scapi cu un pârț şi ai pierdut, nu-i aşa?

— Hm, nu am nevoie.

— Superbă casă. Totul la superlativ pentru principalul nostru vorbitor. Proprietarul e un labagiu, dar locul face toți banii.

Intrară într-un salon spațios, mobilat cu canapele din piele şi decorat cu covoare ce păreau scumpe.

— Dormitoarele sunt la etaj. Toate au vedere la mare, continuă Jenny.

— Eu trebuie să mă duc să-i întâmpin pe participanți la conferință, dar mă întorc diseară. Între timp, relaxați-vă şi distrați-vă, spuse Tom.

Heather îl sărută pe obraz.

— Succes, iubitule!

— Alte întrebări? zâmbi Jenny.

— Hm, ce înseamnă că proprietarul e un labagiu? vru să ştie Heather.

— Masturbator compulsiv, îi răspunse tânăra.

Heather sări şocată de pe canapea.

— Nu trebuie să o iei *ad litteram,* draga mea. Este doar o expresie, o linişti Tom.

Apoi, ca la un semn, soțul ei şi reprezentanta organizatorilor dispărură.

— La naiba, ia uite ce a postat Cardi B! exclamă Olivia arătându-i telefonul lui Owen.

— Groaznic! Mai bine s-ar apuca de altceva. Nu e decât o reclamă ambulantă la Walmart.

Olivia pufni în râs.

— Chestia aia despre Drake? În niciun caz Drake n-ar lucra cu ea.

— Vorbiți despre Drake... rapperul? încercă Heather să intre în vorbă.

— Pe bune, Heather? Nu te băga. Habar n-ai, o repezi Olivia.

Owen deschise gura ca s-o pună şi el la punct, dar încă un căscat uriaş îl luă prin surprindere. Olivia se molipsi şi ea. Heather îi conduse la etaj, indicându-le dormitoarele, pentru care nu începură să se certe, slavă Domnului.

Alese o cameră şi pentru ea şi Tom. Avea vedere spre stradă şi far şi era decorată într-un stil care se dorea aztec. Se întoarse la copii ca să verifice dacă aveau nevoie de ceva, dar îi găsi pe amândoi dormind în vârful paturilor. Îl descălță pe Owen şi îl acoperi cu cuvertura. Se ocupă şi de

Olivia, apoi trase perdelele şi reveni în dormitorul principal. Organizatorii conferinţei le puseseră la dispoziţie o sticlă de vin roşu ce părea scump. O deschise, îşi turnă un pahar, apoi îşi scoase espadrilele, tricoul şi blugii. Îşi trase pe ea un halat şi se pregăti de duş, când observă o uşă care ducea pe acoperiş, către o piscină mică, dar funcţională.

Costumul ei de baie era împachetat pe undeva printr-o valiză, dar acoperişul era înconjurat cu un zid subţire ce asigura intimitatea. Heather puse paharul cu vin pe marginea piscinei şi se avântă în apa rece şi albastră. Se lăsă să coboare pe fundul bazinului, aşteptând ca oboseala condusului, praful, junghiurile şi durerile să se şteargă încet.

Ultima perioadă fusese extrem de stresantă, cu copiii pe cap douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte, fără şcoală sau prieteni cu care să se joace. Deschise ochii şi admiră cerul indigo al Australiei prin lupa apei din piscină. Atât de asemănător cu cerul din Puget Sound şi totuşi atât de straniu.

Îşi ţinu respiraţia treizeci de secunde.

Ştiuse că va fi o călătorie grea, dar nu se aşteptase să o solicite atât de mult. În ultimele zile nu avusese decât foarte puţin timp pentru ea însăşi.

Copiii erau adevărate undiţe. Te agăţau cu degete lipicioase şi te încurcau în cruzimile, poftele, dramele şi dezamăgirile lor. Complexul industrial al mămicilor te convingea că viaţa alături de copii va fi doar îmbrăţişări, focuri de tabără şi antrenamente de fotbal pentru cei mici. O mare minciună.

Ţâşni înapoi la suprafaţă după treizeci şi cinci de secunde. Trase adânc aer în piept, descoperind surprinsă că-i venea să plângă. Se luptă cu lacrimile până reuşi să se controleze, apoi scutură din cap şi se săltă afară din piscină.

Înapoi în apartament, deschise o uşă greşită şi se trezi într-un dressing mare şi pustiu, cu excepția câtorva sute de umeraşe. Încăperea era dotată cu o oglindă cât peretele în partea din spate. Heather fu absorbită instantaneu, căci nu se mai uitase în oglindă de câteva zile. Mama ei, pictorița, susținea că tristețea iese la suprafață întotdeauna prin ochi. Fața i se bronzase şi părul i se decolorase puțin de la soare. Pierduse câteva kilograme, ceea ce nu era tocmai bine, pentru că îi scăzuse masa musculară. Nu-şi mai făcuse exercițiile şi nici sesiunile de yoga. Părea fragilă, ca una dintre femeiuştile acelea din grupul lui Charles Manson. Când Tom le povestea altora că fusese crescută într-un fel de comunitate liberă, ghiceai imediat că oamenii se gândeau la ceva gen secta sexuală NXIVM sau chiar mai rău. Desigur, lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Se aşează turceşte pe jos, îşi luă telefonul şi formă un număr.

— Alo? se auzi o voce de femeie.

— Bună, eu sunt.

— Bună, ce surpriză! Mă întrebam dacă o să-ți mai aud vocea vreodată. Eram sigură că ucigaşii de pe autostradă şi păianjenii ți-au venit de hac.

— Nu încă. Ia zi, cât e ceasul acolo, Carolyn?

— Cinci şi jumătate. Cinci şi jumătate după-amiaza.

— Aici e dimineață. Mâine-dimineață, cred.

— Ce bizar! Serios, sper că eşti atentă la păianjeni. Ți-am spus de caracatițele cu inele albastre care te ucid în zece secunde?

— Da, mi-ai zis. Din întâmplare, n-am prea văzut caracatițe cu inele albastre prin deşert.

— Să nu zici că nu ştiai, când o să te prindă. Ce mai face chipeşul tău soț?

— E bine.

— Cred şi eu! Suceşte capetele tuturor femeilor. Şi monştrii ăia mici?

— Nu e frumos să-i numeşti aşa! protestă Heather.

— Ha! Ştiam eu c-o să capeți sindromul Stockholm mai devreme sau mai târziu. Tuşeşte un SOS în codul Morse dacă tatăl e prin preajmă.

— Nu este, şi totul merge foarte bine.

— Promite-mi că treci pe la mine când vă întoarceți, ca să-mi arăți poze şi să-mi povesteşti totul.

— Sigur.

— Nu te-am mai văzut de secole.

— E complicat cu feriboturile.

— Nu-i place când te întorci aici, nu-i aşa?

— Bați câmpii.

— E din cauza drogurilor, nu? Crede că suntem cu toții nişte degenerați. N-ar fi trebuit să-i povesteşti niciodată despre plantațiile de marijuana. Ceea ce nu-l împiedică să-şi îndoape propriii copii cu aşa-zise droguri legale. Ipocriții ăştia de doctori şi...

— Oh, Dumnezeule, Carolyn, nu vrei să schimbăm subiectul? Ce fac ceilalți? Spune-mi despre Strâmtoare. Povesteşte-mi cum e vremea pe acolo, o întrerupse Heather.

— Stai să mă duc la fereastră. Nu se vede nimic. Ceață şi ploaie. Burniță.

— Am visat că ningea, îi zise Heather. Scotty e bine?

— Rezistă eroic. A trecut să mă vadă ieri. A împins uşa şi s-a strecurat înăuntru. L-am mângâiat puțin şi a adormit pe covoraş.

— Cu tata te-ai mai văzut?

— Da. E în formă. A ieşit cu caiacul.

— Şi mama?

— În zilele bune, doar aruncă cu vopsea în tine când treci pe lângă ea.

— Şi în zilele rele?

— Te invită în casă, ca să-i admiri operele.

— Of, mi-e tare dor de voi. Dar să ştii că descopăr lucruri noi şi interesante.

— Da? Cum ți se pare Australia?

— E minunată. Aspră, roşie, spectaculoasă. Iar oamenii sunt foarte prietenoşi.

— Aşa am auzit şi eu. Dacă găseşti vreun tip care seamănă cu Chris Hemsworth, dă-i numărul meu de telefon.

— Aşa voi face, o asigură Heather. Spune-mi, tu eşti bine?

— Da, n-am nicio problemă.

— Mai compui cântece?

— Nu. Tu?

— Nu.

Se lăsă o tăcere puțin tensionată.

— Să ştii că sunt foarte bucuroasă pentru tine, draga mea... începu Carolyn.

— Simt că urmează un „dar”.

— Dar, pentru numele Domnului, când ai plecat de aici ai promis c-o să te faci actriță sau cântăreață. Ai zis că vrei glorie...

— Şi am ajuns o nevastă plictisitoare, căzută la pământ într-un ghem de ceară şi pene, o completă Heather.

— Vezi? Talentul din tine vorbeşte. Cine ştie unde ai fi ajuns? La New York sau la Hollywood.

Heather căscă.

— Trebuie să închid. Le-am promis copiilor că-i duc la plajă.

— Dumnezeule, chiar te-a făcut sclava lui, recunoaşte! Doică permanentă şi sex fără să plătească un sfanț.

— Nu este adevărat.

— Eşti convinsă? Poți să fii sinceră cu mine, fetițo. Promit că n-o să te torn la Mămica Gestapo.

Heather oftă.

— În fine, a fost o săptămână grea. Un an greu, de fapt... adică...

— Copii bogați și răsfățați, corect?

— Nu, ascultă-mă, cred că e vina mea. N-am avut niciodată nepoți, și dresatul copiilor nu e punctul meu forte. Nimeni nu te avertizează cât de răi pot să fie. Îl iubesc pe Tom și îi sunt recunoscătoare pentru tot ce a făcut pentru mine, dar situația este... epuizantă uneori.

— Te înțeleg perfect. Chiar și dacă ai noroc de copii buni.

— Nu sunt răi, și mi-e foarte milă de ei... de mama lor...

— Trebuie să ai grijă în primul rând de *tine,* draga mea! E vorba de tine și de viața ta. Vezi să nu sfârșești ca prima nevastă, beată și căzută la baza scărilor.

— Carolyn! Știi foarte bine că asta este o aiureală. Judith suferea de scleroză multiplă și avea probleme cu echilibrul.

— Glumeam. Aș face schimb de vieți cu tine puțin, cu tot cu copiii ăia enervanți, dacă crezi că i-ar plăcea o roșcată năbădăioasă.

— S-ar putea să-i placă, râse Heather.

— Că tot vorbeam de băutură, mai faci turul ăla pe la podgorii, cum te lăudai?

— Nu știu. Așa sper. Heather căscă din nou. Am nevoie de somn. Mai vorbim, scumpo.

— Ai grijă de tine.

— Și tu. Pupă-l pe Scotty din partea mea.

Închise, se trânti pe burtă în pat și adormi instantaneu.

O oră mai târziu, un deget o împungea insistent în ceafă.

— Ne-ai promis că ne duci să mâncăm înghețată, se plânse Owen.

— Ce? Unde... Ah, da sigur. Plajă, apoi înghețată. Plecăm în cinci minute.

Se duse la baie ca să se spele pe ochi și se opri ca să tragă cu urechea prin ușa întredeschisă când își auzi numele.

— Nu-i spune lui Heather, dar am găsit un pick-up la parter. Şi o tonă de discuri, zise Olivia.

— Să nu-i spui nici tatei! Pun pariu că sunt o grămadă de clasice, îi răspunse Owen.

— Măcar la tata se potriveşte cu vârsta. Dar Heather ascultă aşa nişte mizerii mileniale de hipsteri, încât mă tem că într-o zi o să ne informeze că e un Hufflepuff şi o să ne întrebe cărui ordin din *Harry Potter* aparţinem.

— O să fie jenant la maxim! zise Owen, şi amândoi copiii izbucniră în râs.

Heather închise uşa băii.

— Rahaţi cu ochi, lăsă să-i scape printre dinţi.

Copiii erau deja combatanţi versaţi în războiul dintre generaţii. Pe de altă parte, dacă vreunul dintre ei ar fi avut măcar curiozitatea să-i răsfoiască lista de preferinţe de pe Spotify, ar fi dat peste Porridge Radio, Chance the Rapper, Vampire Weekend, Post Malone, Big Thieff, the Shaggs... Oftă, înţelegând că n-avea nicio şansă să câştige la capitolul acesta.

Găsiră o rezervă mulţumitoare de prosoape şi de cremă solară. Îi dădu lui Owen doza zilnică de Ritalin, Oliviei pastila de Lexapro, apoi se îndreptară tustrei spre plaja St. Kilda. Owen nu-şi dădea niciodată hanoracul jos, dar era atât de cald, încât Heather spera că la un moment dat o să renunţe la el.

— Hai să intrăm în ocean, le propuse.

— Nici gând, mormăi Owen, dar Olivia o urmă spre apă.

Era o fată zveltă, ca tatăl ei, şi moştenise părul blond şi tenul mamei. Crescuse spectaculos în ultimul an. Mintea ei probabil că încă ţinea doliu şi suferea după pierderea mamei, dar trupul avea alte priorităţi şi se alungea. Avea paisprezece ani, însă un străin i-ar fi dat şaisprezece sau chiar mai mult. Încercară apa cu piciorul. Era surprinzător

de rece. Owen vârî un deget şi se strâmbă la modul „m-ați păcălit”.

Găsiră un mic restaurant cu *fish and chips* şi îngheţată la St. Kilda Sea Baths. Deşi convinsă că vânzătorul o păcălise cu cel puțin trei dolari, Heather era prea timidă ca să facă scandal. Îşi adresă reproşuri în sinea ei în timp ce mânca. Odată ajunşi înapoi acasă, se asigură că amândoi copiii au făcut duş şi s-au uscat pe cap. Când îşi termină temele, Olivia se oferi să-l ajute pe Owen, care lucra la un tabel astronomic pentru ora de ştiințe ale naturii. Olivia absolvise cu succes ultimul an, dar bietul Owen se văzuse nevoit să repete cursul de ştiințe. Băiatul refuză ajutorul şi cei doi începură să certe. Ca să-i împace, Heather îi aşeză pe amândoi în faţa televizorului, pe care rula filmul *Godzilla vs. Kong.*

Era frântă de oboseală, dar ştia că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească. Ca să fie alături de Tom, trebuia să se ocupe de copii. Şi ar fi dat orice ca să fie cu Tom. Îl iubea – nu în ciuda ciudăţeniilor şi glumiţelor lui, ci datorită lor – cu bune şi cu rele. Zeflemeaua, suferinţele, capriciile, glumele bătrânicioase, modul în care o privea dimineaţa, la trezire, modul în care se transforma el însuşi pentru ea. Când îi explicase cuvântul acela referitor la proprietar, nu-şi mai dăduse ochii peste cap aşa cum ar fi făcut-o cu trei luni înainte. Nu-şi depăşise încă toată condescendenţa, dar încerca să fie un om mai bun.

Le spuse copiilor că iese la plimbare. Făcu turul zonei până găsi un magazin 7-Eleven. Vânzătorul o informă că un pachet de Marlboro costa douăzeci de dolari, dar n-o putu convinge că era adevărat decât arătându-i eticheta cu preţul. Fumă două ţigări şi ascultă melodia celor de la Starcrawler „Bet My Brain” pe drumul de întoarcere.

Copiilor le plăcea filmul.

Tom îi trimisese câteva glume menite să spargă gheața în discursul său de deschidere, sub întrebarea: „Haioase, sau nu”?

N-o lăsă inima să-i răspundă „Nu”, dar îşi notă în minte să-i spună că o singură poantă pe discurs este suficientă.

Când se termină filmul, deschise un dulap pe care scria „Jocuri de plictis/de societate” şi, în ciuda protestelor, îşi impuse voința şi-i convinse să înceapă o partidă de Risk. Găsi pick-upul şi puse un disc cu Mozart, ignorându-le cu bună ştiință pe cele cu Beatles.

Când Tom se întoarse acasă, la şase seara, arătând obosit, Olivia cucerise deja aproape tot globul. Se lăsă să cadă pe canapea şi începu să urmărească jocul, bucuros peste măsură să-i vadă pe copii făcând ceva atât de demodat. Heather îi aduse un pahar de vin şi se retraseră în bucătărie, în timp ce Olivia elimina ultimele puncte de rezistență din Asia.

— Cum a fost la tine? o întrebă Tom.

— Am dormit puțin cu toții, apoi am fost la plajă. La tine cum a mers?

— Distractiv. Am întâlnit câteva somități din chirurgia ortopedică. Am schimbat impresii despre genunchi. Slavă Domnului, genunchii australienilor sunt la fel de proşti ca cei ai americanilor, îi răspunse Tom cu un sărut.

— Ai văzut că am câştigat? O, nu, fără pupături, vă rog!

Olivia îşi făcu o apariție triumfătoare în bucătărie, cu un Owen trist după ea.

Tom izbucni în râs.

— Fiți atenți. Am câteva recomandări de restaurante pentru masa de seară. Iar mâine, cât eu lucrez la discurs, voi puteți să vă relaxați.

— Las-o baltă cu relaxarea! N-am văzut niciun animal exotic de când am ajuns aici, se plânse Owen. Jake mi-a scris pe Instagram că are impresia că sunt în Utah.

— Sunt sigur că Jake glumeşte.

— Tată, te rog! Nu putem să rămânem aici! Trebuie să facem puțină explorare înainte să ne întoarcem acasă. Trebuie să vedem măcar nişte ursuleți koala. Te rog, te rog, te rog!

Lui Owen i se alătură şi Olivia la final, pe un ton mai curând ironic.

— Cred că au dreptate, le veni Heather în ajutor.

— Dar, cum rămâne cu vizitele la podgorii despre care vorbeai? o întrebă Tom.

Heather clătină din cap.

— Hai să facem ceva pentru copii.

— Bine, o să mă gândesc la ceva, acceptă el ezitant.

3

Tom se deşteptă chiar înainte de răsărit. Inevitabila retragere a adrenalinei după o zi obositoare, în care întâlnise oameni noi, îl trimisese direct la culcare. Se strecură jos din pat, atent să n-o trezească pe Heather, care sforăia uşor. O privi un minut sau două şi zâmbi larg. Era minunată. Era atât de nostimă, de blândă şi de dulce! Copiii nu erau convinşi încă, dar era sigur că, la un moment dat, aveau s-o îndrăgească. Judith n-ar fi venit în Australia nici într-o mie de ani, însă Heather nu se temea de aventură.

Ieşi pe acoperiş, se aşează pe marginea piscinei şi medită zece minute, cu respirații adânci, concentrându-se asupra clipei prezente. Apoi execută cincizeci de flotări, urmate de cincizeci de genuflexiuni. Era o rutină pe care o respecta încă din facultate, căci îl ajuta să-şi calmeze gândurile şi să-şi păstreze concentrarea. N-ar fi reuşit să treacă peste încercările anului precedent fără ritualul de dimineață.

Coborî la parter, bău un pahar cu apă şi sună la firma de închirieri auto. Descoperi cu neplăcere că maşina Porsche

Cayenne pe care o rezervase nu mai era disponibilă. Avea de ales între un E-Hybrid şi un Turbo din 2015.

— Am cerut noua Cayenne. Am sunat aseară, insistă, încercând să-şi stăpânească nervozitatea.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu mai avem niciuna disponibilă. Clientul de dinaintea dumneavoastră a luat-o pe ultima. Vă punem la dispoziție modelul 2015 sau E-Hybrid, care este printre favoritele clienților noştri. Are...

— Nu, mulțumesc. E un drum lung, n-am încredere sub nicio formă într-o maşină hibridă!

— Avem şi un SUV BMW...

— O să iau modelul 2015. Mi-o puteți aduce înainte de ora nouă? Aş vrea să plec devreme. Suntem pe Wordsworth Street, la numărul trei, în St. Kilda.

— Desigur, domnule.

Tom trânti telefonul nervos. Nimeni nu-şi făcea treaba aşa cum trebuia. Nimeni.

Se schimbă în pantaloni scurți şi tricou, îşi încălță adidaşii şi ieşi să alerge pe malul oceanului. La întoarcere urcă din nou pe acoperiş şi se aruncă în piscină. După câteva lungimi înotate în forță, făcu un duş şi se bărbieri folosind camera telefonului, din cauza aburului care acoperise oglinda. Pierduse ceva greutate în cursul călătoriei şi îi stătea bine. Arăta ca Ted Hughes în tinerețe.

— Ai reuşit, amice. Ai supraviețuit după tot ce-ai avut de îndurat anul trecut. Sunt mândru de tine, colega, îl felicită pe Tom de pe ecranul telefonului. Un articol în *Journal of Orthopedic Surgery;* conferințe internaționale; succesul la patruzeci şi patru de ani. Cine ar fi crezut? Judith ar fi mândră de tine, dacă te-ar putea vedea.

Tom de pe ecran căzu pe gânduri câteva secunde, apoi clătină încet din cap.

Se înfăşură într-un prosop şi reveni în dormitor. Heather ieşi dintr-un dulap în perete pe care nu-l observase înainte.

Purta un halat şi asculta acea melodie „212” pe care ea o adora, iar el o găsea enervantă.

— De unde ai apărut? o întrebă.

— Din Narnia.

— Ceva interesant pe acolo? o întrebă zâmbind.

— Treburi de regină... şi pot să mă descotorosesc destul de repede de ținuta regală, adăugă în şoaptă.

— Copiii?

— Dorm buştean.

Se dezbrăcară amândoi şi se aruncară în pat. Făcură dragoste pentru prima dată de când plecaseră din America, ajungând la orgasm în acelaşi timp, odată cu primele raze de soare. Heather se ghemui la pieptul lui şi îl sărută pe bărbie.

— Ai ratat un loc când te-ai bărbierit.

— O să mă ocup.

— Îmi place aşa, îți dă un aer de hipster, gen Frank Zappa.

Tom clătină din cap.

— Oamenii vor ca doctorii lor să arate plicticos. Plicticos, calm şi competent.

— Nu-ți ies decât două din trei, îi replică sărutându-l din nou.

Tom închise ochii.

— A fost un an greu pentru toți, dar mi-am dat silința, nu-i aşa?

— Aşa este. Cu toții ne-am străduit.

— Te iubesc, îi spuse Tom şi o sărută la rândul lui.

— Şi eu te iubesc... hm, totul e în regulă? Ți-a apărut un rid pe frunte.

— N-am primit maşina pe care o voiam. Am cerut noua Cayenne, cea cu GPS-ul modern, cu cameră de marşarier şi cu sistem de evitare a accidentelor, dar nu mai aveau decât...

Uşa se deschise, şi Olivia intră în cameră. Heather se acoperi rapid cu un cearşaf.

— Când plecăm?

— Imediat ce se trezeşte şi Owen. De fapt, trebuie să plecăm devreme în excursie şi să ne întoarcem devreme, ca să am timp să lucrez la discurs. Organizatorii vor să-l posteze pe YouTube, îi explică Tom.

Olivia fugi pe hol.

— Scularea, Owen! Ai întârziat! începu să urle.

Băiatul mormăi ceva, iar încăierarea începu instantaneu. Tom se dădu jos din pat şi închise rapid uşa de la celălalt dormitor. Ţipetele copiilor abia dacă se mai auzeau.

— Am crezut că o să-i faci să înceteze, spuse Heather.

— Regulile de bază ale parentingului, iubito: ceea ce nu poţi auzi sau vedea nu se întâmplă.

În ciuda incidentului, o oră mai târziu se aflau într-o Porsche Cayenne din 2015 de un portocaliu aprins, îndreptându-se spre sud-est pe autostradă. Drumul, larg şi nou, despica nemilos suburbiile insipide din partea de sud a Melbourne-ului. Maşina era pe cât de confortabilă te puteai aştepta de la marcă, deşi avea un aspect ciudat, cu priza de aer ca un tub de snorkeling care i-ar fi permis să treacă prin vaduri.

Astăzi însă, nu-i aştepta niciun râu ieşit din matcă. Erau la şaptesprezece mii de kilometri de America, dar suburbiile arătau la fel peste tot, îşi spuse Tom. Magazine Target, Walmart şi malluri. Pe de altă parte, i se părea interesantă deplasarea prin „Australia reală", unde trăiau oameni adevăraţi, în afara traseelor turistice.

În timp ce traversau Peninsula Mornington, suburbiile începură să se rărească, lăsând loc unei zone colinare. Heather le arătă nişte păsări dacelo şi câţiva corbi mari, negri, agăţaţi de cablurile de telegraf. Făcu o poză cu un papagal multicolor şi i-o trimise lui Carolyn.

Pe copii însă nu-i interesau păsările; deveneau tot mai nervoşi.

— Unde-s cangurii? Unde-s nenorociții de ursuleți koala? repeta Owen.

Tom îi aruncă o privire încruntată în oglinda retrovizoare. Puştiul nu semăna deloc cu sora lui. Dacă Tom ar fi avut ocazia unei călătorii prin Australia la aceeaşi vârstă, ar fi gustat fiecare moment. Owen, în schimb, urma să fie botos până se întorceau acasă şi îşi primea diazepamul. Era pe punctul să-i împărtăşească aceste idei fiului său, când Heather îi puse o mână pe picior.

— Koala nu sunt urşi, în sensul ştiințific al termenului. Ştiți de ce?

— Te rog, tată, n-o lăsa să ne spună! Bancurile tale sunt suficient de proaste! interveni Olivia.

— Pentru că nu au *koalificarea* necesară, continuă Heather, iar cei doi copii îşi acoperiră fețele cu palmele.

Pe măsură ce se apropiau de coastă, drumul se îngusta şi devenea tot mai prost. Siri şi Google Maps încetară să funcționeze odată cu pierderea semnalului GSM.

Era o zi teribil de călduroasă, ca de obicei – peste 41 de grade Celsius –, dar în maşină domnea o atmosferă plăcută, de vreo 20 de grade, şi toți aveau câte o sticlă de apă din rezerva pe care o găsiseră în apartament.

Se făcuse deja ora prânzului şi nu văzuseră mai nimic, iar Tom voia să se întoarcă la Melbourne ca să lucreze la discursul său despre tehnicile de înlocuire a genunchiului. Copiilor le era foame, aşa că se opriră la un mic stand. Fumul grătarului ducea o luptă defensivă cu un roi încăpățânat de țânțari. Un nene îngălat, la vreo cincizeci şi ceva de ani, vindea bere, băuturi răcoritoare şi „gustări cu cârnați”, care nu păreau altceva decât cârnați între două felii de pâine ieftină.

Heather, Olivia şi Owen îşi cumpărară fiecare câte un sendviş, la preţul exorbitant de cinci dolari bucata. Tom rezistă tentaţiei, luându-şi în schimb o cutie de bere. Se aşezară cu toţii la o măsuţă de picnic, la umbră.

Cum nu avea semnal la telefon, Tom începu să citească dintr-un volum masiv cu povestiri şi piese de Cehov. Owen îşi scoase tabelul astronomic dintre paginile albumului său despre şerpi. Îl privi furios câteva minute.

— Este imposibil, mormăi înciudat.

— Pot să te ajut, dacă vrei, se oferi Olivia.

— N-am nevoie de ajutorul tău! o repezi băiatul.

Un cuplu în vârstă coborî dintr-o rulotă Volkswagen obosită şi se aşeză la masa liberă de alături, cu câte o cutie de bere Victoria Bitter. Adulţii se salutară aproape automat.

— Eu sunt Tom, ea este soţia mea, Heather, iar aceştia sunt copiii mei, Owen şi Olivia.

— Eu sunt Hans şi ea este Petra, îi răspunse bărbatul.

— Suntem americani, din Seattle, adăugă Tom.

— Noi suntem de la Leiden, din Olanda. Eu sunt inginer şi provin dintr-o veche familie de ingineri. Ingineri auto.

— Ah, da?

— Da. Străbunicul meu a inventat volanul.

Owen ridică ochii de la teme.

— Serios? Bunicul dumneavoastră chiar a inventat volanul? îl întrebă incredul pe bărbatul în vârstă.

— Străbunicul.

— Aşa v-a spus?

— Da.

— Nu-mi vine să cred, murmură băiatul clătinând din cap.

— Şi tu, Petra, cu ce te ocupi? o întrebă Heather pe femeie.

— Sunt sociolog, îi răspunse aceasta.

Owen continua să-l privească pe Hans cu scepticismul specific unui puşti de doisprezece ani. Situaţia devenise puţin jenantă.

— Mi se pare prea cald aici, mai bine mâncăm în maşină, zise Hans.

Cei doi se întoarseră în rulota lor.

— Owen, ce-ai avut cu bietul om? îl întrebă Tom pe băiat după ce se asigură că nu poate fi auzit de cuplul de olandezi.

— N-am avut nimic cu el. De fapt, chiar l-am crezut. Dacă mă gândesc bine, stră-stră-străbunicul meu a inventat lingura. Înainte de asta, oamenii aveau doar furculiţe, îi răspunse Owen.

— Iar stră-stră-stră-străbunicul nostru a inventat focul, îl completă Olivia.

Izbucniră toţi în râs.

Apăru şi o Toyota Hilux din care coborâră doi bărbaţi. Cel mai înalt purta un fel de pălărie de cowboy, blugi, o cămaşă în carouri roşii şi cizme. Avea cam treizeci şi cinci de ani şi o barbă neagră, atent aranjată, sprâncene stufoase şi ochi albaştri. Drăguţ, îşi spuse Tom, dacă îţi plăcea genul de dur de la ţară. Cel de-al doilea era puţin mai scund, cam la un metru optzeci, şi mai în vârstă, având în jur de cincizeci de ani şi un început de chelie. Era slab, dar musculos şi arăta oarecum ameninţător. Pe obrazul stâng avea o cicatrice şi pe gât, un tatuaj vechi care aducea cu o ancoră. Purta o salopetă fără tricou şi cizme de cauciuc.

Tom aruncă o privire la ceas. Era fix ora douăsprezece.

— Dragilor, e momentul să plecăm.

— Dar nu am văzut niciun koala! protestă Olivia.

— De fapt, n-am văzut nimic! adăugă Owen.

— Am încercat, măcar. Acum însă trebuie să mă întorc la lucru, le aminti Tom.

Owen intră în criză. Era cel mai rău tată din lume. Toată călătoria asta era o porcărie. De ce veniseră până în Australia, dacă nu vedeau nimic? Olivia, la rândul ei, îşi încrucişase braţele la piept şi arunca priviri furioase.

Tom o consultă din priviri pe Heather, care era la fel de neputincioasă ca şi el.

— Mă scuzaţi, oameni buni, se auzi vocea străinului mai înalt. Am tras cu urechea din greşeală. Copiii vor să vadă un koala?

— Da! exclamă Olivia.

— Urmaţi-mă, spuse bărbatul.

Familia îl însoţi în spatele Toyotei, unde, într-o cuşcă, sub o pătură, dormea un koala.

— Ooo! Putem să-l luăm în braţe? întrebă fata.

— Nu, îmi pare rău, dar nu puteţi. Sunt foarte sensibili la boli, şi voi sunteţi americani, dacă am înţeles bine.

— Da, din Seattle. Eu sunt Tom, ea este Heather, iar ei sunt copiii noştri, Olivia şi Owen.

— Eu sunt Matt, iar acest experiment eşuat este fratele meu, Jacko.

— Hei, ai grijă cum vorbeşti! se răţoi Jacko.

— De unde a apărut micuţul acesta? întrebă Heather arătând spre koala.

— Noi locuim de cealaltă parte a golfului, pe o insulă privată. E plin de ei pe acolo. Şi de wallabies, de echidne, de urşi marsupiali, e un nenorocit de Jurasic Park, amice, îi răspunse Jacko.

Copiii se întoarseră instantaneu spre tatăl lor.

— Trebuie să mergem! hotărî Olivia.

— Aţi spus insulă *privată?* îi întrebă Tom pe australieni.

— Da. Îmi pare rău, nu se admit vizitatori, îi răspunse Matt.

— Tată! protestă Owen, iar Olivia îi aruncă o privire plină de neîncredere teatrală.

Tom căzu puțin pe gânduri. Copiii trecuseră printr-un an teribil de greu, iar el fusese foarte aspru cu ei în timpul călătoriei. Poate că un bacşiş rezolva problema, în cel mai bun stil american.

— Există un feribot până acolo? Să ştiți că plătim...

— Există, dar nu e problemă de bani. Mamei nu-i plac vizitatorii, îi răspunse Matt. Dutch Island e a ei, înțelegi?

— Cât dați? interveni Jacko.

Tom scosese de la bancomat trei sute de dolari la aeroportul din Alice Springs şi îşi primise diurna de şapte sute de dolari. Cum nu cheltuise mare lucru, avea aproape o mie de dolari australieni la el. Deschise portofelul.

— Patru... cinci sute de parai? Doar ca să vizităm, să facem nişte poze. De dragul copiilor.

— Voi, yankeii! Când naiba o să pricepeți că nu totul este de vânzare? exclamă Matt clătinând dezgustat din cap.

Jacko însă îşi trecu un braț peste umerii lui şi îl trase deoparte, iar cei doi se angajară într-o discuție aprinsă. Mânați de curiozitate, pensionarii olandezi ieşiseră din maşină şi urmăreau scena.

— A zis *Dutch* Island[2]? întrebă Hans.

— O să te coste nouă sute de dolari, câte trei sute pentru fiecare dintre noi, eu, Matt şi Ivan, care se ocupă de feribot, dar trebuie să vă mişcați rapid. Trageți câteva poze şi înapoi pe vas, spuse Jacko.

— Nouă sute de dolari? Ați înnebunit? Cât înseamnă asta, vreo cinci sute de dolari americani?

— Tată! se auzi din nou vocea tânguitoare a lui Owen.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la Melbourne, propuse Heather.

---

[2] Insula Olandeză (în limba engleză).

— O să vă pară rău. E un loc foarte special. Unic. Plin de animale exotice. Ne producem singuri electricitatea, mâncăm doar ce cultivăm, nu avem telefoane, nu plătim taxe şi ne facem singuri legea. Când a fost ultima dată un poliţai la noi pe insulă, Matt?

— Înainte să mă nasc eu, dar nu asta e ideea...

— Koala, păsări şi chiar câţiva pinguini, continuă neabătut Jacko.

— Pinguini, ai auzit tată? interveni şi Olivia.

— Şase sute, niciun cent mai mult, mormăi Tom.

— Dacă ne luaţi şi pe noi, putem acoperi diferenţa, propuse Hans.

Matt continuase să clatine sceptic din cap în timpul negocierii, dar pe chipul lui Jacko se lăţise tot mai mult un rânjet lacom.

— Băieţi, cred că avem o înţelegere.

4

Convoiul de maşini se opri lângă un chei din lemn decrepit care arunca un ponton scheletic spre largul golfului. Feribotul era un vas cu fundul plat, pus în mişcare de un motor diesel, cu o cabină minusculă şi câte o rampă pentru maşini la fiecare capăt. Foarte asemănător cu cele care puteau fi văzute la Puget Sound.

Ivan, pilotul, era un bărbat înalt şi solid, de vreo cincizeci de ani, cu părul lung, blond şi ochii înroşiţi de băutură. Fuma încontinuu şi purta o salopetă groasă de blugi, în ciuda căldurii. Manifestase surprindere la vederea celor două autovehicule, dar, după ce băgase în buzunar cele trei sute de dolari de la Jacko, acceptase înclinând scurt din cap.

Tom se sui primul pe platformă, urmat de rulota olandezilor şi de Toyota.

Ieşiră din maşini în timp ce Ivan dezlega cele două parâme care ţineau ambarcaţiunea la mal. O îndepărtă de cauciucurile de protecţie agăţate de ponton cu ajutorul unei prăjini, băgă motorul în viteză şi porniră.

— Dacă vreţi să vedeţi rechini, duceţi-vă la babord, adică în partea stângă, pentru voi, fiinţe de uscat, îi invită Ivan stingând o ţigară şi aprinzându-şi alta, în timp ce Jacko manevra timona.

Îi ascultară sfatul şi zăriră aripa dorsală a unui rechin-tigru, iar Owen îi învrednici pe adulţi cu un zâmbet.

— Cât de mare este insula? întrebă Tom.

— Patru kilometri în lungime, îi răspunse Ivan. Pentru noi ăştia născuţi înainte de sistemul metric, vreo trei mile lăţime şi două de sus până jos.

— Unde sunt koala? interveni şi Heather.

Matt se apropie de ei. Îşi scosese pălăria. Cu părul lung şi arămiu, arăta ca unul dintre bărbaţii spre care se grăbea o femeie călare într-o reclamă la tampoanele Tampax din anii ’90, îşi spuse Heather.

— Koala stau prin copaci, îi răspunse. Ideea este să nu vă îndepărtaţi prea mult de mal. Nu există reţele de telefonie mobilă şi te poţi rătăci foarte uşor. În orice caz, să nu cumva să vă apropiaţi de ferma din centrul insulei.

— Mi-ar plăcea să văd o fermă australiană, zise Tom.

— Nul îl repezi Matt. Voi nici nu aveţi ce căuta pe insulă. Şi, oricum, nu e nimic de văzut. Oi, capre şi un generator electric. Este o fermă mică, de familie. Mai mult un hobby decât o afacere.

— Şi din ce trăiţi?

— Guvernul federal a avut un penitenciar un pic mai încolo cum mergi pe drumul principal. A funcţionat de pe la 1900 până în anii ’80. Ne plătea chirie, şi încă mai tragem de banii strânşi pe atunci. Au încercat apoi să transforme

puşcăria într-o atracție turistică, dar mama i-a trimis la plimbare.

— La naiba, chiar că le-a dat cu flit, mormăi Ivan.

— Uite, acolo! Încă un rechin! strigă Owen.

Îl luă de braț pe Tom şi îl trase spre partea din față a feribotului, lângă Olivia. Hans se luă după ei, lăsându-le pe cele două femei în compania lui Matt.

— Câți oameni locuiesc pe insulă? îl întrebă Petra după o vreme.

— Dacă punem şi copiii, vreo douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şapte, aş zice.

— Aveți şcoală? vru Heather să ştie.

— Copiii mai mari merg la internat. Cei mai mici învață acasă, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Ştiu prea bine. Şi eu am fost ținută acasă, zâmbi Heather.

— La Seattle? Din câte ştiu e un oraş mare, spuse Matt, parcă mai prietenos.

— M-am mutat la Seattle abia acum câțiva ani, dar şi eu am crescut pe o insulă măruntă. Goose Island, în Puget Sound.

— Cum era viața acolo? o întrebă Petra curioasă.

— Ne-am stabilit pe insulă când eram foarte mică. Părinții mei fuseseră lăsați la vatră şi s-au mutat acolo, într-un fel de colonie pentru artişti, răspunse Heather, gustând experiența de a împărtăşi detalii de viață cu nişte persoane complet străine. Colonia a fost fondată în anii ’70, dar atrăgea mulți foşti militari, veterani suferind de stres posttraumatic, genul acesta de oameni. Foloseau terapia prin artă şi studiul naturii. Era un loc foarte liniştit. La un moment dat mi s-a părut – cum să spun? – prea mic, aşa că am decis să mă mut la Seattle.

— Eu am făcut exact invers, spuse Matt. La fel ca părinții tăi. M-am mutat pe insulă şi m-am căsătorit aici. Nu fac parte dintre copiii Mamei, îi sunt ginere.

— Cam neobişnuită alegere, observă Petra.

— Asta am vrut. Am crescut singur cu mama într-un apartament din Melbourne. Tramvaie, maşini, oameni ţipând unii la alții. Oraşul îmi dă dureri de cap. Am venit aici cu Tara, fiica mijlocie a Mamei. Dar ea şi Mama se certau ca nebunele. Tara s-a cărat, eu am rămas. Am învățat să supraviețuiesc în savană şi pot recunoaşte o sută de păsări diferite când ies la plimbare dimineața.

— Savană? Păsări? Te-ai fi înțeles perfect cu tata, zise Heather.

— Aşa se pare. Dar nu eşti cu tatăl tău, nu? o întrebă Matt.

— Nu! Tom este soțul meu, îi replică simțind cum se înroşeşte la față.

— Tu parcă nici n-ai vârsta să faci copii, se băgă în vorbă Petra.

— Tom este la a doua căsătorie. Prima lui nevastă, Judith, a murit acum un an, îi răspunse pe un ton neutru, cu ochii la locul unde se aflau bărbatul ei şi copiii.

— Oh, sărmanii micuți, oftă Petra. Sunt convinsă că le aduci alinare.

„Încerc”, îi răspunse în sinea ei.

Matt încerca, fără succes, să-şi aprindă o țigară. Heather îi întinse bricheta ei Zippo, care funcționă din prima, ca întotdeauna.

— Există vestigii aborigene pe insulă? întrebă Petra.

— Nu. Repet: *nu* este o destinație turistică, sublinie bărbatul.

— Am avut noi grijă de nenorociți. Am tras o linie neagră peste ei.

Jacko li se alăturase, lăsându-l la timonă pe Ivan.

— Linie neagră? se miră Heather.

— Ați auzit despre Linia Neagră din Tasmania, nu?

Cele două femei negară din cap la unison.

— Maiorul Sholto Douglas a pornit în marş cu două mii de oameni ca să-i prindă pe aborigenii rămaşi prin Tasmania. I-au stârpit pe toți. Au făcut la fel aici, pe Dutch Island, imediat după aceea, le explică Jacko plin de mândrie.

— Şi liniile de Vise? întrebă Petra.

— A ajuns şi pe la noi un împuțit de aborigen acum câțiva ani. Zicea ceva despre prostiile astea. Mai ții minte, Matt?

— Cum să nu?

— Vine la noi şi ne spune că nu mai avem aborigeni pe insulă, deci suntem un ținut fără Vis. Auzi tupeu la el! Escrocherie pe față. Mama l-a ghicit din prima, când l-a auzit bombănind ceva despre demoni şi monştri din smârcuri. Ne-a pus pe mine şi pe Ivan să-l luăm la goană cu puştile. Să vezi ce-i sfârâiau călcâiele! chicoti Jacko încântat de amintire.

— Oh, Doamne, şopti Petra.

Îi căută privirea lui Heather, care avea o mină îngrijorată. De când plecaseră, era dominată de o nelinişte care nu făcea decât să se agraveze pe măsură ce se apropiau de țărmul insulei. Ca să-şi schimbe gândurile, se uită la Ivan, care tocmai lansa cârligul unei undițe în apă, ținând cârma cu piciorul.

— Ce speră să prindă? se trezi întrebându-se cu voce tare.

— Dacă sunt rechini prin zonă, ar trebui să fie şi peşti mari, ca somonul şi tonul, îi răspunse Petra.

— Pescuieşti? o întrebă mirată.

— Da, pescuim la muscă în Germania. Tu?

— M-am lăsat. Tata a crescut în Kentucky, cu undița în mână, dar adevărații pescari din familia mea vin din partea

mamei. Mama ei, adică bunica mea, a crescut în Rezervația Makah. Mama spunea că cei de acolo scoteau orice din apă, până şi balene.

— Ar fi momentul să-şi tragă undița înapoi, că ne apropiem, se auzi vocea lui Matt. Cine vrea la umblătoare să se ducă acum.

Olivia o trase de mânecă pe Heather, care ridică mâna ca o şcolăriță.

— Umblătoarea este un sinonim pentru toaletă? îl întrebă.

— Da, chiar în cabina aceea mică. Nu uita să aprinzi lumina şi să alungi păianjenii înainte să te aşezi, îi răspunse bărbatul rânjind.

Olivia ridică ochii către Heather şi clătină din cap.

— Ce fel de păianjeni?

— Hai cu mine. O să verific eu. Păianjeni cu spinarea roşie şi cei cu pânza-pâlnie. Sunt al naibii de periculoşi. Câteodată se ascund sub scaunul de veceu şi pot să te omoare. Matt se apropie de cabina minusculă şi deschise uşa. Sunteți în siguranță, le anunță.

— Dar ce naiba e aia? exclamă Olivia arătând cu degetul spre un păianjen aflat pe peretele de vizavi.

Era o chestie maronie şi păroasă, mare cât palma ei.

— Ah, ăştia-s inofensivi. Se numesc păianjeni-vânători şi de fapt ne ajută, pentru că se hrănesc cu muşte. Nu-ți face niciun rău, o asigură Matt.

— Mai bine mă abțin, bâigui Olivia speriată.

— Eşti sigură, draga mea? o întrebă Heather.

— Da! aproape că strigă fata.

Îşi încrucişă brațele la piept şi se îndreptă cu paşi mari spre probă, unde erau Owen şi tatăl ei.

— Cum e toaleta? o întrebă Petra pe Heather.

— Dacă ai o problemă cu păianjenii, probabil că nu este cea mai bună idee.

Matt trecu la cârmă, în timp ce Ivan i se alătură lui Jacko în partea din față a ambarcațiunii. Heather era îngrozită de acesta din urmă şi nu se putea abține să nu observe privirile pe care cei doi bărbați i le aruncau Oliviei. La început nu fusese sigură, dar surprinsese cotul amical pe care Jacko i-l dăduse lui Ivan în coaste când fata se aplecase ca să culeagă ceva de pe punte. Dacă Heather ştia să trateze astfel de ocheade cu o expresie de dezgust sau o replică tăioasă, Olivia nu era obişnuită cu tipul acesta de atenție scârboasă din partea unor bărbați în vârstă. Ochi albaştri, picioare lungi, păr blond şi o față drăguță – va rupe inimi peste trei sau patru ani, dar nu acum. Heather era pe punctul să facă o remarcă, însă, din fericire, se apropiau rapid de țărm, iar cei doi erau ocupați să ferească vasul, care se îndrepta în virtutea inerției spre un ponton de beton.

— Am ajuns, oameni buni. La maşini! Dar în treizeci, cel mult patruzeci şi cinci de minute vă duc înapoi, strigă Ivan în timp ce cobora rampa feribotului.

— Mda, duceți-vă să pozați koala şi întoarceți-vă înainte să vă ginească Mama, bombăni Jacko.

— Aveți grijă şi, mai ales, nu întârziați! o sfătui Matt pe Heather.

Se urcară în Porsche şi porniră în explorarea insulei. Heather se bucura să regăsească binefacerile aerului condiționat. Australia era prima ei experiență într-o zonă cu climă caldă şi decisese că nu o deranja foarte tare. De la pontonul feribotului drumul cotea spre est. Peisajul nu-i spunea nimic. Nu se vedea niciun koala, ci doar o câmpie întinsă, mistuită recent într-un incendiu, şi, din loc în loc, obişnuiții eucalipți, cu câte o cioară în vârf. Admiră întinderea de pământ arid, gălbui-maroniu, cu sentimentul tot mai pregnant că fuseseră păcăliți ca nişte fraieri.

— Nu văd nimic interesant! dădu glas Owen gândurilor care le treceau tuturor prin cap.

— Poate dacă intrăm mai adânc în interior? propuse Tom.

— Parcă ne-au spus să rămânem pe lângă mal.

— Vreau să văd pe ce am dat banii, îi răspunse el nervos şi apăsă pe accelerație.

După ce traversară o răspântie ajunseră la ceea ce fusese, probabil, penitenciarul. O casă şi câteva clădiri dărăpănate, acoperite de muşchi şi licheni. Un bătrân uscățiv, cu părul complet alb, ieşi din umbra unui zid şi le făcu semn furios să se oprească. Tom frână şi coborî geamul.

— Ce căutați aici? îi întrebă omul, vizibil mirat.

— Păi... căutăm koala şi...

— Trebuie să plecați. Sunteți pe un teren privat. E periculos. Trebuie să plecați imediat!

— Chiar *nu-mi place* aici, şopti Heather apucându-l de genunchi.

Bătrânul lovi maşina cu toiagul în care se sprijinea şi le strigă din nou:

— Plecați!

Tom îi făcu semn din cap că a înțeles şi ridică la loc fereastra. Era la fel de speriat ca restul familiei. Ajunseră înapoi la intersecție.

— În ce parte s-o luăm acum? întrebă confuz.

— Tot înainte, îi răspunse Heather.

— Nu, eu cred că trebuie să o luăm la dreapta, o contrazise el învârtind de volan.

Drumul se transformă în scurt timp într-o potecă mărginită de iarbă înaltă.

— La naiba! Am greşit.

Întoarseră şi reveniră la răspântie.

— Tipul de la feribot a zis să nu întârziem peste patruzeci şi cinci de minute, le aminti Olivia privindu-şi telefonul.

— Nicio grijă, avem destul timp, îi zise Tom.

Apăsă zdravăn pedala de accelerație, iar maşina țâşni înainte. Soarele, aproape fix în fața lor, cobora spre linia

orizontului. Heather zări cu coada ochiului o umbră albastră.

— Atenție! apucă să strige.

O femeie pe bicicletă, îmbrăcată cu o rochie albastră, ieşi de pe un drum secundar complet nepăsătoare la bolidul care se repezea peste ea. Pentru o fracțiune de secundă, Heather trăi senzația de imponderabilitate. Nu era ca şi cum maşina ar fi pierdut contactul cu solul. Din contră, erau în perfectă siguranță la bordul Porsche-ului. Senzația aparținea unui domeniu al fizicii complet diferit. Parcă viața ei ar fi trecut într-unul dintre acele universuri paralele, despre care îi vorbise Tom. Într-un alt univers, Tom ar fi sunat cu cinci minute mai devreme la firma de închirieri şi ar fi obținut maşina cu radar şi cu sistem automatic de evitare a accidentelor. În universul în care se aflau, însă, Heather se auzi urlând „Atenție!" şi botul SUV-ului o înghiți cu totul pe femeia de pe bicicletă.

5

Frânele pe disc funcționaseră perfect, dar viteza prea mare a Porsche-ului şi distanța le zădărniciseră eforturile.

— O, Dumnezeule! urlă Tom când roțile maşinii trecură peste bicicletă cu un zgomot oribil.

Derapară şi se opriră abia vreo douăzeci de metri mai departe, într-un şanț de canalizare. Airbagurile se declanşară, iar Heather simți cum este trasă brutal înapoi de centura de siguranță. În cele din urmă, când se opriră complet, motorul tăcu.

Îndrăzni să deschidă ochii.

Lumea era înclinată la vreo treizeci de grade. Iarbă înaltă, albă, de ambele părți ale drumului. Femeia cu bicicleta nu se vedea pe nicăieri. Airbagul se dezumfla încet sub ochii ei.

Ceafa o durea atât de tare, încât îşi înfipse unghiile de la mâna stângă în încheietura celeilalte. Părinții săi o învățaseră câte ceva despre autodiagnosticare. Se căută de eventuale sângerări sau oase rupte, ştiind în sinea ei că scăpase oarecum nevătămată. Îşi desfăcu centura şi se întoarse spre copii.

Airbagurile laterale din spate se dezumflaseră între timp. Olivia era confuză, dar părea bine. Owen avea o tăietură pe obraz, de la centura de siguranță.

— Owen, eşti în regulă? îl întrebă.

Băiatul îi căută privirea şi dădu din cap că da.

— Spune-o. Vreau să te aud. Spune-mi că eşti bine.

— Da, sunt în regulă.

— OK. Olivia?

— Aşa cred. Ce s-a întâmplat?

— Am lovit ceva? întrebă Owen.

Heather se uită la Tom, care era încă strivit în scaun de airbag. Toată partea şoferului intrase în şanţ, iar trupul lui se sprijinea de portieră într-un unghi curios.

— Tom? Tom! Eşti rănit?

— Ce? Nu... nu sunt rănit. Capul... portiera.

Scoase un geamăt.

— Lasă-mă să văd, îi spuse Heather.

Se lovise destul de tare de geamul lateral şi avea o rană pe frunte. Era evident confuz, poate suferise chiar o comoție.

În ultimele şase luni, Tom făcuse totul pentru ea. Îi deschisese uşile, plătise facturile, se ciondănise cu chelnerii, îi plătise datoriile de pe cardul de credit, condusese aproape tot timpul şi, nu în ultimul rând, se ocupase de toate urgențele. Acum însă, avea nevoie de câteva minute ca să-şi revină, iar copiii nu puteau...

Trebuia să facă ceva...

— O să ies eu, le zise. Copii, vreau să rămâneți deocamdată în mașină. Puteți să vă scoateți centurile. Olivia, ajută-l pe fratele tău.

O durea umărul acolo unde îi intrase în carne propria centură de siguranță. Împinse deoparte rămășițele airbagului și căută pe pipăite clanța portierei. Degetele o înțepau, brațul parcă-i era de cauciuc. Împinse în ușă o dată, fără niciun rezultat. Mai împinse o dată, mai tare, nimic. Se izbi în ea cu furie și, în sfârșit, reuși să deschidă.

Căldura o izbi ca un zid.

Uitase cum e. Probabil că aerul condiționat din mașină funcționase la maximum.

În clipa în care puse piciorul jos se prăbuși. Asfaltul îi ardea palmele.

Se ridică anevoie și se împletici până în partea din față a mașinii. Femeia de pe bicicletă nu era acolo. Simțind un freamăt de speranță, examină rapid iarba înaltă de pe marginea drumului. Era extrem de tentant să speri că Tom a reușit cumva să o evite în ultima secundă, dar, în sinea ei, știa că lucrurile nu stăteau așa. Simțise roțile SUV-ului trecând peste ceva dur.

Se lăsă într-un genunchi și se aplecă sub mașină. Văzu imediat ce mai rămăsese din bicicletă, agățat sub roata din stânga spate. Se repezi în spatele autovehiculului, moment în care observă trupul femeii, mutilat oribil, la vreo trei metri distanță, în mijlocul drumului.

Se apropie rapid și se aplecă lângă femeie.

— Sunteți... o, Dumnezeule!

Avea picioarele curbate sub ea într-o poziție absolut nefirească. Heather îi ridică rochia albastră, îmbibată de sânge, dând la iveală o zgârietură lungă de-a lungul pieptului. Nu se vedea însă nicio rană adâncă. Femeia nu părea să mai respire.

— O, Dumnezeule, îmi pare aşa de rău! Nu, Doamne, nu se poate... îmi pare aşa de rău... biata de tine, nu te-am văzut... o, Doamne...

Din nasul şi din gura femeii ţâşneau firicele de sânge. Avea nevoie de un doctor.

— Tom! Vino încoace!

Heather îi puse mâna sub ceafă şi numără până la zece, încercând să găsească cel mai mic semn de viaţă. Nimic. Îi împinse uşor capul pe spate şi îi vârî două degete în gură, trăgând afară cheaguri de sânge, un ghemotoc de ţesut şi dinţi sparţi.

— Hai, *te rog...* o imploră, după care inspiră adânc.

Încercă să împingă aerul în plămânii victimei, dar acesta ieşea imediat şi-i intra înapoi în gură, ca o reflecţie hâdă a vieţii: acru, stătut, cu iz de sânge. Ceva îi astupa căile respiratorii. Ridică trupul moale.

— O să fie OK, spuse cu voce tare.

Când o lăsă înapoi la pământ, din gura diformă se desprinse încă o bucată de carne.

— Tom! Am nevoie de tine! Vino aici, imediat!

Heather lungi trupul femeii pe spate şi încercă din nou manevra respiraţiei gură la gură. De data aceasta, aerul părea să ajungă în ceea ce-i mai rămăsese din plămâni.

Începu să-i facă masaj cardiac.

O apăsă pe piept de douăzeci de ori la rând, apoi se opri să-i controleze pulsul.

Nimic.

Din nas, din ochi, din urechi şi gură îi ţâşneau firicele de sânge. Începuseră să se adune muştele.

— Rahat!

Nu făcea altceva decât să mute sângele în sus şi în jos printr-un cadavru încă proaspăt. Nu avea absolut nicio şansă s-o salveze. Femeia avea nevoie de o echipaj de urgenţă complet, cu aparate, sânge pentru transfuzii şi...

Îşi scoase telefonul din buzunar şi formă 911.

Nu, nu 911. Numărul unic australian – 000.

Formă 000. Nu avea semnal. Ridică aparatul cât de sus putu. Nimic.

Se repezi în partea din față a maşinii şi se cocoță pe capota fierbinte.

Tom o privea uluit din spatele parbrizului. Copiii se agitau în spatele lui.

— Verifică dacă Olivia şi Owen sunt în regulă şi ieşi! îi strigă.

Tom îi aruncă încă o privire nedumerită, apoi dădu din cap că a înțeles.

Heather îşi privi încă o dată telefonul: *No service.*

Ferma despre care le vorbise Matt nu putea fi prea departe. Oare aveau telefon? Parcă tot Matt spusese că nu. Sau nu-şi mai amintea corect?

Sări jos şi fugi înapoi la femeie.

Încercă din nou să o resusciteze.

O dată, încă o dată şi încă o dată.

Acum, sângele îi țâşnea din gură într-un şuvoi gros.

Heather se opri brusc.

Probabil că întreaga cavitate toracică a victimei era plină de sânge. Suferise o hemoragie internă majoră. Impactul o ucisese, fără doar şi poate moartea cerebrală se instalase de minute bune.

Nu avusese nicio şansă de la început.

O acoperi la loc cu rochia albastră. Femeia avea un chip blând şi frumos. Fiica, sora sau soția cuiva. Şterseseră o viață tânără de pe fața pământului.

— Îmi pare atât de rău. Nu te-am văzut. Of, Dumnezeule, cât de rău îmi parei bâigui începând să plângă.

Auzi un zgomot din spate – Tom reuşise să iasă din maşină. Apăru în sfârşit lângă ea, plin de țărână. Probabil că se lăsase afară pe fereastră şi îşi croise drum prin şanț.

— O, Dumnezeule! Ce-am făcut! exclamă.

— Nu e vina ta. Ți-a apărut brusc în față.

— Dar am claxonat-o! Nu-i aşa? Dumnezeule, nici măcar n-a întors capul!

— Nu aveai ce să faci, Tom.

Heather se ridică şi încercă să-i ia mâna într-a ei, dar bărbatul o respinse.

— E moartă? Eşti sigură?

— Da. A murit pe loc.

— Resuscitarea! Sunt bine pregătit... lasă-mă să văd... putem să... la naiba! Uite în ce hal e!

— Am încercat deja. E prea târziu, Tom. Ascultă-mă, nu aveai ce să faci. Ai călcat frâna imediat ce...

— Dacă am fi primit noul model, cel pe care l-am cerut... Radarul de evitare a accidentelor ar fi declanşat frânarea de urgență în locul nostru. Pe aceea am vrut-o! Ți-am spus, doar!

— Ştiu.

— M-am luat după tine şi după copii. Nici nu ştiu ce naiba căutăm aici! Nu voiam decât să-mi scriu nenorocitul ăla de discurs!

Cu pumnii strânşi şi ochii ieşiți din orbite rotindu-se sălbatic, Tom părea că-şi pierduse complet controlul.

Nu se enerva des, dar îl mai văzuse de câteva ori în această stare şi ştia că trebuia să-l calmeze cât mai repede.

Era mai înalt cu cincisprezece centimetri decât ea, aşa că se ridică pe vârfuri, îl apucă de ceafă şi îi trase capul în jos, privindu-l fix în ochi.

— Tom! strigă plesnind din degete sub nasul lui.

— De unde era să ştiu că pe aici circulă oameni cu bicicleta, pe căldura asta? Cine merge cu bicicleta la patruzeci de grade? Mă uitam prin copaci după koala. Ar fi trebuit să ne avertizeze. Ai văzut vreun semn de circulație pe undeva? Eu, nu.

— Nu există semne de circulație, Tom. A apărut de niciunde.

— Pot s-o salvez! Niciodată nu este prea târziu. În timpul rezidențiatului am lucrat la urgențe, spuse el lăsându-se în genunchi lângă necunoscută.

Degeaba îi repeta că e moartă, își dădu seama Heather. Trebuia să-l lase să se convingă singur.

Aruncă o privire în susul și în josul drumului. Nicio mașină. Nu venea nimeni.

Încă.

Examină Porsche-ul. Roțile din față erau în șanț, dar, din fericire, acesta nu era mai lat de treizeci de centimetri și adânc de șaizeci. Puteau pleca destul de repede, însă tot trebuiau să împingă mașina. Cel mai important era s-o ușureze. Avea să treacă ea la volan, astfel încât Tom să poată împinge. Copiii puteau să ajute și ei. Owen era puternic, iar Olivia, cu picioarele ei lungi, putea fi și ea de folos.

Tom începuse procedurile de resuscitare.

Îl lăsă să încerce un minut.

— Nu merge, îl auzi spunând.

— E moartă, Tom.

— Mergeam prea repede. Tipul ăla m-a speriat. Mă uitam pe fereastră și conduceam prea repede. Trebuie să chemăm poliția. Și o ambulanță.

— E prea târziu acum. Nu mai avem ce face.

Tom se ridică și încercă să găsească semnal la telefon.

Heather deschise portbagajul și începu să scotocească după pătura de plajă. Când se întinse s-o ia, constată că micuții se străduiau încă să scape din centuri și de sub resturile airbagurilor.

Reveni la Tom și acoperi femeia cu pătura, apoi măsură din nou drumul cu privirea în ambele direcții. Liber.

Analiză situația.

Ceea ce-i trecea prin cap era *greşit.*

Era lucrul *cel mai greşit* pe care îl puteau face.

Din punct de vedere legal.

Din punct de vedere moral.

Era o infracțiune, numită „părăsirea locului accidentului soldat cu victime”.

Tom o omorâse pe acea femeie, iar acum ea căuta să ascundă sub preş oroarea faptei. Era impardonabil, dar toate instinctele îi spuneau că nu are de ales.

Încercă să-şi imagineze ce-ar fi sfătuit-o mama ei să facă.

Mama ei, decise, i-ar fi spus să aştepte sosirea poliției.

Tatăl ei i-ar fi spus s-o întindă cât mai repede de acolo.

Se întoarse la Porsche şi deschise portiera din spate. Se aplecă să desfacă centura de siguranță a Oliviei.

— Eşti bine, draga mea?

Fetița dădu din cap că da.

— Mă doare brațul, se plânse.

— Lasă-mă să văd.

Centura îi intrase adânc în carne, dar nu avea nimic rupt.

— Îți fac rost imediat de un bandaj. Acum, o să te ajut să ieşi din maşină. Ia-ți sticla cu apă.

O luă de mână şi o trase afară.

— Aşteaptă în față până îl recuperez şi pe fratele tău.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un accident. Te rog să aştepți în fața maşinii. Ştiu că este cald, dar insist.

— Bine, îi răspunse Olivia încă amețită.

Ca să-l scoată pe Owen i-a fost mai greu. Băiatul intrase practic într-o stare de catatonie. Se retrăsese în spatele „zidului” – răspunsul lui la şocuri de când îşi pierduse mama, chestie pe care Heather nu reuşise s-o priceapă.

— Olivia, trebuie să mă ajuți cu Owen.

— Owen, eu sunt! Hai, ieşi! strigă fetița.

Cu chiu, cu vai reuşiră să-l tragă afară. Heather se întoarse la Tom.

— Am scos copiii din maşină. Voi aţi putea să împingeţi, în timp ce eu o să încerc să o scot cu spatele din şanţ.

— La ferma aia s-ar putea să găsim o staţie radio. Am putea chema un elicopter, sugeră Tom.

— Nu. A decedat la impact, iar tu... noi am trecut peste ea. Are plămânii şi organele interne strivite. Ştiu că o ştii şi tu. Nimeni nu mai poate face nimic pentru ea acum.

Tom era în continuare confuz, dar dădea încet din cap, părând să înţeleagă.

Venise momentul crucial.

Heather trebuia să ia o decizie. Era rândul ei, şi ştia că bărbatul ar fi ascultat-o.

Dar care era calea corectă?

Simţul ei moral şi instinctul de supravieţuire o împingeau în direcţii contrare.

— Ascultă-mă, iubitule, i-ai văzut pe oamenii aceia, începu brusc. Pe insultă nu locuieşte decât o singură familie. Ei controlează feribotul, care este singura noastră cale de scăpare. Telefoanele mobile nu merg. Nu are cine să ne ajute. Depindem complet de ei.

— Aşa, şi?

— Ai auzit ce-a spus Jacko despre poliţie. Apoi mi-a povestit că au alungat pe cineva de pe insulă cu puştile. Am impresia că ei fac legea aici.

— Ce... ce anume vrei să spui?

Heather îl privi cu atenţie. Într-adevăr, Tom era mai în vârstă decât ea; într-adevăr, citise mai mult decât ea. Pe de altă parte, se rotise toată viaţa în cercuri strâmte. Provenea dintr-o familie bogată, iar cunoaşterea lui asupra naturii umane era surprinzător de limitată. O noapte în staţia de autobuz Tacoma l-ar fi învăţat mai multe despre viaţă decât o mie de cărţi.

— O s-o ascundem în tufişuri. La fel şi bicicleta. Scoatem maşina din şanţ, mergem la feribot şi plecăm cât mai repede de pe insula asta. Odată ajunşi în siguranţă, la mal, le spunem poliţiştilor că este posibil să fi lovit ceva pe insulă. Ni s-a părut că un animal ne-a tăiat calea, dar nu suntem siguri.

— Vrei să fugim, adică, eu să fug de la locul accidentului? De la accidentul pe care l-am produs?

Îl privi în ochi. Avea pupilele dilatate şi tremura. Iar o luase razna.

— Ce... ce s-a întâmplat? Acela e sânge? întrebă Olivia bâlbâindu-se.

Curiozitatea o împinsese să vină să vadă ce făceau. Owen o urma la câţiva paşi.

Heather se întoarse spre cei doi.

— Treci înapoi în faţa maşinii, te rog, Olivia. Ia-l şi pe fratele tău.

— A murit cineva? întrebă fata ducând mâna la gură.

Era palidă şi tremura din tot corpul.

— Te-ai prins. Chiar a murit cineva, bombăni Tom.

Cu o grimasă de dezaprobare, Heather o luă pe Olivia de mână, îl apucă şi pe Owen şi îi conduse pe amândoi în faţa Porsche-ului.

— S-a întâmplat un accident. Trebuie să fiţi curajoşi, da? le spuse blând.

Observă pe priza de aer a maşinii o crestătură şi urme de sânge. O să trebuiască să o curețe înainte de a o duce înapoi la firma de închirieri. Bara de protecţie din oţel de pe bot era deteriorată şi ea. Nu foarte tare, dar cât să ridice întrebări.

Owen se smulse din mâna ei.

— Tata a omorât-o, nu-i aşa? A omorât-o.

Rosti cuvintele pe o intonaţie stranie, detaşată, ca din fundul unei fântâni. Ca şi Olivia, Owen era mai matur şi concomitent mai fraged decât ar fi indicat-o vârsta lui reală.

Avea doisprezece ani, însă uneori părea de cincisprezece, iar în alte situații se transforma într-un băiețel speriat.

Heather se întoarse la Tom.

— Cum sunt copiii? o întrebă.

— Nu-ți face griji pentru ei. Ascultă-mă, ai făcut tot ce ai putut. Ai frânat şi ai claxonat.

— Da, exclamă el. Da, am claxonat. Iar asta nu este maşina pe care am cerut-o. O voiam pe cealaltă.

— Nu aveai ce să faci. Nu a fost greşeala ta. Cred că trebuie să plecăm de aici, acum. Cred că trebuie să ne suim în maşină şi să ajungem la feribot cât mai repede.

Tom o aprobă din cap.

— Să ascundem cadavrul şi să mergem la feribot, insistă ea.

— N-ar trebui să facem asta. Este o faptă penală.

— Nu cred că avem de ales. Oamenii ăştia îmi dau fiori de groază. Sunt înarmați. Fac parte din aceeaşi familie. Ai încredere că vor chema poliția?

Bărbatul căzu pe gânduri.

— Înțeleg ce vrei să... dar este o decizie grea.

Heather observă că transpira intens şi că îi curgea sânge de la tăietura de pe frunte.

— Ştii ceva, Tom, e doar vina mea. Îmi asum în întregime decizia. Tu eşti lovit la cap. Eu hotărăsc ce facem. Ai înțeles? Nu are sens să te gândeşti prea mult la asta acum. Nu trebuie decât să mă ajuți să trag cadavrul din mijlocul drumului. O s-o aşezăm în iarba asta înaltă şi o s-o lăsăm acolo.

— Chiar vrei să o *mutăm?*

— Nu avem încotro. Apuc-o de glezne şi hai s-o tragem în iarbă, da?

Tom se lăsă pe vine şi trase picioarele femeii în poziție normală. Oasele trosneau de-ți îngheța sângele în vene. O apucă de glezne şi o ridică, iar Heather o săltă de umeri.

Degetele i umplură imediat de sânge lipicios. Muştele se adunaseră într-un roi masiv. Li se aşezau pe mâini.

— Eşti sigură că asta vrei să facem? o întrebă din nou Tom. Este interzis să muți victima unui accident. Îmi aduc aminte când am găsit-o pe Judith... scările acelea... Copiii nu trebuiau să creadă că o făcuse intenționat. Am încercat să schimb lucrurile. Am ascuns paharul, am ascuns sticla de whisky. Dar am lăsat restul aşa cum era... n-ar trebui să facem aşa ceva.

— Am mişcat-o deja. E prea târziu. Fă câțiva paşi în spate. Te rog, Tom, mişcă-te odată, că nu pot să o țin la nesfârşit în brațe. Mişcă-te!

Începură să se deplaseze spre marginea drumului.

— Aşa, peste şanț, unde e iarba mai înaltă.

Traversarea şanțului de scurgere le puse câteva probleme, dar reuşiră să o lase jos în mijlocul ierbii lungi, albe.

— Acum, bicicleta, spuse Heather.

O traseră de sub maşină şi procedară la fel ca şi cu trupul neînsuflețit al femeii. La sfârşit, Heather aranjă puțin iarba pe care o culcaseră cu picioarele, încercând să ascundă urmele.

Se întoarse la maşină şi aruncă peste şanț bucățile metalice mai mari din bicicletă, dându-şi seama că nu putea înlătura resturile mici şi urmele de sânge. Închise ochii câteva secunde şi îi deschise, încercând să găsească locul unde ascunseseră cadavrul. Nu puteai să vezi nimic, mai ales dintr-o maşină în mişcare.

Se şterse pe mâini de sânge cu pătura pe cât de bine putu, apoi îi şterse mâinile şi fruntea lui Tom. Aveau unghiile murdare şi puteau îngrozitor amândoi. Muştele şi țânțarii îi asaltau din toate părțile.

— Bun, acum trebuie să ne cărăm de aici, spuse Heather încercând să-şi controleze vocea, în timp ce punea pătura de

plajă înapoi în portbagaj. Copii, vreau să-l ajutați pe tata să scoată maşina din şanț, ați înțeles?

— Ce s-a întâmplat cu doamna aceea? întrebă Olivia.

— Am mutat-o la umbră, iar acum mergem să anunțăm poliția.

— Eşti sigură că aşa trebuie să procedezi, Heather? N-ar trebui să chemăm o ambulanță sau ceva asemănător? stărui fata.

— Ba da, o să-i trimitem o ambulanță mai târziu, Olivia. Deocamdată, trebuie să pornim maşina. Tom, te rog, vino aici şi arată-le ce să facă. Eu mă sui la volan.

— Eu ar trebui să conduc, protestă bărbatul.

— Nici gând. Eu sunt mai uşoară, iar tu eşti mai puternic. Tu împingi, eu încerc să dau cu spatele.

— Ai dreptate.

Heather străbătu şanțul şi se urcă pe locul şoferului. Ajustă oglinda retrovizoare şi îşi văzu o fracțiune de secundă propriul chip.

De unde apăruse această Heather? Oare această ființă zăcuse tot timpul ascunsă în sufletul ei? O făcuse doar pentru că Tom era amețit şi cineva trebuia să ia lucrurile în mână, sau chiar aşa era ea? Adrenalina făcea parte din explicație. Când îi va ieşi din sistem va cădea din picioare, probabil.

Activă controlul asupra tracțiunii şi coborî într-o viteză inferioară. Vechea ei Honda avea cutie manuală şi se învățase cu ea. Avea să fie floare la ureche. Când apăsă pe butonul de pornire, motorul prinse viață.

— Sunteți gata?

— Da, îi răspunse Tom.

— Împingeți! strigă apăsând pedala de accelerație.

Roțile se învârtiră furios în şanț, dar maşina nici nu se clinti.

— Ai pus pe manual? strigă Tom.

— Da! Împingeți mai tare! îi răspunse.

Roata din față începu să se târască afară din groapă, învârti puțin de volan, şi vehiculul îşi croi drum dureros de încet afară din şanț, ajungând perpendicular pe axul drumului.

— Suiți-vă! Suie copiii! ordonă Heather.

Tom sări pe locul din dreapta, iar cei doi copii se strecurară rapid în spate.

Acum, nu trebuia decât să...

Zări ceva în oglindă. Se apropia o maşină. O Toyota. Unul dintre autovehiculele de la fermă. Nu mai avea timp să întoarcă. „La dracu'! Ne-au lipsit doar treizeci de secunde", îşi spuse oprind Porsche-ul pe partea stângă a drumului.

Toyota se opri lângă ei. Înăuntru erau Jacko şi Matt.

— Bună! îi salută Heather.

— Ce-ați pățit? întrebă Matt.

— Nimic. Acum ne întorceam, îi răspunse.

— Ați căzut în jgheab?

— Unde?

— Aşa îi zice Mama. În şanț. Ați intrat în şanț?

— Da, dar totul e în regulă.

— Vi s-au declanşat airbagurile.

— Da, aşa este. Prea sensibilă maşina asta. Nici nu aveam viteză prea mare... în orice caz, suntem foarte bine şi vă mulțumim că ați oprit. Ar fi momentul să mergem la feribot, îi răspunse Heather.

— Soțul tău e bine? Eşti teafăr, amice? Arăți ca naiba. Te-ai lovit la cap? întrebă Matt.

— Sunt OK, răspunse Tom.

— Şi copiii?

— Sunt bine. Toată lumea e bine. Nu vrem să întârziem la feribot.

— Da, ar fi cazul să vă grăbiți, îi îndemnă Matt.

— Aşa facem. Mulțumim.

— N-ați văzut-o din întâmplare pe Ellen? O fată pe bicicletă? întrebă Jacko.

— Nu, răspunse Tom repede.

— N-am văzut pe nimeni, îi întări spusele Heather. Gata, chiar plecăm. La revedere!

Ridică geamul, le făcu rapid cu mâna şi acceleră.

În oglinda retrovizoare, îi văzu pe cei doi zăbovind un moment în maşină, după care Matt deschise portiera, coborî, se lăsă pe vine şi începu să examineze drumul. Îi pierdu din raza vizuală după prima curbă.

— La naiba, murmură apăsând mai tare pe accelerație. Centurile, toată lumea! Porsche-ul gonea cu o sută douăzeci de kilometri pe oră către pontonul feribotului.

Peste două minute, când ajunseră, constatară fericiți că ambarcațiunea era la locul ei.

Heather reduse viteza şi îşi lipi un zâmbet pe chip.

— Nimeni nu scoate o vorbă. Clar? le ordonă, uitându-se mai întâi la Tom şi apoi la copii, ca să se convingă că înțeleseseră. Nimeni nu spune nimic. O să rezolvăm totul când ajungem pe continent.

Îi făcu semn lui Ivan, opri maşina şi coborî geamul.

— Salutare!

— Ați reuşit să vedeți vreun koala? îi întrebă el aplecându-se în interior, astfel că Heather putu să observe că avea agățat de salopetă un aparat negru cu galben, un walkie-talkie.

— Oh, da, îl asigură.

Ivan se şterse la nas şi oftă.

— Vrei să urci *tu* maşina pe vas? Nu-l laşi pe soțul tău?

— Eu conduc. El este puțin obosit.

— Pot să te ajut dacă vrei. N-am condus niciodată un Porsche, se oferi Ivan.

Heather aruncă o privire rapidă la sângele care începuse să se închege pe volan.

— Nu, mulțumesc, dar te rog să mă ghidezi, îi spuse cu un zâmbet cuceritor.

— Sigur c-o să te ghidez, domniță. Nicio grijă. Ați dat cu ea de pereți, sau ce-ați pățit? Văd că v-au sărit airbagurile.

— Nu, nici chiar aşa. Am intrat într-un şanț. Senzorii sunt foarte sensibili, ne-a avertizat şi tipul de la firmă, îi explică Heather.

— Maşini moderne! Eu conduc un Holden Sandman de treizeci de ani şi n-am avut niciodată vreo problemă. Copiii s-au pozat cu koala?

— Hm, da, îi răspunse nesigură, sperând că nu va dori să vadă fotografiile.

— Bestii mici. Pot să zgârie destul de rău. Koala, vreau să spun, nu copiii voştri! În regulă, o să cobor rampa acum. Te rog să urci încet. Când ajungi pe punte, opreşti motorul şi tragi frâna de mână. Aia pe care voi, yankeii, o numiți frâna de rezervă. O găseşti lângă scaun.

Ivan lăsă rampa în jos, iar ei urcară.

— N-a fost greu, nu-i aşa? o întrebă.

— Nu, chiar deloc.

Opri motorul. Ivan se scotoci prin buzunare, găsi pachetul de țigări şi îşi aprinse una, nepărând să se grăbească.

— Hm, nu te supăra, n-ar trebui să plecăm? îl întrebă Heather.

— Trebuie să mai aştept, îi răspunse el clătinând din cap. Trebuie să-i aştept pe olandezii ăia. Le-am spus să nu întârzie.

— Matt a zis să ne duci întâi pe noi, insistă Heather.

— Matt? Câteodată se crede prea deştept băiatul ăsta. Nici măcar nu-i un O'Neill, ci doar un Watson. E barca mea, plec când mă taie pe mine cheful.

— Ne grăbim să ajungem înapoi la Melbourne. Avem o rezervare pentru cină.

Ivan mormăi şi îşi aşează mâinile peste buzunare.

— Dacă trebuie să fac două drumuri...

Heather se căută repede prin haine şi îi întinse o bancnotă de cincizeci de dolari, asigurându-se în prealabil că nu era pătată de sânge.

— Înțeleg că ți-e greu, dar poate că asta te ajută? îl întrebă.

Ivan rânji şi înhăță hârtia.

— Să mergem.

Ridică rampa şi închise poarta metalică din partea din spate a feribotului.

Heather aruncă o privire în spate, în căutarea altor maşini.

Până acum, toate bune.

Ivan desfăcu parâmele care țineau vasul la țărm şi sări înapoi. Porni motorul diesel.

— N-ar trebui să-i spunem despre femeie? întrebă Olivia.

— Nimeni nu spune nimic până nu ajungem pe partea cealaltă, şuieră Heather.

— Australia, venim la tine! Puteți să ieşiți din maşină, dacă vreți, îi anunță bărbatul.

— Suntem bine aici.

Apa făcea spume albe în spatele ambarcațiunii, iar Dutch Island se micşora încet în zare.

Heather îşi dădu seama că abia mai respira.

Ivan se apropie de geamul maşinii.

— V-au spus despre vulpi? Eu şi Kate punem capcane. Specie dăunătoare. Kate are o colecție de cranii. Luăm bani pentru fiecare animal eliminat. Statul ne plăteşte.

— Nu, n-am văzut nicio vulpe, îi răspunse Heather, acoperind cu mâna o pată de sânge de pe volan.

— Am înțeles. Dacă văd rechini pe aici, vă anunț, ca să-i pozați, adăugă Ivan înainte de a se întoarce la timonă.

— Cred că... începu Tom, dar se opri brusc când Ivan îşi smulse stația de emisie-recepție de la brâu.

— Ce? strigă proprietarul feribotului. Nu te aud! La naiba, nu te aud! Nu te aud, amice!

Puse motorul la ralanti şi meşteri ceva la walkie-talkie.

Încheieturile degetelor i se albiseră, atât de tare strângea volanul maşinii. Simţea pe spate şiroaie reci de transpiraţie. Îşi dădea seama că arăta ca naiba. Vinovăţia i se citea pe chip ca făptaşului într-un grup de recunoaştere.

— Poate că ar trebui să... începu din nou Tom.

— Nu.

— Cred că acum te-am prins, amice! Spune! se răsti Ivan.

Cu aceste cuvinte, se îndreptă spre partea opusă a ambarcaţiunii şi se angajă într-o conversaţie pe care Heather n-o putea auzi.

Nu-i plăcea deloc ce se petrece. Îşi scoase telefonul, tastă cu degetul mare „Ajutor” şi îi trimise mesajul lui Carolyn, ultima persoană cu care vorbise.

„Mesajul nu poate fi trimis. Lipsă reţea.”

Ivan îşi agăţă staţia înapoi la şold.

Ridică o geantă de voiaj, deschise fermoarul şi scoase ceva din interior.

Heather se aplecă peste volan ca să vadă obiectul.

— Ce face? întrebă Olivia din spate.

— Habar n-am.

Ivan se apropie fără grabă de geamul lateral din partea şoferului şi îi vârî sub nas un pistol care părea vechi de când lumea.

— Daţi-mi toate telefoanele şi ieşiţi din maşină încet. Dacă faceţi vreo figură, dacă încercaţi ceva, omor un copil. Aţi înţeles?

Toyota Hilux îi aştepta la debarcaderul de pe Dutch Island. O blondă furioasă, înarmată cu o puşcă cu acţiune la pompă, îi forţă să se înghesuie în spate.

După cum aveau să afle, blonda era Kate, cea mai tânără dintre fiicele Mamei.

— Să nu scoateţi o vorbă! le ordonă.

Drumul de la feribot până la fermă era mohorât. O câmpie pustie, punctată de o duzină de maşini abandonate, lăsate să rugineasc㠂. Ferma nu era altceva decât un talmeş-balmeş de hambare, adăposturi, cotețe din placaj, două căsuțe şi o casă ceva mai răsărită în fundul curţii. Acoperişurile de tablă ale clădirilor erau ruginite şi deteriorate. Copii în salopete prăfuite urmăreau maşina cu ochi mari.

Îi mânară în clădirea principală.

Copiii erau din ce în ce mai speriaţi, observă Heather. Olivia purta blugi şi un tricou cu Grimes, iar Owen era îmbrăcat cu pantaloni scurţi verzui, hanoracul roşu de care nu se despărțea şi pantofi sport Adidas. Ea purta o pereche de blugi DL1961 şi un tricou negru, pe când Tom avea pantaloni groşi de bumbac şi o cămaşă Oxford cu mâneci lungi, foarte potrivite pentru clima din statul Washington, dar nu pentru căldura australiană.

— Aşezaţi-vă aici, se răsti Kate făcând semn cu arma spre o canapea.

Camera începu să se umple.

Matt, Ivan, Jacko şi încă un frate, Brian, se înghesuiră pe canapeaua de vizavi. Matt îşi scosese pălăria de cowboy. El, Jacko şi Brian erau înarmaţi cu puşti de vânătoare. Kate rămăsese în picioare, lângă fereastră, fără să se despartă de arma ei. Nimeni nu vorbea. Se aflau într-o încăpere generoasă ca dimensiuni, dar sufocată de generaţii întregi de mobile, decoraţiuni şi mărunţişuri. În şemineu ardea focul, în ciuda căldurii. De pe o poliță îi priveau zeci de

fotografii de familie, continuate pe peretele acoperit cu un tapet gălbui, scorojit. Imagini cu ferma în zilele ei bune, peisaje din Irlanda, cărți poştale de la Sydney şi de la Londra. Ani şi ani de căldură toridă uscaseră scândurile podelei, iar crăpăturile se umpluseră cu insecte moarte, gunoi şi țărână. Canapelele, din piele, erau peticite din loc în loc cu bandă adezivă şi acoperite cu pături. Se părea că întreg clanul O'Neill venise să se holbeze la ei. Bărbați şi femei cu puşti. Copiii, care până acum chicotiseră, tăcură dintr-odată. Dulăul dintre picioarele lui Matt ridică îngrijorat botul spre scări.

Un ceas cu pendulă număra secundele fără grabă.

Nimeni nu părea să ştie ce urma să se întâmple.

Heather, aflată la mijloc, strânse mâinile copiilor în ale ei. De obicei, Olivia n-o lăsa nici măcar să o atingă. Măcar Tom arăta ceva mai bine. Îi revenise culoarea în obraji, iar ochii erau normali.

— La cât se întoarce Danny? îl întrebă Jacko pe Matt, aproape pe şoptite.

— Nu înainte de şase, îi răspunse acesta.

— Corect... aprobă Jacko.

Scările scoaseră un scârțâit.

Ochii întregii asistențe se ridicară la unison.

Heather văzu o pereche de picioare pe palier. Picioarele coborâră o treaptă, lăsând să se vadă o pereche de glezne, urmate de genunchi. O femeie solidă, încălțată cu papuci roz şi îmbrăcată cu o rochie de aceeaşi culoare se îndrepta spre parter, sprijinindu-se într-un baston pe o parte şi de o fetiță pe partea cealaltă. Palidă, cu ochiul stâng acoperit şi o perucă roşu-aprins, avea cam şaptezeci de ani. Prezența ei degaja o amenințare surdă, fără nicio legătură cu aspectul exterior. Heather avusese o mulțime de clienți în vârstă la masaj, dintre care mulți cu un fizic impozant, dar nu simțise niciodată aşa ceva. Această femeie muta centrul de

gravitație al încăperii. Electriza aerul. Nu era greu să-ți dai seama că toți cei din jur se temeau de ea, iar teama i se transmitea şi lui Heather.

Cobora scările încet.

Foarte încet.

Doi copii săriră jos de pe balansoarul de lângă şemineu, iar Matt îl întoarse cu partea din față spre centrul camerei. Femeia ajunse la parter respirând greu şi continuă să înainteze sub privirile asistenței ca un papă bătrân la un proces al inchiziției.

Matt o ajută să se aşeze în balansoar şi reveni la locul lui. Câinele i se strecură înapoi între picioare şi se ascunse acolo.

Din gura femeii ieşi un hârâit ca dintr-o maşină de tuns iarba. Un copil se repezi să-i aducă un pahar plin cu un lichid transparent, pe care îl goli cu vădită satisfacție.

Evident, aveau de-a face cu Mama.

— Sunt americani? întrebă bătrâna horcăind ca un muribund.

— Da, americani, răspunse Matt.

— Am cunoscut câțiva yankei. Terry zicea că au făcut treabă bună în Vietnam. Ăia pe care i-am cunoscut eu erau OK. Ăsta din ce trăieşte?

— E medic. Doctor Thomas Baxter. Se ocupă de genunchii oamenilor. Avea acte la el, l-am verificat, zise Matt.

— Câți bani în portofel?

— Patru sute de dolari.

— Şi voi, jigodiilor, câți ați luat deja?

— Nouă sute, răspunse Matt ruşinat.

— Nu-i mare lucru. Şi ea cu ce se ocupă?

— Zice că face masaj terapeutic.

— Adică e un fel de curvă. Când se întoarce Danny?

— După şase, poate chiar pe la şapte, îi răspunse tot Matt.

— Pe cine aţi mai adus azi pe insula mea, dobitocilor? se răţoi Mama privindu-l aspru pe Ivan.

— N-a fost vina mea, Mamă. Jacko şi Matt... începu să protesteze barcagiul.

— Ajunge! Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ta, Matthew, spuse Mama clătinând sever din cap.

— Îmi cer iertare.

— A mai fost o maşină, nu-i aşa?

— Da, Mamă, doi nemţălăi, zise Ivan.

— Unde-s acuma?

— Probabil că aşteaptă la feribot.

— Atunci, să se ducă dracului cineva şi să-i aducă încoace! ordonă Mama.

Jacko îi făcu semn cu capul unui puşti care ieşi în fugă.

— Ascultaţi-mă, îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, luă Tom cuvântul. Mi-a sărit în faţă. Am claxonat, dar nu m-a auzit...

— E surdă! spuse unul dintre copii.

— Surdă?

— Da. Ellen era surdă, confirmă Mama.

— N-am avut ce să fac. Am lovit-o în plin. Totul s-a întâmplat aşa de repede. Suntem gata să cooperăm complet cu autorităţile.

— Ce vrei să faci, *doctore Baxter?* îl repezi Jacko.

— Hm, Tom. Tom este numele meu. O să-mi recunosc fapta şi o să-mi asum întreaga responsabilitate. Sunt sigur că firma la care sunt asigurat va plăti conform contractului.

— Companiile de asigurări nu plătesc întotdeauna, nu-i aşa? zise Mama.

— În acest caz, vor plăti. Recunosc că am greşit.

— Şi unde anume îţi vei recunoaşte fapta? vru să ştie bătrâna.

— Aici şi, desigur, la Melbourne. Puteţi fi siguri vă voi coopera pe deplin la ancheta poliţiei. O să-mi amân zborul de întoarcere acasă, dacă va fi necesar.

— Nu, mârâi Mama. Niciun Melbourne, niciun zbor.

În cameră se iscă rumoare, apoi se aşternu la loc tăcerea.

Pendula ticăia agonizant. Trosnetul lemnelor în şemineu. Bâzâitul ţânţarilor. Scheunăturile câinilor, în partea din spate a salonului, Heather îl văzu pe bătrânul care le vânduse sendvişurile cu cârnat. Când era adus şi cuplul de olandezi, toţi cei care ştiau despre sosirea lor pe insulă aveau să se afle în această casă, sub controlul Mamei.

— Ai încercat să ascunzi cadavrul. Ai vrut să fugi. Asta-i o infracţiune. Aici, pe Dutch Island, în statul Victoria şi în America, spuse Mama.

— Asta a fost greşeala mea, interveni Heather. Tom se lovise la cap. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea. Eram foarte speriată. Voiam să ajungem pe continent şi apoi să anunţăm poliţia.

— Mda, erai speriată. Dar noi nu vrem să speriem pe nimeni, nu-i aşa?

Bătrâna clătină iarăşi din cap şi închise ochiul valid. Părea adâncită în gânduri. Un buştean din foc trosni şi aruncă o jerbă de scântei.

— Uite, eu şi Ivan am putea merge cu feribotul la Stanford Bridge, ca să anunţăm poliţia. Ce părere ai, Mamă? propuse Matt.

Heather îi aruncă o privire şi schiţă un „mulţumesc” mut.

Ivan şi Jacko nu păreau să fie de acord.

— Avem deja necazuri cu poliţia din Victoria. Ştim deja ce-o să se întâmple, bombăni Jacko. Unul dintre noi va fi scos vinovat pentru asta şi pentru alte prostii, că ne facem singuri băutură sau mai ştiu eu ce, iar nenorocitul ăsta va scăpa.

Majoritatea adulților din încăpere îşi exprimară discret acordul.

— Nu, fără poliţai. Terry n-a avut niciodată nevoie de ei, hotărî Mama.

Se lăsă din nou tăcerea. Copiii şuşoteau între ei. Heather îşi simţea bluza lipită de spinare. Erau peste patruzeci de grade. Până şi muştele mari şi negre păreau letargice, înfrânte.

— Aş putea să vă ofer o plată pe loc, acum. Ca o dovadă a sincerităţii şi a vinovăţiei mele, sugeră Tom.

Heather îi strânse mâna încurajator. Poate că avea să meargă.

Mama tuşi. Cineva îi aduse încă un pahar.

— Ascultaţi-mă, vă înţeleg... încercă Tom să continue, ridicându-se în picioare.

— Cine i-a dat voie să se ridice? Aşază-l la locul lui, Ivan! ordonă Mama.

Ivan îl pocni în burtă cu patul armei.

— Dumnezeule! Nu cu puşca! murmură Matt.

Prea târziu, căci Tom se prăbuşise încovoiat de durere.

Heather se repezi la Ivan, care o pocni scurt peste faţă. Mai tare decât fusese lovită vreodată în viaţa ei. Execută o piruetă aproape completă şi se trezi cu nasul în podea.

Copiii începură să ţipe, câinele lătra furios.

— La naiba, Matt! Nu pot să mă concentrez în tămbălăul ăsta. Cine dracu' te-a pus să-i aduci aici? Scoate-i din casa mea până mă hotărăsc ce facem! strigă Mama.

Copleşită de groază, Heather icni de câteva ori, dar nu avea nimic în stomac.

Nimeni nu ştia că sunt acolo. Telefoanele le fuseseră luate. Organizatorii conferinţei nu aveau să-l caute pe Tom până luni seară, sau chiar marţi de dimineaţă, când era programat să ia cuvântul. Iar atunci avea să fie prea târziu.

7

Mama îndreptă toiagul spre Jacko şi spre Matt.

— De când trebuie să vă spun de două ori ce să faceți? Scoateți-i din casa mea! Luați-i, percheziționați-i bine şi închideți-i în şopronul ăla vechi, unde tundeam oile, până vine Danny.

Heather zăcea cu fața în jos şi mâna stângă sub ea. Cu mişcări imperceptibile, o vârî în buzunar, luă micul briceag primit la Alice Springs şi îl strecură pe sub centură, în partea din față a blugilor. O făcu în ultima clipă, chiar înainte ca Jacko s-o smucească dureros de păr şi s-o ridice. Fratele lui, Ivan, o împinse spre uşă, de unde fu preluată de Kate, care simți nevoia să-i tragă şi ea un brânci. Se împletici pe treptele de la intrare şi căzu în praful din bătătură, reuşind să-şi apere fața cu brațele.

Soarele era pe cale să apună. Discul roşu coborâse peste continent, lăsând în urmă valuri de căldură difuză. Olivia plângea. Heather se ridică şi încercă să se apropie de ea, să o ia de mână, dar Jacko le îndepărtă.

Şopronul oilor era o colibă din lemn lungă de vreo zece metri şi lată de trei. Uşa se încuia cu un zăvor. Stratul de paie de pe jos emana o duhoare grea. Era clar că locul nu mai fusese folosit de multă vreme pentru tunsul ovinelor. Familia se trezi împinsă în interior.

— Stați jos, le ordonă Jacko. Ar trebui să-i legăm, ca să fim siguri.

Heather se aşează pe podea.

— Mda, îl aprobă Kate.

— Mama nu ne-a spus să-i legăm, interveni Matt.

— Mai foloseşte-ți şi tu creierul, amice. Uşurel, aşa, le legăm mâinile.

— Of, sunteți proşti făcuți grămadă amândoi. Dacă le legăm doar mâinile, se pot dezlega. Trebuie să-i legăm *de*

ceva, spuse Kate. Zi-i lui Freddie să ne aducă nişte sfoară numărul trei. Mă ocup eu de asta. Între timp, să facem ce ne-a spus Mama şi să-i percheziționăm.

— Specialitatea mea, rânji Jacko. M-a pipăit de atâtea ori poliția, că am învățat toate şmecheriile. Le-ați luat telefoanele?

— Da. N-au niciun fel de semnal aici, oricum, îi răspunse Ivan.

— Să începem cu flăcăul ăsta.

La un semn, Owen fu împins cu fața la perete. Jacko îi goli buzunarele şi-l pipăi pe picioare şi pe spate. Îi luară banii şi zarul cu douăzeci de fețe pe care-l avea întotdeauna la el. Lui Tom îi luaseră deja portofelul şi telefonul. Mai găsiră asupra lui doar cheile de la apartament şi un pix.

— Urmezi matale, domnişoară, îi spuse Jacko Oliviei.

— Te rog, n-ai putea să laşi o femeie să o percheziționeze? E doar o fetiță speriată, interveni Heather.

Jacko strânse pumnul şi i-l lipi de obraz.

— Ai început să mă calci pe nervi. Dacă mai scoți o vorbă, îți mut falca.

— Ar fi bine să te abții, se auzi vocea lui Tom.

— Sau ce? mârâi Jacko.

— Îmi pare rău... n-am vrut să... începu Heather.

— Parcă ți-am zis *să taci!* urlă bărbatul la ea.

Heather dădu din cap că a înțeles. Tremura toată de frică.

— Ia-o uşor pe fată, bătrâne, îl îndemnă Matt.

— Stai linişti, că ştiu ce fac, îi răspunse Jacko.

O percheziționă pe Olivia, apoi se întoarse spre Heather.

— Rândul tău, prințeso.

— Ea e capul răutăților, spuse o voce din prag.

— Da, mi-am dat seama.

O împinse cu fața în zidul şopronului. Îi simțea mâinile aspre pipăind-o în sus şi în jos pe picioare. I le vârî apoi în buzunare, de unde scoase nişte bani şi pachetul de țigări pe

care şi-l cumpărase cu o zi înainte. Îi dădu câte o palmă peste buzunarele de la spate şi o pipăi meticulos pe spinare şi pe sub braţe.

— Marlboro! exclamă încântat băgând pachetul în propriul său buzunar.

— Ţigări? lăsă să-i scape Tom, ca şi cum obiceiul ei secret, dintr-o lume pierdută, ar fi avut vreo importanţă acum.

— N-ai găsit nimic? se interesă Ivan.

— Nu, e în regulă. Dar cum facem să-i legăm?

— M-am gândit la o soluţie, spuse Kate. Eu zic să-i legăm separat, după care, vedeţi inelele alea din tavan?

— Da?

— Trecem o sfoară prin ele şi le-o legăm de gât, cu un laţ, pe care îl strângem cât să nu se poată apropia unul de celălalt. Merge?

— Kate, eşti un adevărat geniu! Cine ar fi crezut? o felicită Jacko; ceilalţi bărbaţi izbucniră în râs.

— Este o nebunie! Nu puteţi face asta copiilor! strigă Heather.

Jacko se întoarse către Tom.

— Femeia asta chiar că-i o piază-rea, amice. O să vă aducă mari necazuri ţie şi plozilor, dacă nu-şi ţine fleanca.

Heather îi făcu semn din cap lui Tom să nu cedeze.

— Cred că soţia mea îşi face griji pentru copii. Doar nu aveţi de gând să spânzuraţi nişte minori nevinovaţi?

— Ochi pentru ochi, atunci, replică Ivan cu un râs răutăcios.

— Dacă le legaţi mâinile şi prindeţi sfoara de peretele şopronului ar fi mai sigur pentru toată lumea, propuse Tom.

— S-o prindem de ce? De scândurile alea putrede? Nu, amice. Cârligele din tavan sunt singura soluţie, clătină din cap Kate. Plozii tăi n-au decât să stea cuminţi pe loc, ca să nu se spânzure singuri.

— O secundă! Dacă se ridică în picioare? zise Matt. Planul tău nu face doi bani, Kate!

Kate îl măsură cu privirea de sus până jos şi începu să explice:

— Le legăm mâinile, le punem ştreangul pe gât, trecem sforile prin cârligele din tavan şi le asigurăm cu încă un laţ peste gât, legat de scândurile din perete. Eşti mulţumit acuma?

— N-o să se poată mişca niciun centimetru, râse Jacko.

— Asta-i şi ideea, îi răspunse Kate.

Heather urmări neajutorată cum copiii erau aşezaţi la podea, cum le erau legate mâinile în faţă şi cum peste gâturi le erau trecute două laţuri, unul prins de cârligul din tavan şi unul, de scândurile care formau peretele şopronului. Urmă la rând Tom, apoi ea. Jacko o trânti la pământ, îi legă fedeleş încheieturile şi îi trecu cele două ştreanguri peste cap.

— Asigură-te că ai blocat-o bine, îl sfătui Ivan.

Strânseră cele două noduri culisante atât de tare, încât de-abia mai putea respira.

— Poate că ar fi trebuit să le legăm mâinile *la spate?* întrebă Jacko la sfârşit.

— Of, ce rost are să ne complicăm în aşa hal? Lasă-i în plata Domnului! îi răspunse Ivan.

— Cum zici tu, amice. Toată lumea stă comod? Bine, încercaţi să nu faceţi pe voi până se întoarce Danny, îi sfătui Jacko, după care trânti uşa în urma lui, cufundând şopronul în beznă.

8

Matt o luă pe Kate de braţ şi o îndepărtă de şopronul oilor.

— Ce vrei? mârâi ea smucindu-se.

— Nu putem face asta. Nu-i putem ține prizonieri. Unul dintre noi trebuie să meargă pe continent şi să alerteze poliția.

Kate se trase un pas în spate.

— Ai înnebunit? Dacă te spun lui Jacko... sau lui Ivan? Sau Mamei?

— Trebuie să ne gândim la viitor, Kate. Ştii foarte bine că banii de la guvern sunt pe sfârşite. Cât mai putem rezista aşa? Doi ani? Trei?

— Ce vrei să facem?

— Terry a avut o idee bună cu pensiunea ecologică. Turiştii ar putea veni legal. Ar putea să petreacă noaptea pe insulă, să-şi lase banii la noi. Am profita cu toții. Dar dacă îi ținem pe oamenii ăştia prizonieri, s-a terminat, înțelegi? Nu mai avem nicio şansă.

— Terry e mort.

— Da, dar ideea lui trăieşte. Ai fost de acord cu el. Tu, eu, Janey, poate şi alți câțiva. Trebuie să vorbim cu Mama înainte să apuce s-o monteze Ivan, Jacko şi ai lor.

Kate clătină din cap.

— Mama ține la tine, Matt. Are încredere în tine.

— Tocmai. Mă gândesc în *primul rând* la Mama şi la ce e mai bine pentru noi toți. Vrei să-l laşi pe Jacko să se ocupe de străini? Cu o jumătate de butoi de grog în el? Pe împuțitul de Jacko?

— Ei au venit aici. Ei au omorât-o pe Ellen. Îşi merită soarta! insistă Kate.

— Povestea asta o să se termine cu vărsare de sânge. Ivan mi-a povestit ce s-a întâmplat cu fata aia pe care a adus-o Jacko acum vreo douăzeci de ani. Dumnezeule! Putem evita asta. Putem discuta cu Mama. Noi doi! Tot viitorul nostru atârnă în balanță. Cu ce rămânem când se termină banii de la guvern? Cu nimic. Numai turismul ecologic ne-ar putea salva.

— Nu-mi place genul ăsta de discuție, Matt. Suntem o familie, suntem uniți.

— Sigur că suntem, dar trebuie să facem ceea este bine pentru familie pe termen lung, nu doar în noaptea asta.

Kate căzu o clipă pe gânduri, apoi scutură din nou din cap. Ridică puşca spre pieptul bărbatului.

— Trebuie să te hotărăşti, Matty. Eşti de acolo, sau eşti de aici? Eşti cu noi, sau cu ei? Spune.

— Doar n-o să... bâigui Matt holbându-se la cele două țevi strălucitoare ale armei.

O armă care ucisese sute de iepuri, pisici, vulpi şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

— Cu ei, sau cu noi, Matthew?

Matt îşi scoase pălăria. Borurile erau ude de transpirație. Îşi şterse fruntea şi lăsă capul în jos.

— Mama m-a primit aici. M-a tratat ca pe un fiu. Familia va fi întotdeauna pe primul loc.

Kate lăsă arma în jos.

— Asta voiam să aud de la tine. Jacko şi Ivan nu vor şti niciodată că am avut această discuție. Dar o să fiu cu ochii pe tine. Nu uita niciodată de partea cui eşti.

9

Copiii plângeau. Heather încerca să respire. Sute de muşte bâzâiau furioase pe lângă ei. Tom clătina gânditor din cap. Greşiseră încă de la început. Dacă şi-ar fi recunoscut fapta, poate că familia O'Neill i-ar fi tratat mai puțin ostil. Ar fi trebuit să-şi urmeze primul instinct, să spună tot, să cheme poliția. De ce o fi ascultat-o pe Heather? Era o milenială, habar n-avea pe ce lume trăieşte.

Pe de altă parte, era prea târziu pentru reproşuri.

Greşeala nu trebuia să fie neapărat fatală. Nu se aflau într-un ținut de lunatici din fundul Americii, nici în lumea a

treia. Erau totuşi în Australia, una dintre cele mai civilizate ţări din lume. Îi vor ameninţa, vor încerca să-i intimideze, dar până la urmă se va ajunge la o înţelegere. Acelaşi lucru i se întâmplase lui Thomas Edison în Germania. Lovise o femeie de la ţară cu maşina, se oprise, scosese portofelul şi plătise cât...

— Ce-o să se întâmple cu noi? întrebă Olivia încet.

— N-o să ni se întâmple nimic, scumpa mea. O să încerce să ne sperie, atâta tot, îi răspunse Tom.

— Ai omorât-o, spuse Owen.

— A fost un accident. Nu am omorât-o. S-a repezit în faţa maşinii cu bicicleta. A fost un accident. O tragedie ca atâtea altele, din păcate.

— Minţi. Amândoi minţiţi. A fost altceva.

Owen se aplecă în faţă ca să-şi sublinieze punctul de vedere, dar strânsoarea laţului îl făcu să se oprească brusc.

Ochii lui Tom se îndreptară spre Heather, cerându-i ajutorul, dar ea îşi scotocea cu mâinile prin blugi, încercând să se aşeze mai comod sau făcând naiba ştie ce.

— E numai vina ta, Heather, se auzi vocea Oliviei. Ar fi trebuit să chemăm poliţia. Nu se fuge de la locul unui accident! Nu te-au învăţat asta acolo, la tine?

— Nu aveam semnal la telefon.

— Da, şi acum vor să se răzbune pe noi, continuă fata.

— Nu-i adevărat. Aşa ceva e imposibil aici, în Australia. Acum sunt furioşi, dar vor reveni la raţiune. Problema e de competenţa poliţiei. Mai devreme sau mai târziu vor alerta autorităţile, îi răspunse Tom.

— Au zis că nici ei nu au telefoane, le aminti Owen.

— O să se ducă cu feribotul pe continent. Tu ce faci acolo? o întrebă Tom pe Heather, care continua să se foiască în praf.

Tânăra femeie era leoarcă de transpiraţie. Ridică ochii spre el.

— Mi-am strecurat cheile în blugi. Încerc să le scot de acolo.

— Şi cu ce ne-ar ajuta?

— Am agăţat de ele un briceag pe post de breloc. L-am primit în Alice Springs. L-am ascuns când mi-am dat seama că ne vor pune să golim buzunarele.

— Eşti fantastică! exclamă Tom.

— Aş fi încă şi mai fantastică dacă aş reuşi să-l scot, îi răspunse în timp ce se străduia să manevreze briceagul astfel încât să-i alunece pe lângă pulpă.

Simţurile lui Tom se ascuţiră. Tocmai se ivise posibilitatea unui plan B. Încercă să se uite printre scândurile peretelui. Era beznă. Probabil că membrii familiei O'Neill dezbăteau ce să facă cu ei, urmând să se poarte mai raţional de dimineaţă. Dar de ce să-şi asume acest risc? Dacă reuşeau să se elibereze, ar fi putut să scape săpând o groapă pe sub zidul din spate al colibei. La ce distanţă erau de feribot? Vreo trei kilometri. Dacă ambarcaţiunea se afla încă acolo şi motorul pornea, aveau să traverseze mica strâmtoare în cel mult un sfert de oră. Dacă nu, oricum se aflau într-un golf aproape închis, s-ar fi putut folosi de reflux.

Heather reuşise să aducă briceagul la tivul pantalonului. Îl apucă în mâinile legate şi deschise lama. Era foarte scurtă.

— E ascuţit? o întrebă Tom.

— Da, îi răspunse testând lama cu degetul. Să încerc să ţi-l arunc?

— Nul Nu face asta. Riscă să aterizeze între noi şi să nu-l mai putem recupera. Eliberează-te întâi pe tine, apoi dă-mi-l mie.

Heather începu să taie coarda de la mâini.

— Merge? se interesă Tom.

— Nu-mi dau seama, cred că da.

— Tată, nu pot să respir, se plânse Olivia.

— Încearcă să bagi un deget pe sub funie, ca să lărgeşti laţul, o sfătui el.

— Bine, îi răspunse fata ca şi cum ar fi purtat cea mai banală conversaţie.

— Ce facem după ce ne tăiem sforile? vru să ştie Owen.

— Ne eliberăm şi ieşim pe sub peretele din spate al şopronului. Ne ascundem în tufişuri. Feribotul e aproape, putem ajunge cu uşurinţă la el.

— Aşa, şi apoi?

— Îl luăm şi trecem în partea cealaltă.

— Dar dacă e tras la mal în partea cealaltă a canalului?

Tom schiţă o strâmbătură. Nu se gândise la asta.

— Rămânem ascunşi pe insulă.

— O să ne găsească, suspină Olivia.

— Ba nu, nu ne vor găsi.

Heather mânuia cuţitaşul cu degetul arătător şi degetul mare de la mâna dreaptă. Sfoara era făcută dintr-o cânepă groasă şi era limpede că îi crea dificultăţi.

— Eşti sigură că funcţionează? o întrebă din nou.

— Aşa cred.

— Bine. Continuă.

— Eşti sigur că poţi face asta, Tom? Că ne poţi ascunde de ei?

— Sunt sigur că pot.

Owen intrase într-o stare de spirit entuziastă.

— Am putea să vânăm iepuri. Să ne facem sulițe din lemn şi să-i mâncăm.

— Owen, nu fi prost, îl apostrofă Olivia.

— Ai spus cuiva că suntem aici? îl întrebă Heather pe Tom.

— Nu, dar GPS-urile din telefoanele noastre au funcţionat o bună parte din drum, aşa că poliţia ne poate reface traseul fără dificultate.

— Nu vor şti însă că am venit aici, pentru că GPS-ul nu a funcţionat în timpul traversării, observă Heather.

Tom nu avea nevoie de o atmosferă negativă acum, iar tânăra, ca mulţi alţi colegi de generaţie, avea prostul obicei de a rosti imediat tot ce-i trecea prin cap.

— Iubito, îi spuse cu reproş reţinut, sunt sigur că poliţia ne va găsi.

— Da, da, ai dreptate. Ne vor găsi, fără îndoială, şi mâine ne vor scoate de aici, se grăbi să spună Heather înţelegându-i preocuparea.

Tom o aprobă din cap. Dacă rămâneau calmi, dacă îşi menţineau simţurile treze şi nu făceau niciun pas greşit, aveau o şansă de reuşită.

— Corect. Trebuie să aveţi încredere că...

În acel moment se auziră voci şi paşi apropiindu-se de şopron.

— La naiba! Se întorc. Ascunde cuţitul în praf.

Heather încercă să mascheze micul briceag la repezeală. Uşa se deschise brusc.

— Trebuie să discutăm din nou, anunţă Matt.

— Avem nevoie de apă pentru copii, spuse Tom.

— O să vă aduc. Ne-am gândit că ar fi mai bine să stăm de vorbă cu tine şi cu soţia ta înainte ca Danny să intre în scenă, îi zise Matt apucându-se să dezlege funia de la gâtul lui Heather.

Tom se temu o clipă că o să se uite în jos şi o să vadă cuţitul, dar bărbatul nu observă nimic. Îl dezlegă şi pe el şi îi ridică pe amândoi în picioare.

— Este revoltător ce faceţi. Să vă fie ruşine. Nu ne puteţi ţine în condiţiile asta. Ce vină au copiii? Ce vă trece prin cap? se răsti Heather.

Chiar şi în lumina chioară din colibă, Tom îşi dădu seama că Matt era jenat.

— Mda, înțeleg. Îmi pare rău. Dar, la naiba, v-am spus să nu veniți aici.

— Dacă insişti să ne ții aici, pe mine şi pe Tom, până stabilim un fel de compensație, fie. Dar trebuie să-i duci pe copii pe continent, cu feribotul, spuse Heather.

Tom îi transmise din priviri să se calmeze. Voia să dezamorseze situația, iar femeia începuse să-şi piardă controlul. Mama nu ar fi fost niciodată de acord cu plecarea copiilor.

— Nu, nu-ți vom cere să faci asta, dar au nevoie de apă.

— O să le aduc. Hai, să mergem. Danny e pe feribot. Aproape a ajuns.

— Nu-i putem lăsa singuri pe copii, protestă Heather.

— Vă garantez că nu li se va întâmpla nimic. Puteți avea încredere în mine.

Rostise acele vorbe pe un ton atât de sincer, încât Tom îl crezu, iar Heather acceptă cu un gest din cap.

— Hai, să rămânem calmi şi să vedem ce putem rezolva, spuse Tom.

Kate îi aştepta lângă şopron, cu puşca în mână.

— Mama e în curte. I-am scos fotoliul afară, îl informă pe Matt.

Îşi croiră drum printre clădirile fermei şi felurite utilaje agricole abandonate care arătau ca nişte opere sinistre de artă modernă.

Porsche-ul era parcat în continuare lângă clădirea principală, iar Tom observă că alături apăruse rulota olandezilor. Ei ce rol aveau în toată povestea?

Mama stătea în fotoliul ei, înconjurată de un grup de cincisprezece-douăzeci de oameni. Muştele nu se dispersaseră odată cu apusul, iar dinspre ocean venea un miros puternic de alge putrezite. Majoritatea erau înarmați, mai constată Tom. „Heather ar face mai bine să se abțină de la orice acțiune riscantă”, îşi spuse.

— Danny trebuie să ajungă. Ar fi mai bine să rezolvăm cazul acum, începu Mama. Voi doi, veniți aici, în fața mea. Să ne înțelegem ca între adulți. Cinstit, corect şi o strângere de mână. De acord?

— Desigur, o aprobă Tom subliniindu-şi bunele intenții prin gesturi energice din cap. Îmi pare rău pentru Ellen. Îmi cer iertare, în numele meu şi al familiei mele.

— Bun. Dar va trebui să-i ceri iertare şi lui Danny, care chiar o iubea pe fata aia. Străduieşte-te să scoți ceva convingător.

— Aşa voi face. Poate că înainte de sosirea lui am putea ajunge la o înțelegere, pe care să i-o prezentăm ca pe un *fait accompli,* sugeră Tom. Un *fait accompli* este...

— Ştiu foarte bine ce înseamnă! îl întrerupse mama. Am fost la Mount Lourdes Grammar[3]. Să vedem dacă reuşim să rezolvăm încurcătura asta.

Tom începu să se relaxeze. Mama era impresionantă, dar părea dispusă la un compromis. Verbul „să rezolvăm" suna promițător. Mai mult, Mama avea un puternic accent irlandez. Probabil că ajunsese în Australia la o vârstă fragedă. Femela alfa de pe Dutch Island nu era urmaşa vreunui cult păgân ai cărui membri se căsătoreau între ei, ci doar o imigrantă care încerca să-şi facă un rost într-o țară uriaşă.

Tom îi adresă lui Heather un zâmbet încurajator. Se apropie de Mama cu capul plecat şi mâinile legate întinse în față, ca un duşman învins.

— Cele petrecute reprezintă o tragedie incomensurabilă. A fost greşeala mea, pe care o regret. Gândurile mele se îndreaptă spre familia lui Ellen şi spre Danny.

---

[3] Liceu catolic pentru fete din Irlanda de Nord.

— Danny o să fie negru de supărare, se auzi vocea unui bărbat din mulțime, însoțită imediat de un murmur aprobator.

Tom își muşcă buza. Insula era populată de o mare familie, dar Mama conducea haita. Cuvântul ei avea greutate de lege. Nu trebuia decât să o convingă pe ea.

— Îmi pare teribil de rău, dar credeți-mă că nu am făcut-o din răutate. N-am putut s-o evit. A fost un accident, aşa cum se întâmplă tot timpul.

— Mergeai cu viteză prea mare, răsună vocea lui Kate, şi mulțimea i se alătură instantaneu.

Tom era conştient că nu avea cum să câştige o dispută încinsă. Trebuia să accepte totul şi să pară chinuit de remuşcări.

— Poate că ai dreptate. Poate că, într-adevăr, mergeam prea repede. Dar am încercat să o salvez. Am încercat din răsputeri. Mi-am folosit toate cunoştințele medicale. Apoi, când am văzut că nimic nu dă rezultate, am intrat amândoi în panică. Am făcut exact ceea ce nu trebuia să facem. Ascultați-mă, nimic nu o mai poate aduce pe Ellen înapoi, dar măcar permiteți-mi să vă ofer o... compensație.

— Adică bani? întrebă Jacko.

— Da.

— Eşti doctor. Cât câştigi? Nepoata mea, Maya, e asistentă şi câştigă un rahat, spuse Mama.

— Mi-a mers bine în ultima vreme. Am intrat pe lista celor mai buni medici din Seattle anul acesta şi, ca să fiu complet cinstit, fosta mea soție era bogată.

— Cât de bogată? se interesă Kate.

— Provenea dintr-o familie înstărită din Seattle. Ați auzit de Microsoft?

Matt, Kate şi Ivan încuviințară din cap.

— Ştim despre ce este vorba, răspunse Matt.

— Tatăl lui Judith a fost unul dintre primii investitori. Avem acțiuni şi...

— Acțiuni! Câți bani lichizi aveți aici, în Australia? întrebă Mama.

— Doar câteva sute de dolari, admise Tom.

— Dar putem obține mai mult mâine, prin transfer electronic din America, interveni Heather.

— La asta voiam să ajung şi eu. Putem solicita să ni se transfere bani aici fără probleme. O grămadă de bani.

— Cât anume? vru să ştie Mama.

Tom se lăsă pe călcâie, conştient că toată lumea îl privea. Moliile zburau în jurul becurilor. Începeau să se vadă stelele. Aerul se răcea progresiv. Temperatura scădea – la propriu şi la figurat. Îi cucerise cu atitudinea lui cumpănită, de bun-simț. Abordarea pacientului, despre care facultatea de medicină nu te învăța mare lucru, era cea mai importantă.

Reuşise.

Banii erau cheia. Discuția se mutase de la răzbunare la bani. Ştia că acum trebuia să aleagă numărul perfect. Nici prea mult, ca să nu pară că exagerează, dar nici prea puțin.

— Cinci sute de mii de dolari americani, anunță.

Din mulțime se auziră câteva exclamații uluite.

— Juma' de milion de parai? făcu Kate sceptică.

— Da. Îi am acum, în cont.

— Cum funcționează transferul? întrebă o femeie în vârstă, îmbrăcată în nişte blugi jegoşi şi cu o bustieră ciuruită.

Şi ea avea o armă, o puşcă veche de vânătoare, pe care o folosea pe post de baston.

— Da, chiar aşa, cum o să faci? se băgă şi Ivan.

— Am un cont curent în America. Mai am şi un cont de economii, dar pot transfera totul din contul curent fără să trezesc suspiciuni.

— Numai minciuni, pufni Kate.

— De ce crezi asta? o întrebă Matt.

— Dacă-i lăsăm să plece la Melbourne, ca să aducă banii, n-o să mai auzim niciodată de ei.

Şoapte nelinişt ite printre oameni.

— Păstrăm plozii aici. El se duce, scoate jumatea de milion în cash şi ni-i aduce. O sută de mii pentru Danny, drept compensaţie pentru pierdere, restul îi împărţim între noi, zise Matt, căutând din ochi aprobarea Mamei.

— O sută de mii pentru o nevastă! se indignă Kate.

— Mă rog, nu era din clan, cum nu sunt nici eu, îi aminti Matt.

Din mulţime se auziră râsete. Tom simţi o schimbare în atmosferă. Deveniseră mai rezonabili.

— Cred că aşa este corect, spuse.

— Aşa pare. Ellen era aici de numai un an, admise Mama.

— Nu! Copiii nu pot fi ţinuţi ostatici. Sunt prea speriaţi. Tom să-i ia cu el şi eu rămân aici... interveni Heather, dar bărbatul o întrerupse imediat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vezi că mă ocup eu, *iubito? O* să fie OK. Aş vrea totuşi s-o iau cu mine pe Olivia, ca să mă ajute să rezolv pe continent. Tu vei rămâne aici, ca să ai grijă de Owen. Iau banii de la bancă, iar mâine, pe la ora asta, suntem înapoi. Totul va fi bine. Este singura soluţie.

Heather se încruntă şi încuviinţă din cap cu greutate.

Mama făcu şi ea un semn că este de acord.

Tom începu să se relaxeze puţin: „S-ar putea să meargă”.

— De unde ştim că are atâţia bani? E o sumă mare, spuse Kate.

— Americanii sunt bogaţii se auzi o voce.

— Uitaţi-vă la maşina lui. E un Porsche, nici mai mult, nici mai puţini

— Am banii! strigă Tom ca să acopere vacarmul tot mai puternic.

Mama îi dădu un cot lui Ivan, care scoase pistolul şi trase un foc în aer.

Se făcu linişte imediat. Numai Heather scâncea lângă el.

— Bun! Acum, dacă toată lumea este atentă la mine, ascultați, zise Mama. În primul rând, doctore Thomas Baxter, dacă vii cu gaborii, n-o să-ți mai vezi niciodată nevasta şi băiatul, e clar?

— Am înțeles.

— Îi vom ascunde imediat în altă parte.

— Am înțeles.

— În al doilea rând, dacă te întorci cu un dolar mai puțin decât cinci sute de mii, înțelegerea a căzut.

— Voi aduce exact cât am promis.

— În al treilea rând, dacă după ce ajungi în America încep să apară pe aici polițai şi să pună întrebări despre bani, ai face bine să-ți păzeşti spatele, amice. Căci le vom povesti ce-ai făcut, iar ăsta o să fie doar începutul. Suntem o familie mare. Unul dintre noi o să ajungă în America şi-o să vă găsească.

— Nu voi divulga niciodată înțelegerea. Asta am vrut să fac de la început. Ştiu că am greşit, ştiu că nu pot da timpul înapoi. Aş fi plătit şi fără să-mi țineți soția şi copilul ca... Vocea i se stinse. Nu putea să pronunțe cuvântul „ostatici”. Situația era extrem de delicată şi nu-şi dorea să o inflameze mai tare cu o vorbă prost aleasă...ca oaspeți, încheie propoziția.

Heather era ciudat de agitată. Tocmai ea, de obicei atât de calmă. Acesta era chiar unul dintre motivele pentru care se simțise atras de ea la început. Din multe puncte de vedere nu semăna deloc cu Judith. De când se cunoscuseră nu-şi pierduse niciodată autocontrolul. Deşi treceau prin

momente cu adevărat speciale, nu-şi putea permite s-o lase să strice totul.

— O să fie bine, Heather, crede-mă, îi spuse cu blândeţe. Uită-te la mine, iubito, uită-te la mine. Ai încredere în mine. O să funcţioneze. Trage aer în piept. Haide.

Tânăra femeie inspiră adânc.

— O să te întorci cu banii?

— Sigur că da.

— Şi o să ne dea apă şi ceva de mâncare?

— Da.

— Bine.

De undeva se auzea motorul unei motociclete.

— Vine Danny. Avem o înţelegere? întrebă Matt.

— Din partea mea, da.

— Şi din partea noastră, zise Mama. Suntem oameni rezonabili, doctore Baxter. Trăim aici de capul nostru, dar nu facem rău nimănui. Nu invităm străini pe insula noastră, dar dacă vin, indiferent că-s poliţai sau funcţionari, le cerem să ne respecte.

— Sigur că da. Regret enorm greşeala făcută, îi spuse Tom.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea...

— Îmi pare rău că vă întrerup, Mamă, dar a mai apărut ceva, interveni Jacko.

— Ce mai e?

— I-am găsit pe nemţălăi şi îi ţinem în casă, dar insistă să plece.

— Spune-le că s-a stricat feribotul şi că reparaţiile mai durează.

— Am înţeles.

— Mai sunt şi alte probleme de care trebuie să mă ocup? întrebă Mama trăgând lung din ţigară.

— Copiii nu pot petrece noaptea în şopronul acela. Trebuie să-i mutaţi, spuse Heather.

„Of, la naiba! Câştigasem. Nu ne provoca alte necazuri”, îi strigă Tom telepatic.

Spre mirarea lui, Heather păru să-i citească gândurile.

— În fine, măcar poate le putem face un culcuş şi să le dăm ceva de mâncare şi de băut. Ar trebui să fie lăsaţi să meargă să-şi facă nevoile, altfel va fi foarte neplăcut acolo, înăuntru.

Motocicleta se auzea foarte aproape acum. Urca spre fermă. Conversaţiile se opriră brusc. Toţi aşteptau.

Un şir de nori.

Stelele tăcute.

Cornul galben al lunii.

— Danny o s-o ia razna, mormăi Jacko.

— Am negociat şi am ajuns la o înţelegere, spuse Mama. Îi place sau nu, o s-o înghită.

— Da, confirmă şi Ivan. Cum a zis şi Matt, fata nu era din familie.

Motocicleta se opri în faţa fermei.

Liniştea stranie se adânci.

Muşte.

Molii.

Nimic.

Vid.

Aşteptare.

Se auzi un strigăt.

— Cred că i-au spus, spuse Kate.

— S-ar putea să ai dreptate, Katie, chicoti răutăcios Jacko.

Se auzi un foşnet, şi poarta fermei se deschise brusc.

Un vaiet prelung, ca al unui câine pe moarte.

Voci certându-se.

Apoi, tăcere.

O siluetă.

Danny, cu cadavrul lui Ellen în braţe.

— Oh, la naiba! şuieră Matt. Jacko, ai grijă. O să facă tâmpenii.

Danny purtă trupul neînsufleţit în mijlocul curţii. Ca toţi cei din familia O'Neill, era înalt şi slab. Avea părul roşcat, rar, şi ochi întunecaţi.

Îl privi pe Tom.

— El a făcut-o? o întrebă pe Mama scuipând cuvintele.

— Ia-o uşurel, amice. Am rezolvat-o.

— Da, am auzit ce-aţi rezolvat. Credeţi c-o să mă ating de banii voştri murdari? Credeţi că o să accept vreun cent? Că mă puteţi plăti pentru ea?

O aşează cu grijă pe pământ. Femeia era o păpuşă dezarticulată, zdrobită în zeci de locuri. Tremurând, îi mângâie chipul.

— Era totul pentru mine. Era mai bună decât voi toţi luaţi la un loc, şi o ştiţi al dracului de bine!

— Îmi pare rău, sincer... murmură Tom.

Chiar era sincer. Biata femeie. Era o situaţie groaznică, dar nu asta conta acum. Acum era mai important ce va face în continuare.

Danny se ridică. Avea ochii roşii, goliţi de expresie, întinse degetul arătător spre el.

— Tu ai ucis-o!

Tom încuviinţă din cap.

— A fost un accident. Îmi pare rău şi... îmi... îmi asum întreaga răspundere.

— Nu e de ajuns! urlă Danny.

— Calmează-te, amice. Am ajuns la o înţelegere. Ai ratat discuţia. Am fost cu toţii de acord şi Mama a decis, îl informă Matt.

— Ai decis, Mamă? Fără mine? întrebă Danny pe o voce rece, distantă.

— Da. Noi am decis. Este pentru binele tuturor, îi răspunse bătrâna cu fermitate.

Danny se apropie de Tom şi îl împunse cu degetul în piept.

— Îmi cer iertare, şopti acesta.

— Iertare? Îți ceri iertare? Chipul lui Danny era schimonosit de furie şi de durere. Ochii lui îngustați emanau ură. Scuipatul i se scurgea pe bărbie. Şi v-ați pus cu toții de acord, da? se răsti, împungându-l în continuare cu degetul în piept pe Tom. Ticălosul ăsta plin de bani trece cu maşina peste Ellen a mea. O femeie nevinovată, care n-ar răni nicio muscă. Singura ființă pe care-o iubesc pe lume. Şi voi hotărâți să nu faceți nimic.

— Îmi pare teribil de rău. Mi-a sărit în față, am încercat... îngăimă Tom.

Danny îl lovi cu putere în piept. Se împletici şi căzu pe spate. Danny încercă să-l lovească din nou, dar Matt îl înlănțui cu brațele lui puternice şi îl ridică de la pământ.

— Mama a decis, gata! strigă la el.

Tom se ridică şovăind.

— Nu puteți decide nimic fără mine! urlă Danny. Uită-te la ea! Uite ce i-a făcut! Era frumoasă. Era viața mea. Ce mă fac acum?

— Calm, amice, calm. O să fie bine, încercă Matt să-l liniştească.

— Cum? Cum o să fie bine? *El* are o nevastă. Dacă i-aş face ceva, cum ar fi?

— Nu. Nu are nicio legătură cu soția mea. Nici cu restul familiei. Eu conduceam maşina. E numai vina mea, spuse Tom.

— Numai a ta?

— Da.

— Bine, bine, am înțeles, răspunse Danny ceva mai calm. Lasă-mă jos, Matt, lasă-mă jos, amice.

Matt slăbi grijuliu strânsoarea, iar Danny căzu la pământ.

— Nimeni şi nimic n-o poate aduce înapoi. E singura soluție.

— Înțeleg, amice. Eu am plecat. Mi-am găsit o slujbă şi o femeie. Voi, în schimb, ați rămas aici, unde nu faceți nimic decât să înjurați, să fumați şi să beți ca porcii. Iar voi, jigodiilor, hotărâți pentru mine?

Se întoarse la trupul lui Ellen, o sărută şi o luă în brațe. Apoi scoase ceva din buzunar. Un crucifix, îşi spuse Tom, văzând strălucirea obiectului în lumina lunii.

Nu, nu era un crucifix, era un...

— Atenție! strigă Heather.

Danny se ridică, se întoarse dintr-o mişcare, porni în goană spre Tom şi îl înjunghie cu asemenea forță, încât se dezechilibră.

Heather scoase un țipăt.

— Ahhh, gemu Tom când pumnalul îl lovi în partea dreaptă.

— Dumnezeule, ce-ai făcut? se auzi vocea lui Matt.

— Şi-a primit pedeapsa meritată, îi răspunse Danny, pregătindu-se să lovească din nou.

Înainte să apuce, Heather se repezi în spinarea lui, căutându-i beregata cu mâinile.

„E o luptătoare fata asta", îşi spuse Tom privind scena. Simți însă că picioarele îl lasă şi se prăbuşi inert la pământ.

Pământul era cald. Bun.

Nu vedea decât picioare agitându-se şi clădirea fermei.

Heather era mică, fragilă, iar Danny, prin comparație, un bărbat puternic. Bine că interveneau Matt şi Ivan.

— Împuțitul dracului! urlă Ivan.

Danny înjură şi el.

Vocile se estompau. Totul se estompa.

Câmpurile.

Stelele.

Semiluna, care se dizolva într-o ceață deasupra Terrei.

Îşi simţea ochii grei.

Patru gânduri îi dominau conştiinţa aproape stinsă.

Patru gânduri, patru cuvinte:

Judith.

Heather.

Olivia.

Owen.

Încercă să revină în prezent, dar îi era imposibil. Realitatea i se strecura, parcă, printre degete.

Simţi o strângere de inimă. Îngrijorare. Frică.

Regrete.

Greşeli.

Aerul se răcea.

Pământul era cald.

Când închise ochii lumea dispăru cu totul.

Nu-şi mai simţea vârfurile degetelor.

Nu-şi mai simţea picioarele.

Apoi, nu mai rămăsese niciun „eu” pe care să-l simtă.

10

Heather reuşi să treacă funia de cânepă care-i lega mâinile în jurul gâtului lui Danny şi strânse până ce bărbatul se prăbuşi în genunchi, scăpând cuţitul din mână.

— Ivan, fă ceva! strigă Mama.

Ivan o apucă pe Heather de păr şi o trânti la pământ ca pe un sac de cartofi.

— O s-o omor! spuse Danny când îşi regăsi glasul.

— Ai făcut destule tâmpenii pe ziua de azi, amice, îl opri Jacko înfigându-i cizma între omoplaţi şi forţându-l să se întindă pe sol.

Matt ridică puşca la umăr şi o îndreptă spre Danny.

— Dan, ajunge! strigă.

— Aha, aici am ajuns? râse Danny amar. Cine eşti tu să-mi dai mie ordine?

— Sunt la fel de O'Neill ca voi. Şi nu-ți voi permite să afirmi altceva.

Pe Heather n-o interesa deloc disputa lor. Se târî către Tom, care zăcea pe o parte, într-o baltă de sânge.

— Trebuie să chemați o salvare! urlă isteric.

— Nu avem telefoane aici, îi aminti Kate.

— Trebuie să-l ajutați cumva!

— Ajunge! se răsti Mama.

— Nu! Încă îl putem salva. Vă rog! Trebuie să-l ajutăm! o imploră Heather.

Luă de jos cuțitul abandonat de Danny şi se ridică greoi în picioare. Cel puțin şase arme erau ațintite spre ea.

— Trebuie să-l ajutați, strigă din nou, ridicând cuțitul.

— Lasă-l jos, drăguță! spuse Kate.

Ivan îi dădu un pumn în tâmplă şi-i luă cuțitul din mâini înainte ca Heather să se prăbuşească la pământ. În secunda următoare, Kate trase un foc de armă în aer şi toată lumea încremeni.

— Mersi, draga mea. E un dezastru! Şi tot eu trebuie să rezolv situația, ca de obicei. N-am o clipă de linişte. Să procedăm metodic: duceți cadavrele în casă, băgați-le în fosta cameră frigorifică.

— Dar în casă sunt nemții. Ce facem cu ei? întrebă Ivan.

— Dumnezeule! Nu-i lăsați să vadă nimic. Şi nu-i lăsați să plece. Țineți-i aici până ne hotărâm ce avem de făcut acum.

— Ştim ce avem de făcut, spuse Jacko. Polițaii nu trebuie să pună mâna pe Danny.

Mama se ridică anevoie din fotoliul ei.

— Mă mai ascultă cineva aici?

— Da, Mamă, îi răspunseră o duzină de voci.

— Cărați mortăciunile în casă!

Doi bărbați îl apucară pe Tom de picioare şi de subsuori şi îl luară de acolo. Heather plângea. Tom murise. Tom cel calm şi organizat. Tom care ştia totul. Ce putea să facă acum?

Alți doi bărbați săltară cadavrul lui Ellen şi îl cărară în casă. Ucigaşul şi victima reuniți. Oare despre ce discutau fantomele lor?

„Tom, Dumnezeule, Tom."

Închise ochii strâns.

Încercă să-şi şteargă din minte ultimele ore.

Chipul acela fără viață. Trupul acela inert.

„Aşa ceva nu este posibil. Sunt la Melbourne, Tom o să mă trezească din somn şi o să mergem să vedem pinguini şi koala."

Când încercă să deschidă ochii, constată că avea pleoapele năclăite de sânge.

Țânțari.

Luna cu fundul în sus.

O mulțime înarmată.

Sânge negru pe pământul unde murise Tom, sub stelele lui Tom cel mort.

Un băiețel amenințând-o cu o armă de jucărie.

Bărbați în toată firea cu arme adevărate.

Se ridică în şezut.

— Trebuie să ne lăsați să plecăm. S-a ajuns prea departe, le spuse, conştientă că şansele de a-i face să audă vocea rațiunii scăzuseră dramatic.

— Închide-i gura târfei, Matthew! Dacă o deschide din nou, rupe-i maxilarul! ordonă Mama.

— Ai auzit? o întrebă bărbatul.

Dădu din cap că da.

— Ce facem acum? se interesă Ivan.

— Scăpăm de ei cât mai repede! propuse o voce din mulțime.

— Staţi puţini interveni Danny scuturându-se de praf. Eu decid ce facem cu ei. Sunt ai mei. Toţi.

— Ticălos nenorocit ce eşti! Ne-ai costat deja cinci sute de mii de dolari. Niciodată nu te-a dus capul! Eşti prost făcut grămadă! Prost!

— Mai iartă-l şi tu, Kate. Ştii doar cât ţinea la Ellen, zise Matt.

— Ellen e moartă. Ea era tot ce aveam pe lumea asta. Oricât de mulţi bani... vocea lui Danny se stinse într-un geamăt.

Oamenii se apropiară de el ca să-l îmbărbăteze, bătându-l pe spate sau îmbrăţişându-l. În trecere, unii profitau ca să o scuipe ori să-i tragă un şut lui Heather.

Simţea că leşină. Îi era sete. Tot corpul o durea. Stătea pe pământ cu picioarele încrucişate sub ea. În urma ei, în praf, se vedea o dâră de sânge. Coastele o dureau când trăgea aerul dens, irespirabil în piept. Bunica ei spunea că morţii ne pot vedea prin oglinzi. Poate că Tom o privea. Ce sfat i-ar fi dat acum?

— Dacă tot m-aţi obligat să stau aici, faceţi ceva cu nenorociţii ăştia de ţânţarii ordonă Mama.

Imediat, cineva aprinse un foc şi cutii de bere rece începură să circule din mână în mână.

— Întrebarea rămâne: ce facem cu ăştia trei? reluă Matt discuţia.

— Îi mătrăşim, n-avem altă soluţie, spuse Jacko.

— Nu. Ne-ar crea probleme, îi răspunse Matt.

— Crezi că o să plângă cineva după ei? Nici măcar nu-s australieni, niciunul, îşi dădu cu părerea Ivan.

— Kate, hai să aflăm cine i-ar putea căuta, zise Mama.

Kate o apucă pe Heather de păr şi o săltă în picioare.

— De unde eşti? o întrebă.

— Poftim?

O plesni peste faţă.

— De unde eşti, târfă?

— Din Seattle, statul Washington.

— Şi ce anume cauți aici?

— Tom a venit la o conferință şi ne-a luat cu el ca să vizităm Australia. Am fost la Sydney, la Uluru, la Melbourne, iar copiii au vrut să vadă animale în sălbăticie...

Kate o aruncă înapoi în țărână şi conchise:

— Turişti yankei, Mamă.

— Turişti. Aşadar, cine le va observa lipsa? se întrebă cu voce tare bătrâna.

— Cineva o va face, opina Matt.

— Da! Tom este vorbitorul principal. La Conferința Internațională a Specialiştilor în Medicină Ortopedică. Nu ne puteți face nevăzuți pur şi simplu. Firma de închirieri îşi va căuta maşina. Am semnat o mulțime de formulare. Cel mai simplu ar fi să ne lăsați să plecăm şi...

— Ajunge! strigă Mama.

— Nu, staţi, ascultaţi-mă, nu trebuie să... începu să spună, dar fu întreruptă de degetele puternice ale lui Kate care îi striveau dureros falca.

— Singurii martori sunt nemțălăii, da?

— Ned al nostru era la standul cu mâncare. Nimeni nu i-a văzut urcându-se pe vas în afară de ei, răspunse Jacko.

Mama îşi aprinse o țigară şi le făcu semn celor din imediata apropiere să se îndepărteze puțin. Murmurele se opriră progresiv şi se lăsă tăcerea. Lui Heather îi trecuse durerea de cap. Auzea păsări întorcându-se la cuiburile lor, în eucalipții îndepărtați. De sus de tot se auzea zumzetul jos al unui avion. Dâra de condens lăsată de motoare era abia vizibilă în lumina lunii. Lumea se mişca spre viitor, odată cu ea. Numai Tom, bietul de el, era mort pentru totdeauna. Trebuia să aibă grijă de copii şi de ea însăşi.

— Vă rog. Ştiu la ce vă gândiți, dar n-o să meargă, îi imploră.

— Voi ne-ați adus în punctul ăsta. Voi ați omorât-o pe Ellen şi apoi ați vrut să ştergeți urmele. E numai vina voastră, îi răspunse Mama.

— Situația este destul de rea, nu o agravați...

— Matt! Ți-am cerut să-i închizi botul cățelei, spuse Mama calm. Este ultimul tău avertisment, fetițo. Dacă mai vorbeşti o dată nepoftită, o să-l pun pe fierarul nostru, Lenny, să-ți taie limba cu foarfeca de pielărie. Dă din cap dacă ai înțeles. Taci dracului din gură! Ai priceput?

Heather dădu din cap că da.

— Doar nemțălăii, zici? Matt, dacă am abandona maşina undeva pe continent?

— GPS-ul maşinii s-a oprit pe undeva înainte de Stamford Bridge... observă gânditor tânărul.

— Jamie, ai putea s-o faci praf? se adresă Mama unui bărbat din grup.

— Ah, da. Floare la ureche. O arunc de pe Red Hill Road. Cam de la douăzeci şi cinci de metri. Umblăm puțin şi la conductele de alimentare... buuum!

— Ce părere ai, Ivan?

Bărbatul chibzui o vreme, apoi îşi drese glasul.

— E un plan bun, Mamă. Copoii o să găsească maşina peste câteva zile şi-o să-şi zică: „Ei, nasol. Tâmpiții de americani au uitat pe ce parte se circulă la noi".

— Copoii din Melbourne nu-s chiar aşa de proşti. Dacă vin aici? întrebă Kate.

— Nu ştim nimic despre vreun american, ne ținem gura.

— Hei, stații Decizia îmi aparține. Eu decid! strigă Danny. După vechea lege. Mie mi-au greşit, nu vouă.

— Din cauza ta am pierdut juma' de milion, aşa că mai taci din gură! se răsti la el Ivan.

— Ce vrei, mai precis, Daniel? îl întrebă Mama.

Bărbatul se proțăpi în mijlocul cercului. Cineva îi pusese în mână o ulcică din care se adăpa periodic cu o poşircă atât de tare, încât Heather îi simțea mirosul de la câțiva metri.

— Ce vreau eu? zise după o pauză.

— Nu mai au ce să-ți dea acum, amice, îi spuse Matt.

— Da, adică nu... am pierdut o nevastă, dar am auzit că au o fată. Vreau s-o văd. Aduceți-o aici, spuse Danny ştergându-se cu dosul mâinii la gură.

— Ivan? făcu Mama.

— Nu-i o idee prea bună, după mine. Dacă mergem pe calea asta, nu ne putem permite niciun supraviețuitor, opină Jacko.

— Vreau dreptul meu! insistă Danny.

— Ai pierdut o femeie, nu un copil, îl puse Matt la punct.

— Doar nu vrei s-o iau pe curva asta muşcată de streche. Nu putem avea încredere în ea, îi răspunse Danny arătând cu degetul spre Heather.

— Are dreptate. Asta ne-ar tăia beregățile la toți, chicoti Kate.

— Ivan, ce-ar crede copoii dacă ar găsi doar trei mortăciuni? întrebă Mama.

— Ar presupune că fata a supraviețuit cumva accidentului, că a plecat să caute ajutor, că s-a rătăcit şi că nimeni n-o s-o mai vadă vreodată...

— S-ar putea chiar să ne fie de folos. Gaborii vor face tot posibilul s-o găsească pe continent. Cine s-ar gândi să o caute aici?

— Omorâți-i pe toții mugi cineva din mulțime.

Mama ridică mâinile, cerând atenție.

— Am ascultat pe toată lumea. Noaptea e un sfetnic bun. Nu trebuie să facem nimic acum, nu-i aşa, Matt?

— Nu. Şi oricum n-ar fi prudent să pornim feribotul noaptea. Să nu dăm de bănuit.

— Dacă e să facem aşa, mâine ducem maşina pe continent şi îl punem pe Jamie s-o arunce în râpă. Până atunci, la culcare. Mă dor picioarele îngrozitor. Mi-am uitat în casă ţigările alea bune, continuă Mama.

— Şi cum rămâne cu mine? vru să ştie Danny.

— La naiba cu tine! îl repezi Jacko.

— Bine, să-l lăsăm să vadă fata. Să meargă cineva s-o aducă, hotărî Mama.

— Deci, planul e s-o omorâm pe asta şi pe băiat, da? întrebă Kate.

Heather începu să scuture energic din cap la stânga şi la dreapta. Era de neconceput. Probabil că femeia aceea îngrozitoare glumea. Era un coşmar. O greşeală uriaşă. O...

— Cred că da, zise Mama. Unde-s ţigările alea?

O fetiţă îi întinse un pachet de ţigări. Femeia îşi aprinse una şi lăsă pachetul să circule printre cei prezenţi.

— Unde-s nemţălăii acum?

— Tot în casă, răspunse Jacko. Le-am spus că lucrăm la feribot şi că nu mai avem mult. Ne-au crezut, dar apoi boşorogul a zis ceva aiurea.

— Ce? mormăi Matt.

— A văzut că priza de aer de la Porsche e îndoită şi m-a întrebat dacă a avut loc vreun accident.

— La naiba! Chiar ne-ai băgat în rahat până la gât, Daniel! strigă Mama.

— Ellen e moartă. Vreau dreptul meu.

— O să-ţi capeţi drepturile, Danny, dar, amice, acum trebuie să omorâm încă doi oameni, ca să fim siguri, îi răspunse Kate.

Heather sări în picioare.

— Doar nu vorbiţi serios! V-aţi pierdut minţile cu toţii?

— Te-am avertizat! Nu poţi să spui că nu te-am avertizat. Lenny, taie-i limba, ordonă Mama.

Un bărbat masiv, bronzat, se desprinse din grup. Purta un şorţ gros din piele peste un maiou murdar. Avea ochi întunecaţi şi o expresie obtuză. Mirosea a sânge uscat şi a maţe.

O apucă de cap, îşi trecu antebraţul stâng pe sub bărbia ei şi îi vârî două degete enorme în gură. Încercă să-l muşte, dar parcă şi-ar fi înfipt dinţii în nişte bucăţi de lemn.

— Da, se rezolvă. Jodie, adu-mi cleştele. Am eu grijă de ea.

Heather încercă să ţipe, dar din gât nu-i ieşi niciun sunet. Îşi dădu seama că nu mai putea respira.

11

Olivia asculta cu urechea ciulită strigătele. Era foarte speriată. Nu ştia ce se întâmpla acolo. Nu ştia ce să facă. Îi luaseră telefonul, însă asta nu o deranja prea tare. Majoritatea copiilor de vârsta ei depindeau de Google sau de Siri, dar ea când voia să afle ceva îşi întreba tatăl. Tatăl ei ştia totul. Tatăl ei ştia totul despre lume, iar mama ei îi răspunsese la toate dilemele legate de şcoală, de colegi sau de percepţia propriului corp. Mama ei fusese la fel de deşteaptă ca tata, doar că nu-i plăcuse s-o arate în aceeaşi măsură. Unul dintre cei doi ştiuse întotdeauna ce se întâmpla în jurul ei şi ce-ar fi trebuit să facă.

Acum însă mama ei murise, iar tatăl îi fusese luat de lângă ea.

Rămăsese singură, fără reperul patern, fără păturica ei moale şi fără pastilele de Lexapro.

Owen nu-i era de niciun ajutor.

Îngropat în gluga hanoracului, nu scotea niciun cuvânt. Nici măcar nu-şi trăgea nasul. În graba ei, Heather uitase să le dea medicamentele. Nu era prima dată când se întâmpla. Heather era prea tânără ca să fie o mamă competentă.

Mamele făceau întotdeauna liste, verificau totul şi nu lăsau nimic la voia întâmplării. Mamele aveau grijă de tine. Tranziția lui Owen de la sindromul deficitului de atenție la cel obsesiv-compulsiv era greu de gestionat. Se putea descurca până la un punct, dar băiatul nu-şi luase medicamentele de o zi şi jumătate, aşa că în curând avea să devină complet incontrolabil. Era mai bine să-l lase în pace.

Era cald.

O ustura gâtul.

Îi era teribil de sete.

Prea obosită ca să le mai alunge, lăsase muştele să se aşeze pe ea. I se plimbau în sus şi în jos pe braţ.

Tata o omorâse pe femeia aceea.

Da, dar era vina lui Heather.

Tata conducea aşa de repede ca să o impresioneze.

Heather se lăsa uşor impresionată. Nu era foarte deşteaptă. Nici măcar nu terminase liceul. Mama Oliviei, mama ei *adevărată,* avea şi doctorat. Mama ei adevărată fusese biolog.

Olivia reuşi să-şi strecoare două degete pe sub funiile care îi strângeau gâtul, ceea ce o ajută să respire mai uşor.

O legaseră de gât de parcă voiau să o spânzure. Probabil că aveau s-o spânzure. Probabil că aveau să-i omoare pe toți. Ochi pentru ochi şi tot restul, ca la şcoala de duminică.

Funiile erau aspre. Orice mişcare o durea. Lui Owen i le trecuseră peste glugă. Fusese isteț să şi-o țină tot timpul pe cap. Lui nu-i zgâriau gâtul. Stătea acolo ca o momâie, ca un cadavru. Nici măcar nu plângea. Ea, da, plângea. Şi nimeni nu o ajuta. Nimeni nu venea s-o ajute. Mama ei murise, tatăl ei...

— Bună! se auzi o voce chiar lângă ea.

Olivia se întoarse şocată. O mutriță o spiona printre două scânduri. Un fetiță blondă, de şapte sau opt ani, cu ochi mari, negri.

— Bună, răspunse Olivia. Cum te cheamă?

— Niamh. Dar pe tine?

— Olivia.

— Acela e fratele tău?

— Da. Îl cheamă Owen.

— Bună, Owen, spuse fetița.

Owen rămase impasibil.

— Nu prea vorbeşte, îl scuză sora lui.

— N-ar trebui să fiți aici. În şopron stau oile. Uneori îl folosesc şi pe post de căcăstoare.

— Adică toaletă?

— Nu. Căcăstoarea e căcăstoare! o corectă Niamh uluită de întrebare. De unde sunteți?

— Din America.

— Ştiu America. Este pe undeva pe lângă Sydney, cred. Bunica a fost la Sydney. Eşti tristă?

— Tristă? Da, aşa cred. Vreau acasă.

— Îți pare rău după tatăl tău?

— Cum adică?

— Îți pare rău că a murit?

— Nu a murit, îi răspunse Olivia, cutremurându-se sub un val de groază.

— Ba da, a murit. Ştii ce se întâmplă când mori? Unii spun că ne ducem în rai şi devenim îngeri, dar tătuca zice că nu există aşa ceva. Tătuca zice că murim şi gata.

— De ce crezi că a murit tata? o întrebă Olivia.

— Pentru că Danny l-a ciopârțit cu cuțitul. L-a tăiat bine. Au sărit din el sânge şi mațe, apoi a căzut jos şi a rămas acolo.

— Nu este adevărat!

— Ba da. I-au făcut ceva şi mamei tale.

— Heather nu e mama mea.

— Lenny o să-i taie limba. Lenny o să-i bage un foarfece mare în gură şi o să-i taie limba, ca să nu-i mai poată răspunde Mamei. Mamei nu-i place când cineva îi răspunde.

— Nu! Nimic din ce spui tu acolo nu s-a întâmplat.

— Ba da. Mama le-a zis să-i ducă pe Ellen şi pe tatăl tău în frigider. Doi morți. Dacă te uiți pe ferestruică, poți să-i vezi cum stau unul lângă altul, pe masa mare. Hai să vezi cu ochii tăi.

— Poți să-mi dai drumul?

— Ce?

— Poți să mă ajuți să ies de aici?

Fetița se îndepărtă spre partea din față a şopronului, apoi se întoarse.

— Au pus o chestie pe uşă. Cum le spui la chestiile alea din metal?

— Un lacăt?

— Da.

— Mai este vreo ieşire?

— Nu ştiu. A fost la un moment dat o spărtură în acoperiş prin care puteai vedea afară, dar au reparat-o.

— Oricum, ar fi fost prea sus.

— O oaie a spart peretele iarna trecută, spuse Niamh.

— Unde?

— Vezi scândurile de culoare diferită?

— Nu. E prea întuneric. Nu văd nimic.

— Lângă mine, unde stau eu. Le-a reparat Jacko. A folosit placaj. Nu cred că este prea gros. Şi nu s-a obosit să mai vopsească. Ivan e mai bun la... vine cineva! mai şopti Niamh şi dispăru rapid în beznă.

Olivia auzi lacătul deschizându-se. Uşa se dădu la perete. Owen aruncă o privire pe sub marginea glugii.

— Hai, tu vii cu mine, spuse un bărbat.

Era un gigant, cu mustață şi păr negru, lucios. Mirosea a transpirație şi a băutură. Se aşează pe vine în dreptul Oliviei

şi dezlegă funia care o ţinea legată de cârligul din tavan. Apoi o dezlegă şi pe cea legată de scândura din perete. O ridică în picioare trăgând-o de gulerul tricoului şi o împinse afară.

— Unde o duci? întrebă Owen.

— În locul tău, mi-aş ţine gura, băiete, îi replică omul.

— Ce se petrece? întrebă şi Olivia.

— O să afli imediat.

O conduse la fermă, unde erau adunaţi mai mulţi oameni în jurul unui foc. De undeva se auzea muzică.

— Stai puţin, îi zise bărbatul.

Desprinse un recipient pe care îl ţinea agăţat de centură, îl deschise şi i-l întinse Oliviei. Fata îl luă cu mâinile legate. Conţinutul puţea îngrozitor.

— Ce este?

— Grog. O să ai nevoie.

— Nu, nu vreau.

— Dă-mi voie să te ajut.

Bărbatul îi deschise gura cu forţa, apăsând-o tare pe fălci, şi-i turnă alcoolul direct pe gât. Nu putea decât să-l înghită, deşi o ardea. Ochii i se umplură de lacrimi.

Cum se clătina pe picioare, individul o ridică de mijloc la subraţ şi o cără în centrul cercului. Un alt bărbat o ţinea pe Heather de ceafă şi îi umbla cu un cleşte mare prin gură.

Olivia trase un ţipăt, se eliberă din braţele celui care o căra şi se repezi spre mama ei vitregă. Îl lovi pe bărbatul cu cleştele, iar acesta fu atât de şocat, încât îi dădu drumul lui Heather. Olivia se prăbuşi în braţele ei.

— L-au omorât pe tata! L-au omorât, nu-i aşa? o întrebă plângând.

— Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău, fetiţa mea! îi răspunse Heather strângând-o tare în braţe.

Olivia se chirci la pieptul ei. Nu o îmbrățișase cu adevărat niciodată, cu excepția petrecerii de nuntă, înainte de Crăciun. Şi atunci o făcuse din politețe.

Heather începu să se legene înainte şi înapoi, plângând şi ea.

— Ce fac acum? întrebă nedumerit fierarul.

— Las-o în pace, îi zise Matt.

— Chiar a murit? şopti Olivia.

— Îmi pare atât de rău, atât de rău, îi răspunse Heather tot în şoaptă.

— Ați adus fata? Vreau s-o văd! strigă Danny.

— Lasă-l să se uite la ea! îi ordonă Jacko.

Olivia se simți trasă de un braț puternic. Heather încercă s-o rețină, dar fierarul o aruncă la pământ cu un brânci.

— Ce părere ai, Danny? rânji Jacko.

Bărbatul numit Danny se holba la ea. Era numai piele şi os, roşu la față, dezgustător. Limba îi atârna afară din gură şi scuipa când vorbea. Părea foarte beat. Întinse mâna să-i atingă părul. Olivia tresări.

Privitorii izbucniră în hohote de râs.

— Dă-i înainte, băiete! strigă cineva.

— Câți ani ai? o întrebă.

Respirația îi mirosea a grogul din care îi dăduse celălalt individ să bea.

— Paisprezece.

Bătrâna în baston, pe care toți o numeau Mama, se apropie. O apucă de bărbie, îi dădu capul pe spate şi o examină atent. Avea mâini reci şi umede.

— Danny, ce zici?

— Nimeni n-o poate înlocui pe Ellen, dar tot e mai bine decât nimic, îi răspunse tânărul.

— Viața înseamnă echilibru. Natura te-a tratat cu asprime astăzi. Acum, echilibrul este restabilit. Poți s-o iei, decise Mama.

Din mulțime se auziră chiote de bucurie.

Olivia văzu că Heather reuşise să se ridice. Bărbatul cu cleştele îi ținea calea. Îl ocoli şi se apropie de Mama.

— N-ai făcut încă nimic rău, îi spuse bătrânei.

— Cum adică? o întrebă Matt.

— N-ai făcut nimic rău. Nimic. Tot ce s-a întâmplat a fost din vina lui Tom sau a lui, explică arătând spre Danny. Dacă ne duci înapoi pe continent...

— O să te opreşti direct la poliție! Sunt sigură! izbucni Mama furioasă.

— Să spunem că da. Chiar şi aşa, voi nu puteți fi acuzați de nimic. Nu ați făcut nimic rău, cu excepția lui Danny.

— V-am răpit, spuse Matt, v-am reținut abuziv.

— Nu, ne-ați luat în custodie, în timp ce încercați să luați legătura cu poliția. Pe de altă parte, dacă îl laşi s-o ia acum, totul s-a terminat. O să trebuiască să ne omorâți pe toți. Şi pe olandezii ăia doi, zise Heather. Sunteți siguri că vreți asta? Sunteți siguri că puteți scăpa? Este o decizie al naibii de grea.

— Hotărârea mea e luată, declară Mama.

— Ai zis că noaptea e un sfetnic bun. Nu plecăm nicăieri. Rămânem încuiați în şopronul acela până luați o decizie, mâine-dimineață.

Matt o privi pe Mama.

— Nu e chiar o aiureală...

Mama clătină din cap şi îşi lăsă greutatea pe partea cu bastonul.

— Unde o să ajungem aşa? Când trăia Terry, cuvântul lui era lege şi nimeni nu trecea peste el.

— Mă iertați, dar nu trebuie să reveniți asupra deciziei. Doar să aşteptați până mâine. Să vă gândiți încă puțin. Ce importanță mai are? Doar rămânem aici, stărui Heather.

— Atunci, ce importanță mai are pentru tine? o întrebă Matt.

Heather se uită la el, apoi la Danny.

— E de datoria mea să apăr copiii, îi răspunse calm.

— Şi ce facem cu ăilalți doi? Trebuie să-i ținem şi pe ei până dimineață. Ce facem cu ei, Matt?

— O lăsăm şi pe asta pentru mâine, Mamă.

Mama scoase o batistă din buzunarul din față al şorțului, îşi suflă nasul, examină atent rezultatul, apoi mai trase un fum şi stinse țigara.

— Am zis că mă gândesc până mâine, nu aşa am zis?

— Ba da, Mamă. E o idee foarte bună, o aprobă Matt.

— Nu! Ai zis că pot s-o iau acum, urlă Danny.

— Şi poate că la fel o să zic şi mâine, dar acum vreau să taci din gură, Daniel.

— Nu vreau decât dreptul meu!

— O să am grijă să-l capeți, dar trebuie să mai aştepți. Gata. Jacko, bagă-i la loc în şopronul oilor şi închide bine. Bagă-i şi pe nemțălăi tot acolo. Rezolvăm totul dimineață. Dacă Danny îți face probleme, pune pe cineva să-l arunce naibii în fântână.

12

Heather câştigase această primă bătălie. Aveau să urmeze altele, dar deocamdată reuşise să câştige puțin timp.

Danny continuase să țipe şi să se plângă în spatele lor. Cu mâinile legate, Heather încercă s-o ia pe după umeri pe Olivia, dar fata se feri. Îşi dădu seama că încă nu reuşise să înțeleagă evenimentele prin care treceau.

Tom i-ar fi vorbit despre...

Stai. Ce se întâmpla? Tom. Cum să fie...

Înghiți un nod.

„Tom, o, Dumnezeule! Nu Tom.” Se îndrăgostiseră, dacă nu chiar la prima vedere, pe aproape. Era aşa de simpatic, de inteligent şi de şarmant! Şi citise atâtea cărți, ştia atâtea

lucruri! Plus politețea aceea a lui, specifică lumii bune de pe Coasta de Est. Nu strica nici faptul că arăta foarte bine. O frumusețe masculină de tipul anilor ’50. Întotdeauna calm şi reținut. Nu putea repara o cutie de viteze ca bărbații de pe Goose Island, dar ştia să facă o ciocolată caldă, să citească poezie într-o după-amiază ploioasă, să-i trimită pe copii la culcare mai devreme sâmbăta seara şi să facă dragoste până le săreau capacele.

Iar acum era mort şi o lăsase într-un coşmar. În mijlocul unei insule pierdute, înconjurată de nebuni periculoşi. Îi era sete. Capul îi vâjâia din nou.

Cât de uşor i-ar fi fost să se lase să cadă. Cât de simplu ar fi fost să se lase şi ea consumată de țărâna aceea caldă, roşiatică...

Îi veni să vomite, dar nu avea nimic în stomac. Trebuie să reziste, pentru ea însăşi, dar şi pentru Olivia şi Owen.

Ajunseră la adăpostul din lemn. Jacko descuie şi le împinse pe amândouă înăuntru.

— N-am mâncat şi n-am băut apă de ore întregi, spuse Heather.

Jacko se aplecă peste ea.

— Credeam că ți-ai învățat lecția, curvă cu gura mare. Acum, taci, sau te învăț eu cum să faci.

— Avem nevoie de apă, repetă ea.

Jacko o separă de Olivia şi o aşează jos. Îi trecu lațul în jurul gâtului şi îl legă de cârligul din grindă, apoi procedă la fel cu cel care o ținea legată de peretele colibei, asigurându-se că nu se putea mişca. Când termină cu ea, trecu la Olivia.

— Nu prea strâns. Matt a zis să-i laşi mai liberi pe copii.

— Matt e un fătălău, îi răspunse privind-o intenționat în ochi în timp ce strângea lațul în jurul gâtului Oliviei, care începu să se sufoce.

Încercă să-şi strecoare un deget între gât şi funie, dar aceasta era deja prea strânsă.

— Te rog, îl imploră Heather, nu o ucide!

— Mama a zis să vă leg bine.

— Da, dar nu să ne omori! protestă Heather.

— N-a murit. Stă comod la căldurică, nu-i aşa, draga mea?

— Mă doare, îngăimă Olivia horcăind.

— Te rog, interveni Heather.

— Îmi place când mă rogi frumos. Mai spune-o o dată.

— Te rog, e doar o fetiță.

— Nu mai e fetiță, e o femeie în toată firea, zise Jacko scuturând din cap. Mă rog, o să fie când o să termine Danny cu ea, adăugă ca pentru el.

— Eu sunt femeie, spuse Heather. Te rog, las-o în pace.

— Da, tu eşti într-adevăr femeie, nu-i aşa?

Slăbi puțin strânsoarea din jurul gâtului Oliviei, care începu să tragă aer în piept cu lăcomie, apoi traversă şopronul şi se opri în fața lui Heather. Îşi dădu cu mâna pe spate lațele care-i mai rămăseseră în cap şi dădu la iveală două şiruri de dinți galbeni într-un rânjet de şacal. O privea intens.

— Eşti femeie şi chiar tânără. Câți ani ai? Eşti mai tânără ca răposatul, asta-i clar.

— Am douăzeci şi patru de ani, îi răspunse Heather.

— Douăzeci şi patru? Ei bine, douăzeci-şi-patru, ce preferi? Tu sau ea? Care va fi aleasa?

— Nu asta ți s-a ordonat, îl contrazise Heather disperată.

— Ordonat? Eu nu primesc ordine de la nimeni, începu să râdă. Tu eşti deja moartă, drăguță! De fapt, toți sunteți. Ori poate că n-ai fost atentă?

— Îmi cer iertare. N-am vrut să spun „ordonat”. Mama a zis doar să ne închizi aici. Doar ai auzit-o. O să decidă ce face cu noi după ce se odihneşte.

— Din partea mea, n-are decât să se odihnească până la judecata de apoi. Acum, fetițo, oricâtă plăcere mi-ar face conversația noastră, trebuie să te hotărăşti: tu sau puştoaica blondă?

Heather îşi simțea gâtul uscat ca iasca. Capul i se învârtea.

— Te rog, nu face asta.

— Da, îmi place când îmi spui „te rog”, cu accentul tău american, dar ajunge cu vorbăria. Tu sau ea? Ai zece secunde.

— Matt a spus...

— Zece, nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei...

— Eu, îl întrerupse.

— Aşa mă gândeam şi eu, rânji din nou Jacko. Acum, fii o fată bună şi desfă-mi pantalonii.

Owen se holba la ea cu ochi mari. Ambii copii erau oripilați. Owen nici nu aflase încă de soarta tatălui său.

— Owen, Olivia, vreau să închideți ochii. Owen, trage-ți gluga aia pe față. Ochii strâns închişi, amândoi!

Owen îşi trase gluga peste frunte, iar Olivia închise ochii. Spera că niciunul dintre ei nu ştia ce urma să se întâmple. Blugii lui Jacko, inițial albaştri, erau atât de murdari şi de uzați, încât păreau negri, cu reflexe roşiatice. Rânjea, cu puşca atârnată pe spate.

Ridică ochii spre el.

— Să nu-ți treacă prin cap să încerci vreo prostie, Heather, îi citi bărbatul gândurile. Ştii foarte bine ce-ai păți şi, mai ales, ce-ar păți ea.

Era tentată să-l lovească cu mâinile legate în testicule, dar ce-ar fi obținut? Ar fi primit o bătaie soră cu moartea, după care Olivia ar fi fost violată oricum.

Se apropie aşadar de fermoarul lui şi încercă să i-l desfacă. Era atât de blocat cu mizerie şi rugină, încât nu reuşea cu niciun chip.

— Credeam că te pricepi mai bine, Heather, îi spuse Jacko în bătaie de joc.

— Nu cred că a fost desfăcut prea des, îi răspunse ea.

— Sper, pentru binele tău, că nu încerci să mă iei la mişto, fetiţo, o avertiză.

Făcu un pas în spate, îşi desfăcu centura şi îşi dădu pantalonii jos. Chiar în clipa aceea, uşa şopronului se deschise şi apărură Matt, cu cei doi olandezi în vârstă.

— Ce mama mă-sii se întâmplă aici?

— Nu-i treaba ta, amice, mârâi Jacko. Mai bine fă-te că pleci şi întoarce-te peste zece minute.

— Nici nu-mi trece prin cap. Ieşi naibii afară!

— Cine zice?

Matt îşi coborî puşca de pe umăr şi o îndreptă spre el.

— Eu, tâmpitule!

— Dacă faci asta, o să ajungi aici, lângă ei.

— Iar capul tău o să se împrăştie pe tavan.

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri câteva clipe.

Tensiunea ajunsese la cote maxime.

Heather îşi ţinu respiraţia.

Ar fi putut încerca să...

Jacko făcu un pas în spate şi îşi ridică pantalonii. Se uită la Heather, apoi la Matt şi trase o flegmă scârbit.

— Oricum e o curvă strâmtă, se vede pe ea, comentă, după care ieşi valvârtej bombănind nemulţumit.

Heather simţea sângele pulsându-i în urechi. Mâinile îi tremurau puternic.

— Voi doi, la pământ! le ordonă Matt olandezilor, care erau vizibil şocaţi. Nu pot să vă las să vă foiţi pe aici, aşa că trebuie să vă leg.

— Ai înnebunit? exclamă Hans. Cum să faci aşa ceva?

— Vezi copiii ăştia? Dacă i-am legat pe ei, crezi că nu pot să te leg şi pe tine? Stai jos, am spus!

Cei doi se aşezară încet pe paiele murdare. Aveau deja mâinile legate şi le fuseseră luate toate bunurile. Lui Heather îi era clar că Hans avea încă probleme să proceseze ce se întâmpla, dar Petra începuse să priceapă. Când Matt îi trecu funia pe deasupra capului, femeia izbucni în lacrimi.

— E absurd! protestă Hans, refuzând să accepte realitatea.

În mintea lui compunea o scrisoare oţărâtă către Oficiul Australian de Turism.

După ce termină cu cei doi, Matt verifică legăturile copiilor şi ale lui Heather. Puteau să tragă de noduri mult şi bine, fără nicio şansă.

— Avem nevoie de apă ca să supravieţuim până mâine. Şi de mâncare, dar mai ales de apă. N-o să mai trebuiască să luaţi nicio decizie în legătură cu noi dacă nu ne daţi apă, îi şopti insistent.

— Aşteaptă, îi zise bărbatul.

Închise uşa şopronului şi o încuie cu lacătul.

— Ce se întâmplă? Nu pot să cred! exclamă Hans.

— Ze *houden ons gevagen. Ze gaan ons morgenochtend vermoorden,* îi răspunse Petra fără expresie.

Heather nu înţelese decât „vermoorden”.

„Da, o să ne omoare”, îi răspunse în mintea ei.

Uşa colibei se deschise din nou. Matt intră cu o sticlă mică de apă.

— Asta-i tot ce pot să fac pentru voi, anunţă lăsând-o în dreptul lui Heather.

— Îţi mulţumesc, dar cum facem să o trecem de la unul la celălalt?

Bărbatul ridică din umeri, vizibil încurcat.

— Poţi să-i ajuţi pe copii să ia câte o înghiţitură fiecare? Te rog.

— Ce? exclamă, în mod clar stingherit.

— Eu nu pot s-o fac. Vrei să mă ajuți, te rog? Nu trebuie decât să le ții sticla la gură şi să-i laşi să bea puțin.

„Cea mai bună metodă de a face un adult să se ataşeze de un copil este să-l pui să-i dea de mâncare. Este ceva atavic", citise într-o carte de pediatrie pe care i-o dăduse Tom.

— Bine, oftă Matt.

— Copii, vreau să luați fiecare câte o înghițitură zdravănă, îi îndemnă Heather.

Erau aşa de însetați, încât băură cu lăcomie.

— Şi cu noi cum rămâne? vru să ştie Petra.

— N-aveți decât să împărțiți cu ea ce mai rămâne, îi zise Matt vârând sticla sub nasul lui Heather.

— Dar cum ne ducem la toaletă? reveni olandeza cu întrebările.

— Vă descurcați cum ştiți.

— Unde e tata? întrebă Owen.

Matt aruncă o privire spre Heather.

— O s-o las pe mama voastră să vă explice.

— Nu e mama mea.

— În fine, o să vă spună ea. Acum plec, dar sunt cu ochii pe voi. Să nu încercați vreun act de vitejie. Dacă stați liniştiți, nu vă spânzurați, dacă vă agitați, nu dați vina pe mine după aia. Şi să nu faceți zgomot, dacă țineți la pielea voastră. Somnul Mamei e sfânt. Noapte bună!

— Chiar ai de gând să ne abandonezi aşa? îl întrebă Heather.

— Ce-ai vrea să fac?

Cu aceste cuvinte ieşi din şopron şi încuie în urma sa.

— Unde este soțul tău? se auzi imediat vocea olandezei.

Heather ştia că nu mai avea rost să încerce să ascundă adevărul. Pe de altă parte, trebuia să se asigure că băiatul n-o va lua razna când va afla.

„Bietul Owen, biata Olivia. Bieții copii", jeli în sinea ei.

Luă o gură mare de apă.

— Spune-mi, îi ceru Owen.

Puştiul era prea isteț ca să se lase păcălit cu jumătăți de adevăr sau minciuni.

— Owen, vreau să te uiți la mine. Uită-te la mine, te rog.

— L-au omorât, nu-i aşa? spuse din adâncurile glugii.

— Owen, eu...

— L-au ucis pentru că a călcat-o pe femeia aceea, continuă Owen fără nicio emoție în glas.

— Nu pot să cred! L-au ucis? bolborosi Hans.

— Owen, îmi pare rău. Am încercat să-i opresc. Reuşiserăm să ne înțelegem cu ei cumva, până a apărut soțul femeii. Îmi pare aşa de rău, dragule. Aş vrea să pot veni până la tine şi să te iau în brațe.

Hans şi Petra începură o conversație animată în olandeză.

— E mort-mort? întrebă Owen.

— Da.

Băiatul îi aruncă o privire furioasă, apoi îşi trase gluga înapoi peste ochi şi începu să tremure din tot trupul.

— Îmi pare aşa de rău...

— Taci din gură, Heather! Taci! Ține-ți odată gura aia proastă închisă!

Ea acceptă cu un gest din cap. Era foarte bine că Owen îşi elibera furia. Cei doi copii vor avea de înfruntat acest moment pentru tot restul vieții. Dacă scăpau cu viață a doua zi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Unde naiba ascunsese briceagul acela? Îl pierduse? Cum ar fi putut să-l piardă? Îl îngropase pe aici pe undeva chiar înainte să fie scoşi în curte. Trebuia să-l găsească.

Era oare pe lângă cârligul de fier sau...

Acolo, lângă...

Când îl găsi şi răsuflă uşurată.

Deschise lama şi, în ciuda poziției imposibile, începu să-şi taie legăturile de la mâini. Funia era groasă, dar cuțitul, incredibil de ascuțit, părea să-şi croiască drum prin şirurile

de cânepă împletită, dacă menținеai unghiul de atac potrivit.

Olivia o urmărea curioasă. Se oprise din plâns. Owen, în schimb, scotea sunete din hanorac. Cuplul olandez continua să discute pe limba lui.

Tăie şi tăie, fericită când simțea fricțiunea, nepăsătoare la țânțari, la căldura infernală, la gândul că Tom, reazemul ei, salvatorul ei, zăcea mort într-o măcelărie.

Aruncă o privire afară, printre scânduri. Era linişte. Mulțimea părea să se risipească, să se îndrepte spre casa principală sau spre cele mai mici din jur.

Continuă să frece lama pe funie, cu transpirația curgându-i în ochi şi degetele încârligate de durere. Din fibra de cânepă se simțea un uşor miros de ars. Respiră adânc, lăsă cuțitul deoparte, desfăcu sticla de apă – chestie deloc uşoară cu mâinile legate – şi bău. Apa era călâie, dar bună. Le mai rămăsese o jumătate de sticlă. Trebuia să facă economie.

Verifică încă o dată situația de afară. Niciun semnal de alarmă. Se mai auzeau câteva voci din curtea principală, iar în casa mare luminile erau aprinse. Înțelept ar fi fost să aştepte până la orele mici. Când ar fi adormit cu toții, ar fi putut să evadeze fără teama de a fi urmăriți. Sau poate că era mai bine s-o întindă cât mai repede, până nu le venea ideea să pună un paznic la şopron ori până nu le venea lui Danny sau lui Jacko ideea să se întoarcă după Olivia.

Fiecare lucru la timpul lui.

Ridică din nou cuțitaşul. Îl prinse între degetul mare şi exteriorul arătătorului şi o luă de la capăt. Tăie, tăie şi tăie în continuare, fără să se mai gândească la nimic.

Brusc, lama se înfipse într-unul dintre fuioarele centrale.

Tăie încă şi mai abitir, şi încă o bucată de sfoară se rupse aproape audibil.

Tăie ultima şuviță. Era liberă!

Îşi scutură încheieturile, lăsând să cadă resturile de cânepă, după care îşi slăbi laţul de pe gât. În treizeci de secunde se eliberă complet. Totuşi, dacă s-ar fi ridicat risca să fie vizibilă din exterior. Era mai prudent să ţină capul la cutie. Se târî până la Olivia, îi dezlegă funiile de la gât, apoi făcu acelaşi lucru cu Owen.

— Tata n-a vrut să venim aici. Noi l-am făcut să accepte! E vina noastră! se răsti Owen.

— Nu, este numai vina lor. Ei l-au omorât.

Încercă să-l ia în braţe, dar băiatul o respinse energic.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi, Heather!

Îşi concentră atenţia asupra legăturilor lui Hans, pe care începu să le desfacă.

— Nu face asta! Nu avem chef de necazuri.

— Avem deja necazuri până peste cap, îi răspunse.

— *Voi* aveţi. Dacă ne asociem cu voi, dăm şi noi de dracu'.

— Tu ce părere ai? o întrebă Heather pe Petra.

— Nu... nu ştiu...

— Măcar lasă-mă să-ţi mai lărgesc funia din jurul gâtului. Văd că te sufocă de-a binelea.

Petra aruncă o privire spre Hans, care îi spuse ceva rapid în olandeză.

— Ar fi mai bine să nu fim ajutaţi de tine, îi răspunse femeia.

— OK. Heather se lăsă pe vine lângă Owen, deşurubă capacul sticlei de apă şi i-o vârî sub nas. Vreau să mai iei o înghiţitură, altfel ţi-o torn cu forţa pe gât. Ai înţeles?

Puştiul nu-i răspunse.

— Ai înţeles?

— E în spatele zidului său, o lămuri Olivia.

— Cum? Ah, da, zidul acela.

— Nu înţelegi deloc cum funcţionează, nu-i aşa? Nu ştii nimic despre noi. Owen! Owen! Sunt eu, sora ta, Olivia. Ieşi din ascunzătoare şi bea nişte apă.

Owen începu să se mişte şi apucă sticla. Luă o înghiţitură, apoi încă una.

— Bravo! îl felicită Heather.

Se strecură înapoi spre Olivia şi începu să-i taie sforile de la mâini, dar fata o opri.

— Ce faci?

— Te eliberez, ca să putem pleca de aici.

— Nu. Nu cred că este bine. O să ne bagi într-un necaz şi mai mare.

— Habar n-are ce face, îşi aprobă Owen sora. Tata poate că ar fi ştiut ce să facă, dar ea nu.

— Ei, băgaţi-vă minţile în cap!

— Nu! Nu mă atinge! strigă Olivia.

De nervi, începuse să respire foarte repede.

Cei doi copii se uitau la ea cu acea expresie pe care o cunoştea atât de bine: cu dispreţ. Amestecat, desigur, în condiţiile date, cu lacrimi, spaimă şi durere.

Heather închise ochii. Nu-şi dorise niciodată să fie mamă vitregă. Nu căutase decât un acoperiş deasupra capului, o viaţă liniştită, poate câteva călătorii. Şi-l dorise, într-adevăr, pe Tom. Era prea tânără ca să devină mamă. De fapt, nici nu-i trecuse prin cap această eventualitate. Vârsta ei n-o ajuta deloc să se impună în faţa celor doi copii. Când încerca să se joace cu ei nu se simţea niciodată ca una dintre acele mame relaxate care îşi permit să se prostească fără să cadă în ridicol. Din contră, semăna mai mult cu unul dintre copiii aceia de pe marginea terenului care nu reuşesc să-şi facă prieteni de vârsta lor.

Nu putea spune că n-a încercat.

Încercase.

Dacă cei doi nu voiau să vină, ei bine, avea să evadeze singură.

Îi va fi chiar mai uşor.

Da.

Mai calmă, deschise ochii şi se aşeză în faţa Oliviei, care era în continuare pradă atacului de panică.

— Respiră adânc. Aşa. Inspiră pe nas, expiră pe gură. Cât poţi de tare. Ţi-e mai bine?

— Oarecum.

— Acum, ascultă-mă cu atenţie. Dacă rămânem aici, ne vor ucide, îi spuse accentuând fiecare cuvânt.

Olivia căzu pe gânduri, dar după treizeci de secunde, zguduită de un nou val de plâns, îi întinse mâinile legate. Heather tăie rapid sfoara şi o eliberă.

— Mă doare, se plânse fata.

— Freacă-ţi mâinile ca să pui sângele în mişcare. O să-ţi treacă într-un minut, o asigură Heather.

Aruncă încă o privire spre casa mare. Luminile se stinseseră. Nu se vedea decât reflectorul ce lumina chiar intrarea şopronului. Nu era bine.

Cu o atitudine hotărâtă, se târî până la Owen şi începu să-i taie şi lui legăturile.

— Cum o să ieşim de aici?

— Nu ştiu încă... dar o să găsim noi o soluţie.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Petra.

— Să ies de aici şi să fug mâncând pământul, îi răspunse continuând să frece lama de sfoara groasă de la mâinile băiatului.

— Cred că ştiu eu o ieşire, se auzi vocea Oliviei.

— Pe unde?

— Am vorbit cu o fetiţă ceva mai devreme. Mi-a spus că ar putea să vină să ne vadă. Ştie că una dintre plăcile de lemn din partea asta e prost fixată. Mă duc să verific.

— Şi dacă reuşiţi să ieşiţi ce-o să faceţi? o iscodi Petra.

— Telefoanele nu funcţionează, aşa că trebuie să părăseşti insula ca să poţi chema poliţia.

— Vreţi să treceţi strâmtoarea înot? se hlizi Hans.

— Nu, în niciun caz. O să găsim o soluţie.

— Am impresia că faceți din țânțar armăsar, conchise el, apoi îi spuse nevestei ceva în olandeză.

Heather continuă să taie până reuşi să-l elibereze şi pe Owen.

— Freacă-ți mâinile una de cealaltă ca să stimulezi circulația, îi spuse în şoaptă.

Fără să se ridice în picioare, se apropie de locul unde Olivia trăgea de o scândură din perete.

— Uite aici, îi spuse. Fetița mi-a spus că lemnul are o culoare diferită. Simt că cedează dacă trag.

— Nu e doar lemnul. Ies cuiele, care sunt foarte scurte.

Îşi uniră puterile, şi bucata de placaj se desprinse cu un trosnet puternic.

Înghețară pe loc, aşteptând o reacție din exterior. Nimic.

De undeva, de la distanță, se auzi lătratul unui câine, dar nimeni nu se apropie de şopron.

— Am reuşit! şopti Olivia.

Heather aruncă o privire prin gaură. Afară, la numai cincisprezece metri distanță, în beznă, se întindea ceea ce localnicii numeau landa.

Reuşiseră să facă o spărtură destul de mare cât să poată trece un copil pe sub perete şi chiar un adult, dacă mai săpau puțin.

— E suficient, decise Heather.

— Eşti sigură că soțul tău a fost omorât? o întrebă Hans. Poate că a avut doar o altercație cu băştinaşii şi a fost dus la spital.

Heather se strecură înapoi la Owen.

— Pregăteşte-te. Plecăm.

— Vrem să facem asta, Olivia? îşi întrebă băiatul sora.

— Da.

— O să luăm cu noi sticla de apă, dacă nu vă supărați, îi spuse Heather Petrei. Vom avea nevoie de ea mai mult decât aveți voi.

— Nu este numai apa voastră. A adus-o pentru toţii protestă Hans.

— Lasă-i să o ia, interveni soţia lui.

Heather se strecură înapoi la gaura de sub perete şi începu să sape, mai întâi cu briceagul, apoi cu mâinile goale. Uscat de soare veri la rând, pământul era bătătorit, nu se lăsa dat la o parte cu una, cu două. Cu mari eforturi reuşi să scobească un fel de şanţ.

— Ce părere ai? o întrebă pe Olivia.

— Cred că pot trece. Vrei să încerc?

— Nu, nu încă. Să-l lărgim până va fi suficient ca să trecem toţi trei.

— Vrei să spui că sunt gras? bombăni Owen.

Heather n-ar fi putut spune dacă băiatul făcea una dintre glumele lui nesărate sau chiar se simţea jignit.

— Eu sunt problema, nu tu. Aş fi dat orice să avem un obiect mai mare cu care să putem săpa, ca să avansăm mai repede, îi răspunse.

— Ce-ar fi să încercăm cu unul dintre cârligele alea din tavan? Am impresia că nu sunt fixate foarte bine.

— Bună idee. Continuă să sapi cu briceagul, iar eu o să încerc să smulg un cârlig. Ai grijă să nu te răneşti.

— Ştiu să folosesc un cuţit!

Heather se ridică cu grijă şi începu să tragă de un cârlig. Cu mulţi ani în urmă fuseseră folosite ca să atârne vânat sau aşa ceva. Deşi ruginite, cârligele erau înfipte solid în grinzi. Primul nici nu se clinti, nici al doilea, al treilea în schimb, avea puţin joc. Nevoită să stea pe vârfuri, poziţia nu o ajuta deloc, aşa că îi aruncă o privire lui Hans, care era mult mai înalt decât ea.

— Nu, îi răspunse acesta, înţelegând pe loc ce ar fi urmat să-i ceară.

— De ce?

— Pentru că nu vrem să ne amestecăm în problemele voastre.

— Aha, deci preferați să aşteptați aici, cu o funie legată în jurul gâtului, până mâine-dimineață, când, aproape sigur, o să fiți uciși.

— De ce crezi că ar face asta?

— Pentru că s-au hotărât să lanseze o poveste mincinoasă despre ce s-a întâmplat cu Tom şi cu noi, iar voi i-ați putea contrazice în fața autorităților. Din punctul lor de vedere, nu au altă soluție decât să vă facă felul.

— Aici suntem în Australia, nu în America, proclamă Hans.

Heather clătină dezamăgită din cap. Măcar încercase.

— Nu sunt oameni răi, adăugă bărbatul.

— Nu sunt răi, ci plictisiți, ceea ce poate fi chiar mai periculos, îl corectă Petra.

Hans puse capăt discuției cu câteva cuvinte în olandeză.

Cârligele din grinzi se dovediră prea dificil de extras. Se văzu nevoită să sape în continuare cu cuțitaşul şi cu mâinile. Se lăsă în patru labe, ajutându-l pe Owen să facă un şanț suficient de larg şi de adânc. Degetele şi unghiile o dureau, dar ar fi săpat şi cu dinții dacă ar fi putut.

— Ajunge. Am luat totul?

Olivia şi Owen aprobară la unison.

— Ies eu prima, spuse Olivia.

Se întinse pe burtă şi începu să se târască prin groapa de sub peretele de scânduri. Ieşise aproape pe jumătate când se auzi o uşă trântită dinspre fermă.

— Hei, strigă o voce bărbătească, ce dracu' mai pun la cale yankeii ăia? Stingeți blestemata aia de lumină imediat, îmi bate chiar în fereastră!

Toți înlemniră.

— Vino înapoi, Olivia! şuieră Heather. Vorbesc despre proiectorul din fața şopronului.

Fata se strecură la loc în interior.

— Repede! Întoarceți-vă unde erați şi înfăşurați-vă mâinile cu sfoara.

Copiii se târâră înapoi, iar Heather le puse la loc funiile în jurul gâturilor.

Auzi o uşă deschizându-se şi paşi ieşind din clădirea fermei.

Se legă şi pe ea şi se aşeză pe jos. Încă se străduia să-şi treacă bucățile de sfoară peste încheieturi când în uşa şopronului apăru Matt cu o puşcă în mână.

— Totul e în regulă pe aici? întrebă bărbatul.

— Da, îi răspunse Heather gâfâind de emoție.

— Vor să sting lumina de afară. Le intră pe geam.

— E foarte bine. Poate aşa reuşim să dormim şi noi puțin.

— Avem obiceiul să ne trezim devreme pe aici. O să vă fac rost de ceva de mâncare mâine-dimineață.

— Mulțumim, îi zise Heather.

— Cu plăcere.

— Eşti foarte amabil cu noi, continuă încercând să-l facă să se uite la ea, nu la copiii care nu reuşiseră să-şi lege mâinile la loc şi cu atât mai puțin la gaura din spatele Oliviei.

— În fine, nu ştiu ce să zic... Toată povestea asta... Vom face cum spune Mama, în orice caz. Acum o să sting lumina de afară. Încercați să vă odihniți, dacă puteți.

— Pe la ce oră răsare soarele? îl întrebă Heather.

— În anotimpul ăsta? Aş zice că pe la cinci.

— Mulțumesc. Sper să reuşim să dormim până atunci.

— Înainte să pleci, aş vrea să te întreb ceva, se auzi vocea lui Hans.

— Te ascult.

Heather îşi ținu respirația. Aruncă o privire spre Petra, care însă nu părea să fie la curent cu intențiile bărbatului ei.

— Despre soțul tipei ăsteia. Ea crede că i s-a întâmplat ceva rău. Este... cum să spun... mort?

— Mda. E cum nu se poate mai rece. N-am putut să fac nimic. N-am văzut că Danny avea un cuțit. Împuțitul s-a mişcat prea repede.

— Îți dai seama că eu şi soția mea nu avem nicio vină, da?

Matt dădu din cap că a înțeles.

— S-a reținut. Încercați să dormiți.

Stinse lumina. Heather aşteptă să-l audă intrând înapoi în casă, apoi se târî spre copii şi le dădu la o parte lațurile de pe gât.

— Bun. O luăm de la capăt. Olivia, tu ieşi prima.

— Cred... cred că ar fi bine să venim cu voi, spuse Hans şovăielnic.

— Amândoi?

Cei doi olandezi schimbară rapid câteva cuvinte.

— Da, îi răspunse Petra.

— De acord, dar faceți exact ce vă spun eu. Copiii sunt cei mai importanți. E clar?

— Da.

Heather scoase briceagul din buzunar şi îi eliberă.

— Olivia, tu şi Owen ieşiți primii. Mergeți târâş până în iarba înaltă de la marginea fermei şi aşteptați-ne acolo.

— Dar dacă ne vede cineva? întrebă Owen.

— Atunci, nu ne mai aşteptați. Fugiți cât vă țin picioarele şi încercați să vă ascundeți pe undeva până vedeți o maşină de poliție.

— Am înțeles, îi răspunse băiatul.

Olivia se strecură prin gaură şi dispăru în beznă.

— Cum e afară? o întrebă Owen.

— Linişte. Hai şi tu!

Cu puțin efort reuşi să iasă şi el. Heather se întoarse spre cei doi.

— Ieşiţi imediat după mine.

— Aşa facem, zise Petra.

Heather se întinse pe pământul bătătorit şi împinse sticla de apă în faţa ei. Se târî prin ţărână ajutându-se de coate şi, după câteva secunde, se strecură cu totul afară. Stelele erau ascunse în nori, iar aerul era nemişcat. Dintr-o clădire îndepărtată se auzea o voce cântând. Se ridică pe vine.

— Suntem aici, şopti Owen din spatele unui compactor antic.

Heather se repezi la ei.

— Parcă v-am spus să fugiţi spre tufişuri!

— Sunt prea departe. Ne-am fi rătăcit şi am fi fost nevoiţi să ne strigăm unii pe alţii, îi explică Olivia.

Heather nu putu decât să aprobe pe tăcute. De sub perete se iţi capul Petrei, care îşi extrase trupul lung şi slab cu relativă uşurinţă. Hans o urmă la scurt timp.

— Suntem aici! şuieră Heather.

Cei doi olandezi li se alăturară în spatele maşinăriei dezafectate.

— Şi acum ce facem? vru să ştie bărbatul.

— Acum, fugim cât ne ţin picioarele.

13

Matt se trezi brusc, chinuit de un presentiment vag. Ceva era în neregulă. Ceva era atât de în neregulă, încât depăşea ceea ce erau pe cale să comită.

Blue se trezise şi el şi se uita afară, cu nasul lipit de geam.

Matt dădu perdelele la o parte. Se vedeau primele raze de soare. Ceasul lui pretindea că era 4:50, şi nu avea niciun motiv să-i pună la îndoială precizia. Dumnezeule, Owen, Heather şi nemţălăii – olandezii, mai precis – aveau să fie morţi înainte de ora nouă.

Cum naiba să ucizi un copil? Avea să fie urât. Dar ce puteau să facă? Mama n-ar fi permis în ruptul capului ca Danny să fie arestat. Era copilul ei cel mai mic. Îl iubea şi îl detesta în egală măsură. Spre deosebire de restul familiei, Danny nu rămăsese pe insulă ca să bea rachiu de dimineaţa până seara. Se dusese pe continent, îşi găsise o slujbă şi o nevastă. Amărâtul. Mama ar fi făcut orice ca să-l scape de închisoare. Ar fi ieşit un măcel ca la Alamo dacă cineva încerca să-l ia.

Nu aveau de ales. Străinii erau condamnaţi la moarte şi trebuiau executaţi. Avea să fie o zi oribilă.

Blue mârâia nervos. Matt deschise fereastra şi îi făcu vânt afară. Deşi se aflau la parter, câinele ateriză ca un sac de cartofi. Îşi ridică trupul gras pe picioarele lui bătrâne, artritice, şi se îndreptă spre vechiul compactor. Ceva era în neregulă acolo. De aceea se trezise.

— Hei, Blue? Ce s-a întâmplat?

Câinele se uită la el şi începu să latre.

— Ai prins o vulpe? întrebă Matt, dându-şi seama pe loc că animalul simţise altceva.

Acum ştia ce era în neregulă.

O luă la goană direct spre şopronul dărăpănat.

— Care-i situaţia pe aici? strigă.

Tăcere.

Da, după cum se aştepta.

Deschise uşa şi o trânti la perete. Îi fu de ajuns să arunce o privire înăuntru ca să priceapă ce se întâmplase. Clătină din cap resemnat. Printr-o spărtură din spatele şopronului se vedea mijind lumina.

Cum naiba reuşiseră să scape? Se aplecă deasupra găurii.

Rupseseră cumva placajul şi se târâseră afară. Urmele de pe sol convergeau înspre locul unde stătuse Heather. De la ea spre copii şi înapoi. În schimb, urmele lăsate de cuplul în vârstă erau aproape invizibile. Scenariul i se revelă în toată

simplitatea lui. Olandezii fuseseră reticenți la început, dar se răzgândiseră în ultima clipă. Deşi nu asistaseră la uciderea lui Tom, Heather izbutise să-i convingă că vor fi omorâți, la rândul lor. Prin urmare, nu era doar deşteaptă, ci şi convingătoare. Mai deşteaptă decât părea, în orice caz, se văzu nevoit să admită. Danny o citise corect de la început.

Altfel, situația nu se schimbase fundamental. Femeia era nevoită să stea lângă copii, iar cei doi olandezi nu aveau să se separe. Cel mai probabil aveau să rămână cu americanii. Poate că un om singur ar fi putut să scape o zi sau două, dar cinci, împreună? Dintre care doi copii? Iar olandezul ăla avea doi metri şi vreo şaizeci de ani. Unde să se ascundă? Cât despre puştiul gras, avea să-şi dea duhul după câțiva kilometri.

Avea să-i prindă.

Matt ieşi şi se îndreptă spre partea din spate a şopronului. Îl mângâie pe Blue, care aştepta lângă maşinăria abandonată.

— Bravo, ai făcut treabă bună. Acum înțeleg. Au ieşit pe acolo şi s-au ascuns aici. Bun băiat. Dacă ai fi fost mai tânăr, sunt sigur că i-ai fi prins deja, îşi felicită Matt câinele care dădea din coadă fericit. Se aplecă să examineze urmele.

Femeia trimisese întâi copiii, care o aşteptaseră în spatele compactorului. Olandezii ieşiseră ultimii. Oare încotro o luaseră? Înaintă cu ochii la urmele de paşi până unde începea iarba înaltă, cu Blue lângă el. Urma era proaspătă. Evadaseră de două ore, cel mult trei. Probabil că atunci când le adusese apă îşi tăiau deja legăturile. Nu era nevoie ca Mama să cunoască acest detaliu.

Fugiseră către est, direct spre vechea plantație de eucalipți, aflată la circa cinci sute de metri de fermă. Se îndreptau spre păduricea din partea cea mai îndepărtată a insulei. Acolo voiau să se ascundă. Era singurul loc de pe

insulă care putea oferi o anumită protecție. Un plan bun, dar... Matt se opri şi examină urmele din nou.

Nu, ceva nu se potrivea.

— Blue, la mine!

Continuă încă trei sute de metri, până într-un loc unde urmele de paşi se împrăştiau.

— Da! exclamă şi se opri brusc. Vor să ne facă să credem că se ascund în pădure, dar, de fapt, au alte intenții, nu-i aşa?

Blue îl aprobă cu un lătrat.

— În realitate se îndreaptă către sud. Vor să ajungă la feribot. Nu au de unde să ştie că aseară l-am pus pe Brian să ducă vasul de partea cealaltă a canalului şi să-l amareze acolo. Brian bombănea şi se jelea că trebuie să rămână acolo, dar am făcut treabă bună, nu-i aşa, Blue?

Cățelul dădu entuziast din coadă.

Era o treabă al naibii de bună, căci altfel femeia ar fi putut să fure feribotul şi să scape. Părea fragilă ca o floare, dar era tare vicleană.

Matt clătină gânditor din cap. Ar fi trebuit s-o interogheze mai bine, să afle mai multe despre ea. Se prezentase drept specialistă în masaj terapeutic. Dar alte detalii erau mai importante. Cum spusese? „Comunitatea de pe Goose Island... şcoală acasă... rezervație indiană... supraviețuire în natură.” Parcă menționase că părinții ei erau foşti militari. Poate învățase câte ceva de la ei. Mai erau şi alte lucruri care ieşeau acum în evidență. Încercase să-şi asume răspunderea pentru fuga de la locul accidentului şi nu ezitase să-l atace pe Danny. Într-adevăr, o combinație periculoasă.

În retrospectivă, ar fi trebuit să pună pe cineva să păzească şopronul peste noapte.

Gânduri de tip „prinde orbul, scoate-i ochii”. Îl mângâie din nou pe Blue pe cap.

— Cu tot respectul, amice, s-ar putea să avem nevoie să aducem nişte câini de pe continent ca să-i găsim.

Se întoarse la fermă. Kate îl aştepta pe verandă, cu o cană de cafea în mâini, profitând de răcoarea dimineții.

— Kate! Sună alarmai Yankeii au scăpat!

— Ce-ai zis?

— Yankeii au evadat! Trezeşte-o pe Mama! Nu, lasă, mai bine mă ocup eu.

Ridică arma în aer şi trase trei focuri.

Până ajunse înapoi la casă, toată lumea era în picioare.

14

Frunze moarte şi iarbă uscată. Şanțuri, rădăcini umflate, râpe şi canale săpate de ploaie. Iarbă kunai, înaltă, cu muchii ascuțite, smocuri de iarbă tremurătoare, tufişuri de *acacia brownii.* Pământ tare, roşu, steril. Spinifex.

Simți ceva fâlfâind peste capetele lor. Bufnițe? Lilieci?

Aerul era cald şi înțepător. Metalic.

Terenul era mai dificil decât se vedea din maşină. Câmpuri plăcute de iarbă gălbui-albicioasă se dovedeau, în realitate, zone pline de obstacole. Colinele erau presărate cu petice de turbă şi gropi ascunse, iar variațiile de nivel făceau deplasarea obositoare. În iarbă se ascundeau scaieți înalți, cu ace lungi şi ascuțite. Ştiau cât de importantă este tăcerea, dar nu-şi putea reține exclamațiile de durere când se frecau de ei. Ea, Olivia şi Petra erau în blugi lungi, care le ofereau o oarecare protecție, dar Owen şi Hans purtau pantaloni scurți.

Colinele şi vegetația îi zădărniciseră planul de a se deplasa în fugă spre partea îndepărtată a insulei; era limpede că nu vor ajunge la feribot înainte de răsărit.

Când le mai rămăsese o distanță scurtă de parcurs, Heather le făcu semn să ia o pauză şi le dădu sticla cu apă, asigurându-se că Olivia şi Owen beau primii.

Băiatul bău şi căzu lat pe spate, înghițind aerul cu lăcomie.

Olivia se prăbuşi în genunchi.

Debarcaderul se afla în spatele unor coline mărunte, la vreo şase kilometri în linie dreaptă, spre vest.

— Mă duc înainte. Aşteptați-mă aici, le spuse.

— Vreau să vin cu tine, ceru Hans.

Când ajunseră pe vârful ultimei ridicături de pământ, îşi dădură seama că feribotul nu mai era acolo. Heather cercetă coasta, sperând nebuneşte să-l găsească legat undeva în apropiere. Degeaba. Probabil că era andocat de partea cealaltă a canalului.

— Feribotul a plecat. Acum ce facem? o întrebă bărbatul.

— Nu a plecat. E legat dincolo, îi răspunse.

— Da, dar nu putem ajunge la el.

Heather se apropie prudentă de chei. Familia O'Neill nu-şi făcuse încă apariția, dar urmau să vină, fără doar şi poate.

Nu aveau nicio posibilitate să cheme vasul. Nu exista niciun telefon, stație radio sau măcar un clopot. Şi chiar dacă ar fi putut să trimită un mesaj, ce-ar fi rezolvat? Persoana care păzea ambarcațiunea în partea cealaltă era clar că făcea parte din clanul O'Neill.

Malul era la numai trei kilometri. Atât de aproape, încât putea vedea maşinile şi luminile caselor de pe coastă.

— Hai să ne întoarcem, îi spuse lui Hans, şi porniră înapoi către ceilalți.

— Feribotul nu mai acolo, anunță bărbatul.

— Şi ce facem acum? întrebă Petra.

— Nu ştiu, oftă Heather aşezându-se pe iarbă.

Privi copiii. Olivia părea OK, în condițiile date, deşi devenise foarte pricepută în a-şi ascunde adevăratele

sentimente. Owen, în schimb, era terminat. Goliseră sticla de apă şi puştiul începuse deja să se deshidrateze. Forma lui fizică lăsase întotdeauna de dorit. Dispariția mamei îl afectase extrem de mult, aşa că se retrăsese în jocurile pe computer şi în dulciuri, pe care le consuma închis în camera lui. Primise o scutire de la sport şi nu mai folosise de multă vreme bicicleta şi skateboardul. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurți şi un hanorac inform, iar emoțiile şi efortul fizic îl aduseseră la capătul puterilor. În plus, nu-şi luase de două zile medicamentele pentru sindromul deficitului de atenție şi pentru combaterea anxietății, deşi Tom insistase că avea nevoie de ele zilnic.

— Hei, Owen! îl strigă apropiindu-se de el.

— Nu mă atinge, Heather! se feri băiatul.

Hotărî să-i dea pace.

— Acum ce facem? întrebă iarăşi Hans.

Se întoarse spre ei. Cuplul părea că rezistase destul de bine. Aveau aproape şaizeci de ani, dar erau supli şi vânjoşi, ca mulți europeni de aceeaşi vârstă.

— Ce soluții am avea? insistă bărbatul.

— Nu ştiu. Este clar însă că trebuie să plecăm de aici. Suntem complet expuşi. Aici va fi primul loc unde vor căuta când îşi vor da seama că am evadat, ceea ce se va întâmpla în scurt timp.

— Ascultați! spuse Petra ridicând un deget.

Heather ciuli urechea şi auzi fără dubiu, peste freamătul valurilor şi ciripitul păsărilor, două vehicule apropiindu-se.

— Au aflat, spuse Hans.

— Se grăbesc foarte tare, observă Olivia.

— Trebuie să ne ascundem. Acolo, unde iarba este mai înaltă. Haideți!

Îl luă pe Owen de un braț şi urcară cu chiu, cu vai panta înspre adăpostul pe care îl oferea vegetația. Pe drum, la nici

cinci sute de metri, apărură două maşini, o Toyota Hilux şi un Land Rover.

— Toată lumea, la pământ! Nu mişcați! le ordonă Heather în şoaptă fugitivilor.

Cele două autovehicule înaintară până la marginea debarcaderului şi se opriră în scrâşnet de frâne, stârnind un nor de praf.

Din maşini ieşiră patru bărbați şi Kate. Erau înarmați cu toții cu puşti lungi, de vânătoare. Jacko, Matt, Danny şi Ivan. Matt începu să examineze solul, căutând urme.

— Au trecut pe aici. Au fost aici în ultima oră, dar au plecat.

— Au pornit înot? pufni Kate.

— Nu ştiu.

— Rechinii i-ar fi mâncat până acum, zise Jacko.

Matt coborî pe mica plajă de lângă cheiul betonat.

— Nu a călcat nimeni pe aici.

Hans şi Petra se târâră lângă Heather, care avea cea mai bună vizibilitate.

— Ce se întâmplă?

— A venit Matt, cu câțiva dintre ceilalți, le răspunse în şoaptă.

— Cinci. Înarmați, constată Hans.

— Da. Trebuie să găsim o ascunzătoare mai bună. Suntem prea expuşi pe dealul ăsta, şi într-o oră sau două va fi insuportabil de cald.

— Vrei să mergem mai departe? întrebă olandezul mirat.

— Nu cred că avem de ales, nu?

— Dar planul tău era să luăm feribotul. Acum este imposibil. Trebuie să găsim altă modalitate să fugim de pe insulă.

— Poate că am putea să construim o plută sau să ne agățăm de nişte buşteni şi să înotăm, sugeră Olivia.

— Ai văzut rechinii-tigru? o întrebă Hans.

Olivia dădu din cap că da.

— Vom găsi altă soluție. Deocamdată, trebuie să plecăm de aici, hotărî Heather.

Niciunul dintre copii nu înota foarte bine, iar curentul părea destul de puternic.

Hans clătină din cap.

— Nu, nu suntem într-un film american cu Rambo. Ceea ce facem este o nebunie.

— Ce propui tu, atunci?

— Ar trebui să ne semnalăm clar prezența, să ieşim cu mâinile deasupra capetelor, să coborâm şi să le cerem să ne ducă la feribot.

Heather îl privi uluită.

— Ți-ai pierdut mințile? Ştii ce-o să se întâmple dacă te duci la ei.

— Ce?

— O să te omoare.

— Ba nu, n-o vor face. Eu nu le-am greşit cu nimic.

— Nu contează.

— Nu avem nici apă, nici mâncare. Cu căldura asta, până diseară vom fi morți.

— O să găsim apă.

— Unde să găseşti apă dulce aici? Singurul izvor este la fermă, unde îl captează ei. Cum să rezistăm încă o zi la asemenea temperaturi?

Heather nu mai avea răspunsuri.

Copiii îi ascultau cu atenție şi păreau speriați.

— Ce fac oamenii aceia acum? întrebă Olivia.

— Matt studiază plaja. Încearcă să-şi dea seama dacă am plecat înot.

— Ar fi trebuit să lăsăm nişte urme în nisip, spuse fata.

— Da, ar fi trebuit, dar nu mi-a dat prin cap, recunoscu Heather.

— Planul tău nu a funcţionat, zise Hans. Nu ne mai rămâne altă soluţie decât să ne predăm şi să încercăm să-i aducem pe calea raţiunii.

Heather se întoarse spre Petra, care aprobă din cap. Femeia părea că se hotărâse să treacă de partea soţului ei. Heather pierduse. Ridică ochii înspre est. Soarele, masiv şi galben, se ridicase deja cu câteva grade deasupra orizontului şi începuse să pârjolească insula. Se anunţa încă o zi caniculară. La adăpostul ierbii înalte, Heather băgă mâna în buzunar şi scoase briceagul. Deschise lama.

— M-am hotărât. Coborâm la debarcader şi ne predăm, spuse Hans pregătindu-se să se ridice în picioare.

Heather se aruncă pe el şi îi puse lama scurtă la gât.

— Nul

— Vrei să mă omori? îngăimă Hans confuz.

— Ştii foarte bine cât de ascuţit este. L-ai văzut la lucru.

— Vrei să-mi tai gâtul?

— Da. Trebuie să avem grijă de copii.

Hans era însă de două ori cât ea şi foarte puternic, înainte să apuce să schiţeze vreun gest, o apucă de încheietură, îi suci mâna la spate şi o forţă să se rostogolească lângă el.

— Lasă cuţitul! Lasă-l jos! îi ordonă smucindu-i mâna de parcă voia să i-o smulgă din umăr.

Durerea era de nesuportat. Lăsă briceagul să cadă la pământ. Hans o trase într-o parte şi o trânti jos.

— Am fost foarte răbdător cu tine. Am crezut că nu eşti la fel ca toţi americanii pe care i-am cunoscut, dar m-am înşelat. Haide, Petra. Să punem capăt acestei aiureli.

— Nu, *te implor,* aşteaptă. Dacă vă duceţi acum, ne prind şi pe noi. Măcar daţi-ne cincisprezece minute să ne îndepărtăm.

Hans clătină din cap iritat.

— Faceţi ce vreţi. Eu şi Petra ne-am săturat.

— *Dat is een vergissing, Hans. Er is niets veranderd sinds gisteravond*[4]*,* spuse femeia în limba ei maternă.

— Totul s-a schimbat! Nu avem apă, nu avem feribot, nu mai putem face nimic, insistă el.

— O să ne omoare, e clar că o să ne omoare, începu să se lamenteze Petra.

— Nu este adevărat. Suntem într-o țară civilizată, în secolul douăzeci şi unu. Gata, să terminăm cu nebunia asta.

— Te rog, lasă-ne măcar să ne îndepărtăm. Ce importanță mai au cinci minute? îl rugă din nou Heather.

— Ți-am ascultat destul prostiile i se răsti Hans. Se ridică şi începu să coboare dealul gesticulând cu brațele deasupra capului. Suntem aici!

Heather îşi luă briceagul, apucă copiii de mâini şi o luară toți trei la goană în direcția opusă, fără să ştie încotro.

15

Iarbă kunai, iarbă tremurătoare, iarba cangurilor.

Spinifex.

Mărăcini, argilă, turbă.

Un uliu.

Soare.

Căldură.

Un foc de armă.

Owen:

— Eu nu mai pot.

Olivia:

— Ba poți.

Ochii înainte. Lumea era doar acolo. Nicio privire în spate.

---

[4] E o greşeală, Hans. Nu s-a schimbat nimic de aseară încoace. (în limba neerlandeză în original).

O vale cu pantă lină. Încă un deal abrupt.

Un urlet din spatele lor. Țipete. Încă un foc de armă.

Fugeau disperați prin iarba aspră.

Fugeau, deşi le ardeau plămânii.

Fugeau mânați de groază.

Scaieții le făceau gleznele să sângereze. Petele de turbă îi dezechilibrau.

Cer indigo. Nori cirus. Ciori urmărindu-i de la înălțime, din aerul greu.

Paşi repezi în spatele lor. O respirație accelerată.

Aproape, tot mai aproape. Cineva se apropia rapid.

Nu te uita în spate.

Nu te uita în spate.

Nu te uita...

Heather întoarse capul.

Era Petra, roşie la față. Abia mai respira.

Nimeni altcineva nu ajunsese pe coama dealului, încă.

— Hans? o întrebă.

— S-a dus la ei.

— Tu de ce nu te-ai dus?

— O să ne omoare. Am încercat să-i spun...

— Le-a spus că suntem aici?

— Nu ştiu. Încotro?

— Nu ştiu.

Încă un foc de armă şi zgomotul unui motor ambalat violent. Heather încercă să asculte în timp ce fugea. Crescuse printre veterani de război şi maşinile lor. Bărbați care nu vorbeau despre război, despre camarazii căzuți sau despre suferință, dar vorbeau despre maşini. Condusese o maşină cu schimbător manual. Se pricepea la motoare. Ştia să asculte o cutie de viteze. Sunetul acela înalt, plângăreț, era motorul Toyotei Hilux de 3 litri, şase cilindri în V, chinuindu-se să urce panta în viteza întâi.

Hans îi spusese lui Matt că erau aici, iar familia O'Neill pornise pe urmele lor.

Căută disperată o ascunzătoare în jur.

Nimic.

Era la opt sute de metri de un pâlc de mangrove aflată la vest şi chiar mai departe de pădurricea de eucalipți de la nord. În rest, erau înconjurați de landa fără trăsături, fără vegetație. Nu aveau unde să se ascundă.

La naiba!

Panta era destul de abruptă, poate că maşina n-o să reuşească să urce. Ciuli din nou urechea. Îi urmărea în continuare. Dacă ar fi putut să...

Owen se împiedică şi căzu cu fața în jos în praful roşu, trăgând-o pe Olivia după el. Heather căzu şi ea.

— Au! strigă băiatul.

— Eşti bine? îl întrebă, încercând să-i vadă fața.

— Nu mă atinge! se zbătu Owen.

— Nu voia decât să vadă ce ai, îi spuse Olivia.

— Sunt foarte bine! Doar am căzut! îi răspunse respirând cu greutate.

Petra se lăsă pe vine lângă el.

— Eşti în regulă, îi zise.

De-acum motorul Toyotei urla de-a binelea. Heather ridică puțin capul deasupra smocurilor de iarbă şi văzu priza de aer a maşinii urcând inexorabil pe coama dealului.

Se aruncă la pământ.

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat? o întrebă olandeza.

— Trebuie să ținem capul la cutie. Lipiți-vă de sol. Au reuşit să ajungă cu maşina până aici, şi acum vor începe căutarea.

Ridică din nou capul. Opriseră maşina şi se adunaseră în fața ei.

— Poate că s-a stricat? îşi dădu Heather cu părerea, plină de speranță.

— Continuăm să fugim? o întrebă Olivia.

— N-are rost. Nu cred că putem ajunge la copaci fără să ne vadă.

— Am văzut ceva ca un torent secat mai jos. N-am putea să ne ascundem acolo? propuse fata.

— Unde?

— Chiar acolo, în direcția degetului meu.

Într-adevăr, se vedea o fisură foarte îngustă în scoarța uscată, la mai puțin de treizeci de metri. Probabil albia unui pârâu sezonier.

— Dacă au câini, ne vor simți şi riscăm să rămânem blocați acolo, spuse Petra.

— Dacă au câini, suntem terminați oricum. Copii, târâți-vă în şanț şi ascundeți-vă acolo. Am spus să vă târâți pe burtă, nu să mergeți de-a buşilea. Eu şi Petra mai rămânem aici o vreme, ca să vedem în ce parte o iau. Owen, ai auzit?

— Da, te-am auzit.

— Bun. Dispăreți amândoi.

Cei doi se executară şi dispărură imediat în iarba înaltă. Heather ridică din nou ochii. Oamenii stăteau în continuare adunați lângă botul masiv al Toyotei.

— Ce se întâmplă? întrebă Petra.

— Habar n-am. Poate că li s-a spart vilbrochenul la urcuş.

Bărbații izbucniră în urale şi traseră câteva focuri de armă în aer. Se urcară înapoi la bord şi maşina începu să înainteze înspre locul unde se ascundeau. Acum, Heather văzu cu ce se îndeletniciseră. Îl legaseră pe Hans orizontal de barele de oțel de pe botul maşinii. Accelerară până la şaizeci de kilometri la oră, înaintând, fără să se uite, prin toate denivelările. Vehiculul sălta şi se smucea sălbatic.

Hans era încă viu, dar nu pentru multă vreme, dacă o ţineau tot aşa.

— Nu! începu să zbiere. Nu! Nu!

Petra deschise gura să strige, dar Heather i-o acoperi cu palma şi o trase în jos.

— Nu poţi face nimic pentru el.

— Dar a vrut să coopereze! A încercat să-i ajute. Matt ar fi înţeles.

— Matt nu mai este la conducere. Asta e opera lui Kate şi a lui Jacko.

Jacko avea acea lucire în ochi. Luni, poate ani de zile de plictiseală şi frustrări. Acum se hotărâse să se distreze la maximum.

Dacă asta îi făceau lui Hans, care se predase paşnic, nici nu îndrăznea să se gândească la ce i-ar fi aşteptat pe ei.

— Trebuie să-l ajut, spuse Petra, încercând să se ridice în picioare.

16

Olandeza era hotărâtă să se ridice. Heather se repezi la ea, o trase jos şi o imobiliză cu propriu-i trup.

— Ascultă-mă! Trebuie să rămânem ascunse. Altfel, o să ne omoare şi pe noi, dar înainte, ne vor viola zile în şir. Înţelegi?

Petra clătină din cap că nu.

— Vor să ne ucidă. Pricepi?

Olandeza începu să plângă.

— Nu putem să ne predăm! Nu putem! îi repetă. Dacă îţi dau drumul, promiţi că nu te ridici?

Femeia acceptă pe muteşte, cu lacrimi mari scurgându-i-se pe obraji. Heather se dădu la o parte încet.

Acum, Toyota se îndepărta de ele. Nu fuseseră văzute. Doi dintre bărbaţi stăteau cu capetele scoase pe geamuri, urlau

şi fluierau. Nu păreau să facă eforturi de căutare sistematică. Maşina, pe cale să cedeze, schița cercuri haotice.

În cele din urmă executară o întoarcere lentă la o sută optzeci de grade şi porniră iar în direcția lor.

Heather lăsă rapid capul în jos.

Hans urla din toate puterile. Un sunet oribil, care, îşi dădu seama, avea s-o bântuie toată viața, indiferent cât i-ar mai fi rămas de trăit. Vocea lui acoperea până şi vuietul motorului. Era îngrozit, iar Petra suporta tot mai greu spectacolul.

— Hai, trebuie să ajungem şi noi în râpă, o îndemnă.

Petra o aprobă cu ochii în lacrimi. Respira greu. Neştiind ce să facă, Heather o mângâia pe spinare.

Se târâră pe burtă prin nisipul roşu, tăindu-şi mâinile în iarba aspră şi ajunseră la albia secată.

— Ce se petrece? întrebă Owen.

— Ne caută. Rămânem aici.

Cele două femei se ghemuiră lângă copii, în timp ce Toyota îşi continua rodeoul macabru. Sunetul se auzea mai slab, dar câteodată ajungeau la ei chiote războinice sau focuri de armă.

Muştele. Căldura. Norii leneşi, în formă de trabucuri, mişcându-se pe cerul de safir ca nişte nave extraterestre.

— Se apropie, murmură Owen.

Avea dreptate. Toyota venea direct spre ei. Fuseseră văzuți? Era foarte posibil.

— Nu vă mişcați.

Motorul se ambală frenetic şi maşina săltă peste denivelări.

Aproape.

Mai aproape.

Frână în dreptul torentului secat la vreo douăzeci de metri mai sus de ei, întoarse şi se îndepărtă.

Heather stătea lângă Olivia, care avea ochii închişi şi mişca încet din buze. Se ruga. Heather nu învăţase niciodată să se roage ca la carte. Tom, în schimb, îi ducea pe copii la biserică aproape în fiecare duminică. Îi însoţise o dată, apoi îi spusese că nu voia să mai participe, iar el o asigurase că nu era nicio problemă. I se păruse o biserică destul de inofensivă. Câteva bănci de lemn şi un omuleţ în vârstă, care le spunea enoriaşilor să fie buni. Nu văzuse locul acela îmbâcsit de ipocrizie descris de tatăl ei, dar îşi spusese că, probabil, situaţia varia de la o biserică la alta. Acum o privea fascinată pe Olivia. Mesajul fetei ajungea direct din sufletul ei la Dumnezeu. Heather descoperi că-şi ţinea respiraţia, sperând să audă un trăsnet sau ceva la fel de spectaculos, dar singurul sunet era motorul Toyotei.

Iarăşi se îndrepta spre ei.

Începură să distingă voci de bărbaţi:

— Unde se ascund, Hans? Spune!

— Mai repede, tâmpito!

— Îi arătăm noi nazistului!

— Hai, Kate, calc-o mai tare!

— Iuhuuu! E ca în filme!

— Marfă, amice!

— Hans, de ce nu mai zici nimic? Unde sunt?

— Unde vă ascundeţi, purceluşilor?

— Se pitesc în iarba înaltă, dar noi vom pufni şi vom sufla şi nenorocita de căsuţă le-o vom dărâma!

Olivia tremura din tot corpul. Heather începu s-o mângâie pe cap, ca să o liniştească.

— Nu te teme, draga mea. Totul o să fie bine.

— Nu putem rămâne aici. O să aducă şi restul de maşini. Ştiu că suntem în zonă. Toată ferma o să vină pe urmele noastre, protestă Petra.

Maşina venea iarăşi spre ei, tăind meridiane şi paralele, într-o nouă curbă largă. Olivia îşi astupă urechile cu mâinile

când motorul scoase un răcnet de monstru rănit şi autovehiculul sări peste şanţ la numai cinci metri în spatele lor.

Heather era aproape sigură că au fost văzuţi şi aştepta din clipă în clipă să audă zgomotul frânelor sau un foc de armă. Toyota însă îşi continuă drumul. Pomi vijelios spre nişte boschete, apoi...

Un trosnet înfundat, urmat de tăcere.

Bărbaţii începură să strige unii la alţii. Maşina se oprise complet, dar motorul continua să funcţioneze şi roţile se învârteau.

— Staţi aici, mă duc să arunc o privire.

— Vin şi eu, se oferi Petra.

Heather se târî afară din albia secată şi se cocoţă pe malul nisipos. Maşina se afla într-un şanţ la vreo trei sute de metri la sud de ei, cu roţile din faţă suspendate în aer. Încercaseră să sară, dar nu reuşiseră. Camioneta se înfipsese cu mijlocul axului din faţă în malul de pământ şi rămăsese blocată.

N-ar fi fost foarte greu să o scoată, cu ajutorul unei alte maşini, cea rămasă la debarcader sau una de la fermă, dar încă nu-şi dăduseră seama că aveau nevoie de mai multă forţă. Încercau să împingă Toyota afară din groapă, ceea ce nu avea cum să meargă.

Matt începu să-l dezlege pe Hans. Voiau să-l pună şi pe el să împingă, dacă mai trăia.

Heather îl privi cu atenţie pe Matt. Îşi închipuise că el ar fi putut să reprezinte vocea raţiunii, că i-ar fi putut ajuta, dar era limpede că făcuse o altă opţiune.

— Asta e singura noastră şansă să scăpăm de aici, îi şopti Petrei. Maşina o să le mai dea de furcă vreo jumătate de oră. O să le trebuiască un cabestan. Să mergem!

— Dar unde?

— Se face tot mai cald. Cred că ar trebui să ne apropiem de mangrovele de lângă apă.

Malul se afla la opt sute de metri spre nord-est.

Coborâră înapoi în ascunzătoare ca să le explice copiilor care era planul.

Albia secată îi ajută de minune, căci îi ducea în direcția bună, până când se îngustă prea tare şi se văzură nevoiți să iasă înapoi. Bărbații înjurau birjăreşte şi loveau maşina cu picioarele.

— Pe aici, îi îndemnă Heather pe copii, dar țineți capul la cutie.

Iarba înaltă îi ascundea oarecum pe copii, dar ea şi Petra se văzură nevoite să alerge cu spinările curbate, ca Groucho Marx.

Le luă o jumătate de oră să ajungă la pădurea de mangrove care acoperea plaja îngustă.

Imediat ce dădură de umbră, copiii se prăbuşiră pe nisip. Owen îşi scosese hanoracul şi şi-l legase în jurul mijlocului. Avea tricoul leoarcă de transpirație.

Heather se aşează pe un bolovan şi încercă să-şi adune gândurile.

Căldura devenise insuportabilă. Nu aveau deloc apă. Tăunii şi țânțarii aterizau pe ei şi le sugeau impasibili transpirația şi sângele.

— Putem să bem de acolo? o întrebă Olivia arătând cu degetul către valuri.

— Nu, e apă de mare. Am avea o şansă numai dacă ar fi vreun râu care să se verse în apropiere. Îşi scoase pantofii, îşi suflecă blugii, înaintă câțiva paşi şi duse un căuş de apă la gură, apoi scuipă. Nu e bună de băut, dar vă puteți bălăci puțin la apă mică. Eu stau de pază, le spuse retrăgându-se la umbra copacilor.

Trebuia să-i păzească de rechini. Rechini-tigru, rechini-taur, rechini albi, apele colcăiau de prădători.

Nu se făcuse nici măcar miezul zilei şi erau deja peste treizeci de grade. Măcar pe plajă era puțin mai răcoare decât în landă, datorită brizei.

— Poate că am putea înjgheba o plută, cum a propus Olivia, zise Petra.

— Ar fi o soluție, o aprobă Heather.

Copiii intrară în apă, având grijă să nu se îndepărteze.

Ieşiră să se usuce, iar Heather şi Petra porniră în căutarea lemnelor potrivite, însă arborii erau pricăjiți, cu ramuri subțiri şi contorsionate. Erau mai mult tufişuri de mangrove decât copaci. Rupseră o creangă şi o aşezară pe luciul apei, însă constatară că se scufunda pe jumătate.

— Nu ştiu de ce se comportă aşa. Lemnul ar trebui să plutească mai bine, se miră Heather.

— Nici eu nu înțeleg, spuse Petra. Ne-ar trebui sute de astfel de crengi ca să facem o plută capabilă s-o susțină numai pe Olivia. Şi cu ce le-am putea lega la un loc?

— Ne-am putea rupe hainele în fâşii, sugeră Heather, nu foarte convinsă nici ea de idee.

Construcția plutei ar fi durat zile întregi, poate chiar o săptămână. Erau deja rupți de oboseală şi de sete după numai o zi în libertate.

Owen săpa energic în nisip.

— Ce faci acolo? îl întrebă Heather.

— V-ați uitat vreodată la emisiunile lui Bear Grylls? Alea mai vechi, nu porcăriile pe care le scoate acum.

Cele două femei clătinară din cap că nu.

— Am găsit câteva sticle de plastic pe plajă.

— Pline cu apă?

— Nu, goale, dar uitați-vă puțin la ce fac eu acum, spuse băiatul cu un entuziasm ce nu-l caracteriza. Cred că putem improviza un fel de... da, merge.

Luă una dintre sticle şi o umplu cu apă de mare pe jumătate, apoi luă o sticlă goală şi o puse lângă ea.

— Aşa, care-i ideea? întrebă Heather.

— Facem un distilator. Apa se evaporă din prima sticlă în a doua, dar lasă sarea în urmă.

— Şi apa din a doua sticlă va fi bună de băut? se miră Olivia.

— Perfectă!

— Din păcate, nu avem timp pentru asta, Owen.

Fără s-o bage în seamă, puştiul aşează sticla pe jumătate plină pe nisip, la soare, într-o poziție puțin înclinată, cât să nu curgă. Lipi apoi cu grijă gurile celor două sticle.

— Ar trebui ca soarele să evapore apa din prima sticlă, iar aceasta să se recondenseze în sticla mai rece.

— Uau! Cred c-o să funcționeze! exclamă Olivia.

Heather ridică o mână, cerându-le tăcere. I se păruse că auzise ceva. Un lătrat de câine?

— Stați aici, le spuse.

Se târî printre rădăcinile mangrovelor şi se sui pe o mică dună, ca să aibă vizibilitate asupra ținutului interior.

Imaginea pe care o văzu îi îngheță sângele în vene.

Douăzeci de oameni de la fermă formaseră o linie şi înaintau metodic spre marginea câmpiei. Păstrau o distanță de vreo cincisprezece metri între ei, aşa că puteau acoperi cu uşurință trei sute de metri. Nu erau doar bărbați, ci şi femei şi copii, majoritatea înarmați. Într-un capăt, şirul se încheia cu un ATV condus de un bărbat, iar la capătul celălalt pârâia o motocicletă. Acolo se afla şi Matt, îmbrăcat cu cămaşa lui în carouri albastre, cu puşca pe umăr.

— Blue! îşi strigă pocitania de câine bătrân, care se apropie şchiopătând fidel.

Heather văzu un puştan înarmat urcând printre pâlcurile de mangrove şi părând s-o ia înspre ei.

— Vin după noi! Trebuie să plecăm! îi anunță pe ceilalți.

— Cât de departe sunt? o întrebă Petra.

— Prea aproape! Owen, ridică-te!

— Uite, sticla funcționează!

— Îmi pare rău, dar trebuie să mergem.

— O să murim de sete acolo! protestă băiatul.

Heather îl trase în picioare, iar Petra o ridică de umeri pe Olivia. Începură să fugă de-a lungul țărmului cu tot clanul O'Neill pe urmele lor.

17

Muzica mobilizatoare a filmului *Star Trek: Voyager* începu odată cu genericul de final. Melodia reprezenta un comentariu ironic la cele patruzeci şi două de minute de film tocmai scurse. Cumva, Carolyn ratase prima difuzare a episodului, iar acum făcea *binge* pe Netflix. Plângea. De fapt, era pur şi simplu devastată de durere. Singura persoană care ar fi înțeles-o era Heather. Afară era noapte. „În Australia e mâine. Poate că nu doarme" se gândi.

Telefonul ei era complet descărcat. Bateria nu mai ținea, cum îl scotea din priză, cum se stingea. Trebuia să-şi cumpere urgent altul. Îl puse din nou la încărcat şi, da!, primi un mesaj chiar de la prietena ei. Era o fotografie cu o pasăre. Un papagal. Lui Heather îi plăceau păsările. Nu apărea niciun fel de text. Dar i-ar fi suportat prietena ei lamentațiile despre *Star Trek* la ore mici?

Carolyn se îngrijorase serios când aflase că Heather urma să plece atât de departe. Nu ieşise niciodată din Statele Unite, nici măcar nu deținuse un paşaport; în plus, slăbise excesiv în ultima vreme. Probabil că nu se alimenta cum trebuie. Pe de altă parte, era o femeie în toată firea, măritată, iar Tom era soțul-model: „Domnul doctor competent şi plin de bani".

Îşi luă chitara electrică de pe jos şi începu să se joace cu o melodie. Nu mai compusese nimic de un an sau doi. Ea şi cu Heather scriseseră zeci de cântece în adolescență. Muzica

şi serialul *Star Trek,* acestea erau pasiunile care le apropiaseră.

Lăsă chitara deoparte.

Ai văzut episodul „Course: Oblivion" din seria Star Trek: Voyager?

Apăsă pe butonul de trimitere.

Heather avea să-i răspundă imediat ce făcea ochi şi-şi revenea din mahmureala de după vizita la podgorii.

18

Heather văzu imediat unde greşise. La fiecare câțiva paşi erau nevoiți să se aplece, să urce sau să ocolească rădăcinile mangrovelor pricăjite. Era greu să scapi de pe această plajă. Înaintau dureros de încet.

Când ocoleau tufişurile, inevitabil, intrau în apă până la genunchi, iar fluxul urca. Aruncă o privire în dreapta ca să vadă linia ce marca nivelul maxim şi găsi un şir de mizerie şi de alge la cam două treimi din distanța până la vegetație.

„O să trebuiască să cotim spre interiorul insulei", îşi spuse. Dar atunci riscau să fie zăriți. Era deja miezul zilei. Soarele era uriaş, greu, portocaliu, în partea de nord a cerului. La un moment dat avea să se scufunde pe continent la stânga, dar asta, peste câteva ore bune. Şapte sau chiar opt.

Îi auzea pe urmăritori strigând unul la celălalt pe tăpşan. Se apropiau.

— Continuați, gâfâi Heather în timp ce-şi croiau drum printre tufişuri.

Scoarța şi frunzele nu erau deosebit de aspre, dar tot le zgâriau pielea martirizată deja de soare şi de spini.

Înaintarea era lentă.

Stupid de lentă.

Se uită în spate. Fluxul era prietenul şi, în acelaşi timp, duşmanul lor. Îi gonea, dar îi şi ajuta, căci le ascundea urmele lăsate pe nisip. Problema era că într-o oră coasta urma să se afle sub ape, aşa că aveau să fie nevoiți să se întoarcă spre interiorul insulei sau să înoate.

Starea lui Owen se deteriora de la o clipă la alta. Până şi înghițitura aceea de apă rămasă în sticlă l-ar fi ajutat. Să se întoarcă s-o ia? Nu. Ar fi fost prinsă, şi nimic n-ar mai fi contat.

Îl luă de braț şi îl ajută să avanseze.

— Are cineva vreo idee? întrebă cu glas tare.

— N-am putea să ne oprim? îi răspunse imediat Owen.

— Nu, nu ne putem lăsa în mâinile lor. Nu acum, replică Petra.

Heather îşi simțea gâtul arzând. Îi venea să leşine. Soarele părea atârnat chiar deasupra capetelor lor. Un soare crud, arogant, atotvăzător. Părea că-l distrează ce făcea. Era ca raza morții din *Războiul lumilor.*

Nu simțise niciodată în viața ei o căldură aşa de intensă. Era ca în amintirile tatălui ei despre bătăliile de la Fallujah.

Tatăl ei ar fi ştiut ce să facă acum.

Tom ar fi ştiut ce să facă.

Ea, însă, nu se putea gândi la nimic.

Privi oceanul, dar de acolo nu putea veni niciun răspuns.

Alungă cu mâna muştele care roiau în jurul capului lui Owen.

Din landă se auzea lătratul câinelui lui Matt.

Oamenii strigau entuziaşti de parcă ar fi ieşit la un picnic sau la vânătoare de animale dăunătoare.

Când Jacko menționase episodul Liniei Negre din Tasmania, nu-i acordase prea multă atenție. O curiozitate istorică, îşi spusese. Acum înțelegea pe deplin semnificația momentului. Însemna masacru, crimă, genocid.

Aşa trăiau şi trăiseră dintotdeauna pe pământ cele mai multe animale. Posterele cu peisaje calme din cabinetele doctorilor şi dentiştilor nu erau decât o minciună. La adăpostul vegetației, fiecare poveste cu final fericit era scrisă cu cerneală albă, pe o pagină albă.

Owen alunecă şi căzu. Când îl trase în sus descoperi că era complet inert. Leşinase de la deshidratare sau insolație.

Petra şi Olivia se întoarseră spre ei.

— Fugiți! le ordonă.

— Nu vă putem lăsa aici, îi răspunse fata.

— O să-l car eu. Plecați!

— Nu poți singură, zise Petra clătinând din cap. Ar fi mai uşor dacă l-am duce amândouă.

Heather acceptă.

— Olivia, ia-o înainte.

— Aştept să...

— Nu! Pleacă! insistă Heather.

— Nu.

Îl luă pe Owen de brațul drept, iar Petra îl ridică de cel stâng. Era amețit, delira. Se întrebă dacă avea să moară. Existau cazuri de moarte prin insolație. Ca să-l scape ar fi avut nevoie de hidratare intravenoasă, de tratament şi odihnă.

— L-ai prins bine? o întrebă olandeza.

— Da. Să mergem.

Băiatul era greu, iar fluxul tot creştea. Îl târau practic prin nisipul umed. Înaintau în ritm de melc.

Curând aveau să intre în raza vizuală a băiatului cu puşca. Dacă țărmul ar fi avut forma unui golf jos, curbat, i-ar fi văzut deja. Momentan, micile peninsule şi lagune îi protejau.

Nu pentru multă vreme. Încercară să-l treacă pe Owen peste nişte rădăcini, dar picioarele i se agățară în vegetație, aşa că se opriră ca să-l descâlcească.

I se păru că durează o veşnicie.

Se uită peste umăr. Deşi nu se vedea nimic, vocile continuau să se apropie.

— Ce facem acum? întrebă Petra.

Heather era conştientă că nu se putea discuta cu oamenii aceia. Nu după ce îi făcuseră lui Hans. Erau capabili de orice. Era insula lor, pe care făceau ce le trecea prin cap. Până la urmă, poliția va veni să-i caute. Era singura lor şansă şi speranța asupra căreia trebuia să se concentreze.

— Ne ascundem şi supraviețuim.

Îl cărară pe Owen printre copaci numai ca să constate că era rândul Oliviei să facă o criză. Cu mâinile în şolduri, fata refuza să se mai mişte.

— Parcă ți-am spus s-o iei înainte, nu? o repezi Heather.

— Nu vreau să plec singură! scânci Olivia.

— Dispari!

— Şi să-l las pe fratele meu aici? Nu pot!

— Probabil că o să ne prindă pe toți trei. Dacă fugi acum, ai o şansă!

Olivia scutură din cap.

— Te implor, pleacă! strigă Heather.

— N-ai dreptul să-mi spui ce să fac. Nu eşti mama mea!

— Asta e replica lui Owen. Trebuie să-ți scrii singură materialul. Hai, poartă-te ca o fată cuminte şi dispari dracului de aici!

— Şi apoi?

— Continuă să te deplasezi până la căderea întunericului. Se vor întoarce la fermă, mai ales dacă vor fi pus mâna pe noi.

— Şi după aia ce fac? Chiar dacă reuşesc să scap cu viață azi, cum o să mă descurc singură? zise Olivia tot mai speriată, lăsând să iasă la suprafață faptul că nu era decât o copilă de paisprezece ani.

Heather îşi sili creierul să funcţioneze. Parcă avea ciment umed între urechi. Ce putea să facă Olivia? Ce putea să facă de una singură?

Îl transportară pe Owen peste încă o cracă joasă. Aruncă o privire în spate. Tot nimic, dar în ritmul în care se mişcau nu mai aveau mult.

— Ascunde-te până vine poliţia.

— Dar cum să fac rost de apă?

— Foloseşte şmecheria lui Owen, cu cele două sticle. Fă orice, draga mea, numai fugi! Îi aud cum se apropie, te rog, pleacă! *Încă ai o şansă!* Îi spuse privind-o adânc în ochi.

— Cum zici tu, murmură Olivia, apoi o luă la goană pe plajă.

Cele două femei continuară să-l care pe Owen câteva minute. În cele din urmă, Petra ceru o pauză.

— Nu mai pot, îi spuse lui Heather.

— Dar nu ne permitem să ne oprim.

— Trebuie. Îmi pare rău.

Olandeza îi dădu drumul băiatului şi se lăsă să cadă între două mangrove. Heather nu putea continua fără ea, aşa că îl întinse pe Owen pe nisip şi-i luă capul în poală. Îi atinse fruntea. Probabil că avea febră. Buzele, arse de uscăciune, parcă îi erau sudate. Deshidratare, fără nicio îndoială. Nu mai rezista mult. În curând avea să piară.

— Îmi pare rău, Owen, şopti printre lacrimi.

Fâşia de plajă fusese redusă de flux la doar câţiva metri acum, iar valurile le lingeau tălpile. Heather scoase briceagul din buzunar şi îl deschise. Petra o aprobă din cap şi ridică o piatră ascuţită.

Nu aveau nicio şansă împotriva puştilor, dar nici nu voiau să se predea fără luptă.

Dutch Island, Australia

Olivia ştia că totul se întâmplase din vina ei.
Ea plantase sămânța otrăvită.
Ea şi nimeni altcineva.

Alki Beach, Seattle

— Tată, avem nevoie de o vacanță. Trebuie să mai ieşim şi noi. Să plecăm de aici, de lângă scara asta, din casa asta. Trebuie să mergem undeva.
— Nu cred.
— Hai să facem o înțelegere. Mă reapuc de softball din primăvară.
— Chiar ar trebui. Eşti o aruncătoare foarte talentată.
— Tată! Te rog, avem nevoie de o ieşire. Pentru binele lui Owen, dar şi al meu.
— Owen? Crezi că o excursie în Australia o să-l vindece?
— Trebuie să ieşim. M-am gândit foarte serios. Te putem însoți la conferința din Australia? Eu, Owen şi Heather, dacă vrea. Întotdeauna mi-am dorit să văd partea aceea de lume. Canguri, koala. Tată?

Dutch Island

Clipocitul apei. Pescăruşii. Soarele care-i cocea încet creierul.
Tata, mort. Olandezul, mort. Heather, Owen şi femeia aceea, morți. Numai ea rămăsese.
Nu voia să rămână singură.
Soarele.
Marea.
Ce opțiuni avea?

Alki Beach

— E bine să ai oceanul în apropiere.

— De ce este bine, tată?

— Îți dă energie, draga mea. Insuflă echilibru unei minți predispuse la schimbare, hărțuită de evoluțiile irepresibile.

— Ce?

— Nu contează. Ascultă-mă, ascultă-mă cu atenție. Să nu permiți nimănui să vorbească urât despre mama ta. Te-a iubit enorm. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. A fost doar un accident.

— Era beată?

— Nu. Nu avea nicio legătura cu băutura. A fost un accident. Atât. Da...

— Tată, eşti bine?

— Sigur, draga mea. Asta voiam să-ți spun despre mama ta. Să ne aducem aminte de ea întotdeauna.

Dutch Island

Căldura era totul. Copleşitoare. O distrugea celulă cu celulă, o ucidea, aşa cum avea să-i ucidă pe toți.

Era vina ei.

Tata nu dorise la început. „Te rog, după toate prin câte am trecut cu mama. O să fie bine pentru Owen. Ştii cât de mult îi plac animalele sălbatice. Ia-ne cu tine măcar o dată. E Australia, un fel de Disney World, dar mai mare. Totul e magic, animalele, oamenii, peisajul, accentul. O experiență completă", îi spusese ea.

Funcționase. Apoi, le mai rămăsese să o lămurească pe Heather, care inițial nici nu voise să audă. Îi era teamă de incendiile de vegetație şi nu suporta şerpii. Nici măcar nu avea paşaport. Dar tata nu putea să aibă grijă singur de doi copii.

Şi fusese minunat.

Deşertul.

Uluru.

Toată lumea se purtase aşa de frumos cu ei!

Insula aceasta fusese tot ideea lor. A ei şi a lui Owen. Tata nu voise să vină, însă acceptase ca să aibă *copiii ocazia* să vadă koala. Indiferent de unde porneai, era numai şi numai vina ei.

Alki Beach

O barcă marca Zodiac.

Luna făcea parte din adevăratul zodiac.

Cuvântul englezesc pentru „lună”, *moon,* provine din cuvântul „mamă”. Domnişoara Taggart obişnuia să spună că multe limbi au aceeaşi rădăcină. Chiar şi în latină, unde cuvântul pentru lună este *luna,* au termenul înrudit, *mensis.*

Zodiac, lună, mamă.

Dutch Island

Oceanul în spate, soarele deasupra capului, sunetele *lor* prin spinifex, cum aflase că se numeau ierburile acelea.

Nu era proastă.

Avea paisprezece ani.

Când tatăl ei avusese paisprezece ani, paisprezece însemna paisprezece. Când mama ei avusese paisprezece ani, paisprezece însemna paisprezece. Acum, la paisprezece ani erai deja trecut prin viață. Pe telefon puteai vedea oricând lucruri care să te marcheze pentru totdeauna.

Ştia ce înseamnă cuvântul „viol”. Ştiuse ce urma să se întâmple în noaptea trecută.

Nu era proastă deloc. Ştia despre ce era vorba.

Nisip.

Căldură.

Mare.

Aruncă o privire în spate. Se mişca mult mai rapid acum. Băiatul cu puşca avea să-i prindă imediat pe ceilalţi. Şi-o imaginează pe Heather atacându-l cu cuțitaşul. O prostie. Femeia aceea nu era bună de nimic. Mama ei îi dădea clasă. Era chiar mai bine că o lăsase în urmă. Singura problemă era că-l abandonase şi pe Owen. Owen era doar un copil. N-ar fi trebuit să o facă.

Alki Beach

Aerul rece.
Fulgii de nea.
Mica barcă Zodiac săltând peste valuri.
— Nu vreau să merg.
— Olivia.
— Nu vreau. Nu face bine oceanului.
— Treci în barcă.
— Nici Owen nu vrea să meargă.
— Sunteți fraieri amândoi. Treceți în barcă!
— Bine, tată.

Dutch Island

O să ne prindă şi o să mor de sete.
Acasă, tata are sticlele acelea de Evian la frigider.
Acasă.
Niciunul dintre noi n-o să mai ajungă acasă.
Niciunul.

Alki Beach

Owen încrucişând brațele.
Tata urlând la el. Tata ieşindu-şi din fire, aşa cum i se întâmpla uneori.
Tata luându-l de umeri şi strigându-i în față:

— A fost ultima dorință a mamei tale! Nu vrei să-i faci pe plac nici acum, rahat cu ochi ce eşti?

Owen plângând.

Owen urcând în barcă.

Tata pornind motorul.

Zodiacul îndepărtându-se de mal.

Owen plângând în continuare.

Tata golind urna cu cenuşă.

Mama, tăcută.

Mama, răspândindu-se în milioane de firicele cenuşii pe apele negre din Puget Sound.

Un pescăruş solitar.

Owen plângând.

Tata plin de draci.

Dutch Island

Apa îi ajunsese la genunchi.

Păsările de pe stânci vor trebui să-şi găsească alt loc în curând.

Într-o oră, stâncile vor ajunge sub apă, iar toate păsările astea bizare vor...

Olivia se opri, se frecă la ochi şi scrută ţărmul din faţa ei cu ochii mijiţi. Era presărat cu stânci ascuţite, îngrămădite şi sparte în fel şi chip. Cu puţină imaginaţie, ai fi zis că era spinarea unui dinozaur.

A unui stegozaur, mai precis.

Privi lung stâncile negre şi dădu din cap aprobator. Acum ştia ce avea de făcut.

Se întoarse şi porni în fugă în direcţia din care venise.

Printre tufişuri, prin apă. Respira greu şi îi venea încă şi mai greu să gândească.

— În spatele nostru, spuse Petra.

Heather se întoarse.

La mai puțin de o sută de metri, de după o curbă, apărură un bărbat şi un puştan, amândoi înarmați. O fetiță dădea ture veselă în jurul lor, de parcă se duceau la o aniversare în familie. Încă nu-i văzuseră, datorită vegetației, dar nu mai aveau mult.

Heather îşi schițase un mic plan disperat în minte: „Ascunde-te, pândeşte, sari asupra copilului când nu se aşteaptă". Efectul de surpriză şi cuțitaşul erau aliații ei.

Cu doi oameni înarmați nu avea însă nicio şansă. Bărbatul era la fel de solid ca bruta aceea de Ivan de pe feribot.

La naiba!

Singură contra doi?

La naiba!

Gata, jocul s-a terminat.

Oare venise momentul să se predea?

Se întrebase întotdeauna unde o să moară.

În orice caz, nu după ce lucrase ca chelneriță douăzeci de ore fără pauză; nici după ce tirul acela dăduse cu spatele şi îi făcuse varză Honda; nici când făcuse apendicită şi trebuise să conducă cinci ore până la spitalul Asociației Veteranilor din Tacoma, deoarece ştia că nu şi-ar fi permis factura de la Bellevue Clinic.

Se pare că se va întâmpla aici, pe o limbă de plajă, pe o insulă din largul Australiei.

Ce era asta? Delira?

O văzu uluită pe Olivia alergând înapoi spre locul unde îi lăsase. Parcă o urmărea cineva. La dracu'! Asta chiar că era culmea...

Prinşi între...

Dar chipul fetei exprima un sentiment de satisfacție amară.

Ceva era în neregulă.

Ajunse lângă cei trei cu respirația întretăiată.

— Ce se întâmplă?

— După curba următoare e un şir de stânci care ies spre larg. Putem să mergem sau să înotăm până la marginea lor, să ne ascundem şi să aşteptăm să treacă pe lângă noi, spuse fata dintr-o suflare.

Cu gura prea uscată ca să vorbească, Heather o aprobă din cap.

Petra făcu la fel. Însă trebuia să se mişte rapid. Ivan şi copiii veneau pe plajă.

— Owen, o să fim bine. Încă puțin, îi spuse puştiului.

Cu reînnoită vigoare, îl trase în sus şi, ajutată de Petra, îl transportă printre mangrove până la capătul curbei, de unde se vedea, într-adevăr, şirul de stânci.

— Cum facem? întrebă olandeza.

Heather încercă să răspundă, însă nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Erau vreo patruzeci de grade la soare. Acolo, pe stânci, ar fi fost complet expuşi, dar ce altă soluție aveau?

Înghiți în sec de câteva ori, ca să-şi umezească limba.

— Tu du-te cu Olivia. Eu o să înot cu Owen. Ajută-mă să-l duc până la mal.

Petra încuviință şi amândouă îl purtară în apă.

— Duceți-vă! le îndemnă Heather în timp ce-l ridica pe Owen în spinare. Relaxează-te, o să fie bine, îi şopti în ureche, apoi îşi trecu un braț pe după gâtul lui şi, având grijă să-i țină capul deasupra apei, începu să înoate.

Apa era rece, dar înotatul cu Owen era mai uşor decât se aşteptase. Înota pe o parte, lovind apa cu picioarele şi trăgând tare cu brațul drept. Din zece mişcări puternice

ajunsese la stânci, nişte bolovani mari şi negri care ieşeau din apă. Se piti în spatele lor.

— Pe stânca asta e o margine. Pune-l aici, auzi de undeva vocea Oliviei.

Marginea era mai îngustă decât un raft de bibliotecă, dar marea era liniştită şi reuşiră să-l urce acolo. Pleoapele băiatului se zbăteau violent şi pe buze îi apăruse o spumă albă. Unde nu era ars de soare, avea pielea rece.

Insolație, oboseală, deshidratare...

Dacă nu i se asigurau rapid apă, mâncare şi odihnă la umbră, murea. Nici ele nu ar mai fi rezistat mult.

Heather îi verifică pulsul. Abia bătea.

— Uite-i, şuieră Petra.

Trei persoane înaintau pe plajă. Ivan, adolescentul şi fetița. Pe măsură ce se apropiau, dialogul lor devenea mai inteligibil.

— Nu, amice, St. Kilda n-au nicio şansă, le lipseşte atacul în adâncime. Pe de altă parte, dacă te uiți la Bulldogs, asta da echipă de viitor. Au puterea să reziste la greutățile sezonului. Aşteaptă şi o să vezi.

— Despre ce vorbesc? întrebă Olivia.

— Nu ştiu. Bine că nu vorbesc despre noi. Nu mai sunt concentrați asupra căutării. Asta e bine.

Ceva îi atinse piciorul.

Se uită în apă, dar nu văzu nimic.

Delfini?

Nu, nu erau delfini. Era sigură.

Când în apele din jurul Goose Island apăruse o orca, aerul începuse să vibreze într-un fel aparte. Simțeai pericolul prin piele.

Se lăsă să plutească, încercând să se mişte cât mai puțin posibil.

În apa adâncă, opacă, nu se vedea mare lucru.

La zece metri în stânga ei, o aripioară ieşi din apă şi plonjă imediat înapoi. Nu era niciun delfin, ci un rechin albastru mic. Avea cam un metru şi douăzeci de centimetri. Rechinii albaştri se hrănesc mai ales cu calmari, dar pot să te muşte urât, chiar şi cei mai mici. Dădea ture prin dreapta ei.

Nu ştia dacă animalul îi reperase ori nu. Modul cel mai bun prin care poți atrage atenția unui rechin este să te agiți, să intri în panică.

Se uită înapoi spre mal.

Ivan şi copiii ajunseseră aproape la nivelul lor.

— Nu vreau să merg la şcoală, spunea băiatul.

— Treaba ta, amice. Mama nu te poate obliga. Mă rog, nu cred că poate. Dar e şcoală, nu e puşcărie, băiete. Eu am făcut-o şi, uite, sunt OK. O grămadă de poponari, dar cred că ştii să te descurci cu ei. Geelong nu-i aşa de departe, îi răspunse Ivan.

— Ai fost la aceeaşi şcoală ca tata, unchiule Ivan? întrebă fetița.

— Da, Niamh. Trei ani. Geelong Grammar. Cum spuneam, o gaşcă de labagii, dar m-am învățat cu ei.

— Dacă unchiul Matt repară drona, pot s-o dirijez şi eu?

— E un mare dacă, amice. N-a scos decât de două ori drăcovenia aia din cutia ei de când a luat-o.

Olivia respira greu. Owen aproape că nu mai respira deloc. Petra îşi ținea răsuflarea.

Rechinul era în dreapta lor. Schimbă brusc direcția şi se îndreptă leneş spre ea. Aripioara dispăru din nou. O luase în colimator pe Olivia.

Heather nici măcar nu o putea avertiza.

Se întinse cât putea de departe şi trase un picior în spate.

Dacă se coordona bine...

Privi în ochiul drept al rechinului şi, când animalul tocmai deschisese botul pentru o primă muşcătură exploratorie, îl lovi cu piciorul în branhii cât putu de tare.

Olivia îl văzu şi duse mâna la gură speriată.

Puiul de rechin se îndepărtă nedumerit.

Fetița, Niamh, se întoarse exact în acel moment şi privi cu atenție stâncile după care se ascundeau, fără să vadă nimic. Sau, poate, prefăcându-se că nu vedea nimic.

Trioul continuă să pălăvrăgească, îndepărtându-se. Ajunseră la pâlcul de mangrove din capătul micului golf şi dispărură printre copaci.

— Să mergem la mal, spuse Heather.

— N-ar trebui să mai aşteptăm puțin? zise Petra.

— Un rechin albastru ne dă târcoale. Nu mai putem sta aici.

Înotară înapoi şi îl depuseră pe Owen la umbră.

— Nu ți-e teamă că se vor întoarce, văzând că nu ne găsesc?

Heather ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu pot decât să sper că o să continue să avanseze până la căderea întunericului. Nu contează dacă se întorc sau nu. Nu-l mai putem mişca pe Owen de aici.

21

Heather şi Petra îl transportară la umbra mangrovelor şi îl lăsară să se odihnească. Apa de mare îl mai răcorise, dar nu insolația era principala problemă acum, ci deshidratarea. Începu să-i facă vânt cu un mănunchi de frunze, ca să-i scadă temperatura.

O oră.

Două.

Trei.

Cei trei membri ai familiei O'Neill nu se mai întoarseră pe plajă.

Olivia scrisese „SOS" cu pietre şi alge pe plajă, deşi toți ştiau că literele vor fi şterse de maree.

Soarele începu să apună.

Owen, spre mirarea generală, încă trăia.

Apă. Dacă nu primea apă peste noapte, avea să moară.

Petra o ştia. Olivia o ştia şi ea.

Heather reveni pe tăpşan şi se urcă într-un eucalipt mai mic.

Landa era pustie. La trei kilometri şi ceva de acolo, la fermă, se vedeau lumini. Păsările se adunau la cuiburile lor. Se lăsa noaptea.

— Vezi ceva? o întrebă Petra.

— Nu. Cred că au plecat.

Începu să coboare, însă piciorul drept rată creanga de dedesubt, aşa că se agăță disperată de o ramură din apropiere. Eucaliptul uscat nu era pregătit să-i susțină greutatea. Se rupse, şi Heather ateriză pe spate pe pământul bătătorit.

— Eşti bine? o întrebă speriată Petra.

— Cred că da, murmură.

Rămase câteva minute în poziția în care aterizase, cu un picior agățat de o ramură joasă, până ce Petra o ajută să se elibereze.

— Nu mi-am dat acordul pentru asta, bombăni Heather.

— Dar pentru ce?

— Nu ştiu, îi răspunse după o clipă de gândire. Doar că nu *asta,* nu copii, nu tot restul.

— Noi nu am avut niciodată copii, zâmbi trist olandeza. Hans nu a vrut, iar eu nu am insistat prea tare. Cum... cum l-ai cunoscut pe soțul tău? Era mai în vârstă, nu?

— Prietenele mele mi-au zis că-s nebună să mă mărit cu un tip de patruzeci şi ceva de ani, dar eu eram singură şi

săracă. Tom... era amuzant. Ne-am înțeles bine din prima clipă. Primeam dintr-odată, la cutie, o familie cu de toate, cu curte şi gărduleț alb – un minut la microunde, şi ai tot ce-ți doreşti.

— La început, eu şi Hans nu aveam mare lucru în comun. El detesta muzica, iar eu eram punkeriță, dacă îți poți imagina.

— Te cred. Nici eu n-am fost întotdeauna pe aceeaşi lungime de undă cu lumea din jur. Nu mi-am dat seama de asta decât după ce am plecat de acasă şi m-am mutat la Seattle.

Petra încuviință grav din cap. Se lăsă tăcerea.

Când, în sfârşit, soarele dispăru în toată splendoarea lui maiestuoasă, Heather se ridică în picioare.

— Mă duc să caut apă. Dacă nu mă întorc până dimineață, probabil că m-au prins.

— Am înțeles, îi răspunse Petra.

— O să ai grijă de copii, atât cât poți?

— Sigur.

Cele două femei se îmbrățişară.

— Noroc! îi ură olandeza.

Cu un salut din cap, Heather porni către est.

Est, sub luna răsturnată.

Pe sub cerul plin de stele.

Pe sub Crucea Sudului şi Calea Lactee.

Trecu printre mărăcini, trestii şi prin iarba înaltă. Cunoştea cerul emisferei nordice ca pe propriul buzunar, căci poluarea luminoasă era aproape inexistentă pe coasta de nord-vest a Pacificului. Orion. Ursa Mare. Sirius. În ieşirile nocturne la pescuit cu tatăl ei, putea vedea întreaga boltă cerească rotindu-se deasupra lor, în jurul Stelei Polare. Zâmbi cu gândul la acele momente dragi, care aici nu-i erau de niciun folos. În emisfera sudică până şi luna apărea greşit.

O durea capul. Nu ştia de ce, dar auzise că şi celulele creierului, ca toate celelalte, sunt afectate de deshidratare.

Nu prea avea ce să facă.

Un liliac traversă prin faţa lunii.

Auzi ciripitul unor caprimulgi.

De undeva dinspre sud ajungea la ea sunetul motorului unui ATV.

Insula era aproximativ dreptunghiulară, cu laturile cam de şase pe patru kilometri, cu ferma în mijloc. Se apropie de fermă dinspre nord, unde vegetaţia era cea mai înaltă, dar îşi dădu seama rapid că n-ar fi avut nicio şansă să ajungă la fântâna din curte. Aprinseseră reflectoare pe toate clădirile din jur, iar pe acoperişul unui hambar se vedea silueta unui bărbat înarmat.

Se lăsă în iarbă şi începu să caute o soluţie.

Matt era deştept, dar nu atât pe cât se credea. Ea ar fi jucat cu totul altfel. Ar fi stins toate luminile, ar fi făcut ca totul să pară normal, ar fi plasat câţiva oameni înarmaţi în poziţii-cheie şi ar fi aşteptat.

Bărbatul de pe acoperiş părea mai curând relaxat. Probabil îşi spunea că străinii ar fi putut să supravieţuiască fără apă, la patruzeci de grade Celsius, numai printr-un miracol.

Se îndepărtă de lumina reflectoarelor şi dădu un larg ocol fermei. Dacă ar fi avut de ales, nu s-ar mai fi apropiat nici în ruptul capului de locul acela.

Avea gura uscată şi limba aspră ca şmirghelul.

Mintea îi lucra la capacitate minimă.

Spre est.

Dincolo de această tundră.

Dincolo de nimic.

Dincolo de această ţară fără Vis.

Drumul era cald.

Noaptea era caldă. Briza se hotărâse să se lase aşteptată.

Prin desişuri se auzeau fojgăind animăluțe. Îşi imaginează că prinde un mamifer mic, îi împlântă cuțitul în burtă şi îi bea sângele direct din rana deschisă.

Ar fi dat orice pentru un pahar de apă. Nici măcar nu trebuia să fie rece. Puțină apă noroioasă ar fi fost perfectă. Orice. Ridică ochii la cer. Nicio şansă de ploaie. Putea vedea în toate direcțiile, nici urmă de nor. Numai ea şi spațiul nesfârşit.

Continuă să avanseze.

Tot înainte.

Se simțea atât de uşoară, încât putea atinge stelele. Celelalte lumi. Celelalte civilizații.

Cât de uşor e să pluteşti înspre înalturi.

Nu trebuie decât să te laşi dusă.

Hai, du-te.

Un curent fierbinte o ridică la ceruri, până când în fața ochilor i se înfățişă toată insula, apoi, tot golful, tot statul Victoria şi întregul continent adormit.

Mai sus. Mai adânc în cer.

Acum putea vedea şi Noua Zeelandă, iar masa înnegurată de la sud era chiar Antarctica. Era atât de aproape de nişte cantități uriaşe de apă înghețată.

Urcă mai sus şi văzu planeta Pământ, rotindu-se pe axa ei în hău. Goose Island nu ducea lipsă de nebuni. Cunoscuse cel puțin doi oameni care credeau că Terra este plată. Dacă se întorcea vreodată acolo, avea să le spună că greşesc. Văzuse rotunjimile planetei rotindu-se.

Dacă se întorcea.

Era atât de singură aici.

Lumini venind spre ea.

Stația spațială?

O farfurie zburătoare.

Nu. La naiba. O maşină.

Înapoi pe pământ ca o rachetă V2 în picaj. Se rostogoli de pe drum şi se ascunse din nou în iarbă.

Un Land Rover grăbit. Muzică bubuind din difuzoare şi răsunându-i în timpane.

„All we are saying is...

All we are saying...

All...”[5]

Îşi îngropă faţa în iarbă şi aşteptă ca fasciculele farurilor să treacă peste ea, apoi se ridică să urmărească luminile de poziţie îndepărtându-se.

Maşina se îndrepta către fermă, dar ei nu-i păsa unde se ducea sau ce făcea.

Dispăruse.

Căzuse în trecut, lângă Tom, lângă George Washington, lângă Iisus, lângă artiştii din peştera Lascaux, lângă dinozauri şi stelele moarte ale căror metale, fier şi nichel, formau nucleul pământului.

Totul dispăruse.

Se ridică în picioare şi porni din nou la drum.

După cincisprezece minute văzu silueta vechii închisori. Încetini pasul, deşi ştia că nu avea de ce să se teamă.

Totul era mort aici.

Clădiri rectangulare, negre ca smoala. Siluete de utilaje agricole abandonate. Exploră echipamentele câteva minute, fără să găsească ceva ce ar fi putut folosi pe post de armă.

Se lăsă pe vine şi înaintă spre clădirea cea mai apropiată.

Cea mai mare parte a fostei închisori fusese demolată, dar un şir de celule rămăsese în picioare: o galerie lungă cu ziduri din beton armat, expusă elementelor naturii. Căsuţa supraînălţată adăpostise probabil postul de pază.

---

[5] Fragment din refrenul piesei „Give Peace a Chance” de John Lennon.

Nu se vedea nicio lumină. Înaintă în curtea interioară şi ciuli urechea.

Nimic. Din depărtare se auzeau valurile biciuind ţărmul.

Casa avea două etaje, cu un balcon circular în partea superioară. Se apropie de uşa din lemn, masivă, cu yală. Încercă clanța, apoi se împinse cu umărul în ea cât putu de tare, fără succes.

Se retrase câțiva paşi şi examină mai atent clădirea. Scutură din cap, în încercarea de a-şi face creierul să funcționeze mai bine.

Parter şi etaj, cărămidă. Acoperiş de tablă, ruginit. Ferestre mari la parter, protejate de gratii groase. Înconjură structura, dar nu găsi nicio cale de acces în interior.

Trase de barele din metal de la o fereastră. Deşi păreau foarte vechi, mâncate de rugină, nici nu se clinteau. Încercă, rând pe rând, gratiile de la toate ferestrele, apoi izbi din nou cu umărul în uşă, cu acelaşi rezultat dezamăgitor. Căzu din nou pe gânduri.

Nu avea nicio dovadă că în interior va găsi apă. Poate că pornise pe o pistă complet greşită.

Se întoarse la blocul de celule nedemolat şi aruncă o privire în interior. În colțurile uşilor se vedeau pânze groase de păianjen şi tot locul trăsnea a urină. Cu gândul la păianjenii veninoşi, examină fiecare celulă, în căutarea unui obiect pe care l-ar fi putut folosi.

Podelele erau pline de gunoi, mai ales hârtii umede, inutile. Erau şi câteva cutii de bere strivite, cu resturi de lichid înăuntru. Fu tentată să-şi toarne conținutul în gură, dar decise să mai încerce o dată să intre în casă. Dacă nu reuşea, urma să-şi asume riscul otrăvirii doar ca să aibă un minimum de energie pentru întoarcere.

Înapoi în curtea centrală.

Luna îşi arătă chipul din spatele unui nor, permiţându-i să obţină o imagine de ansamblu. Ferestrele de la etaj nu aveau gratii. Dacă ar fi găsit o cale să ajungă acolo...

Se întrebă cât era ceasul. De cât timp plecase? De o oră, două?

În partea de nord a postului de pază se vedea o verandă îngustă, cu un balansoar şi un scaun de grădină împletit. Balansoarul nu-i era de niciun folos, dar ar fi putut să se suie pe scaun şi, de acolo, să se agaţe de stâlpul balconului. Apoi i-ar fi fost relativ uşor să urce, să spargă un geam şi să intre în casă.

Când ridică scaunul constată că era mai greu decât se aşteptase. Îl târî până la marginea verandei, îl înfipse bine în solul nisipos şi îl sprijini de un stâlp de susţinere.

Socoti din ochi că între capătul de sus al spătarului şi stâlpul de fier de la etaj erau mai puţin de doi metri. Dacă întindea braţele cât putea şi nu cădea, ar fi putut să se tragă în sus.

Se sui pe scaun şi puse cu grijă piciorul drept pe braţul drept, apoi pe celălalt pe braţul stâng. După ce se asigură că scaunul nu aluneca, ridică o talpă pe spătar şi... scaunul se răsturnă şi o aruncă la pământ, cu un bufnet uşor.

— Au! exclamă şi îşi acoperi repede gura cu palma.

Nu o durea aşa de rău ca atunci când căzuse din copac în ţărâna roşie.

Rămase pe spate, în iarba nisipoasă, cu ochii la cer, holbându-se la zona fără stele a nebuloasei Sacul cu cărbuni. Din emisfera nordică nu o puteai vedea. La Uluru, ghidul le explicase că era un uriaş nor de praf cosmic, aflat la mulţi ani-lumină. Aborigenii hotărâseră că semăna cu capul unui emu. Închise ochii. Era singură aici, în mijlocul pustietăţii, dar asta nu o deranja. Singurătatea era un prieten vechi, care o primea cu bucurie după atâtea luni petrecute cu copiii, cu prietenii lor şi cu mamele acestora. Îi

venea aşa de uşor să țină ochii închişi! Să rămână întinsă acolo, pe nisip, toată noaptea. Lipsite de apă, sistemele biologice complexe care o mențineau în viață s-ar fi oprit rând pe rând. Rinichii ar fi încetat să funcționeze, ceea ce ar fi dus la reducerea ritmului cardiac. Cu puțin noroc, inima s-ar fi oprit complet.

Nu-şi putea asuma această răspundere.

La urma urmelor, şi ea era tot un copil.

Avea douăzeci şi patru de ani, dar, de fapt, era mai tânără. Plecase de acasă de numai câțiva ani. Nici nu voise să vină pe insula asta. Copiii insistaseră să vadă koala, iar ea nu făcuse decât să încerce să le câştige simpatia.

Copiii nu erau copiii ei.

Nu prea o plăceau. De fapt, abia dacă o tolerau în preajma lor. Nu erau problema ei.

Ce importanță avea dacă murea acum, aici, sau peste câteva zeci de ani, într-o rulotă abandonată în pădure? Era exact acelaşi lucru. Universul nici n-ar fi clipit.

Rămâi aici.

Pluteşte.

Visează.

Lasă-te dusă de curent.

Gândurile i se îndreptară spre Seattle, spre Goose Island. Văzu chipul tatălui ei privind spre vest, în pâcla gălbuie a înserării. Îşi aminti cântecul „Into Dust” al trupei Mazzy Star, care îi plăcea atât de mult mamei ei.

Timpul se scurgea încet.

Era atât de uşor...

Prea uşor.

„Trupul tău este arc cioplit în lemn de nuc”, îi spusese tatăl ei.

„Trupul tău este o lamă ascuțită de lacrimi”, îi spusese mama ei.

Heather se ridică brusc şi îşi scutură pantalonii de nisip.

Aşează scaunul la loc, îl sprijini cu atenție de stâlp, se sui pe el şi ridică piciorul stâng pe brațul drept al scaunului. Până aici, toate bune. Puse talpa stângă pe brațul drept, apoi piciorul drept pe spătar şi, când scaunul începu să se clatine, sări şi se agăță de grilajul metalic al balconului. Picioarele îi atârnau în aer. Trase cât putea de tare, dar brațele parcă îi erau de vată. Nu mergea aşa. Dacă ar fi reuşit să-şi ridice un picior, să mai reducă din greutate...

Începu să-şi legene torsul la stânga şi la dreapta, până când reuşi să agațe cu vârful piciorului stâng marginea îngustă a terasei. Rămase agățată câteva secunde în această poziție precară.

— Hai! se îmboldi printre dinți şi începu să se ridice aproape complet vertical, ca vampirul din *Nosferatu,* ajungând cumva în picioare de partea exterioară a balustradei. O încălecă şi aterizâ în balconul de la etaj. Nimic mai simplu.

— O, Dumnezeule... oftă respirând greu.

Înaintă spre uşă şi apăsă pe clanță. Încuiată. Nu se vedea nicio fereastră deschisă.

Heather nu avea de unde să ştie dacă cineva se mai ocupa de clădire sau nu. Era spațiu suficient pentru două dormitoare, însă clădirea părea abandonată. Nu se simțea vibrația familiară a unui aparat de aer condiționat, nu se auzea nicio scândură scârțâind, niciun sforăit, nimic.

Rămase o clipă cu toate simțurile la pândă, apoi lovi cu cotul pătratul de sticlă de deasupra încuietorii, spărgându-l în două bucăți mari ce căzură în interior.

Se lipi din nou de balustrada balconului, gata să sară jos şi s-o rupă la fugă.

Aşteptă.

Şi mai aşteptă puțin.

Nicio mişcare. Strecură cu grijă mâna printre cioburi şi învârti yala.

Uşa se deschise, dând la iveală interiorul unui dormitor. Un pat, un şifonier şi o comodă. Totul acoperit de praf.

Ezită o clipă, întrebându-se dacă n-ar putea să tragă un pui de somn.

Alungă ideea scuturând energic din cap. Aici ar fi trebuit să fie...

Păşi în interior şi, da! În capătul scării interioare era o toaletă. Se repezi la chiuvetă şi învârti robinetul. Apa începu să curgă în cel mai firesc mod cu putință sub privirea ei uluită.

Toată apa aceea care se scurgea la canal.

O atinse cu vârfurile degetelor, apoi făcu mâinile căuş şi bău cu nesaț.

Îşi aşeză buzele sub țeavă şi lăsă apa să-i inunde gâtlejul.

— Dumnezeule, Dumnezeule, ce bine e!

Se stropi pe față, puse dopul, aşteptă să se umple chiuveta şi îşi plonjă capul cu totul. Clipi de câteva ori, ca să scape de mizeria şi de praful care i se adunaseră în ochi. După treizeci de secunde, se ridică şi se aşeză pe marginea vasului de toaletă.

Scoase dopul şi lăsă lichidul să se scurgă, fascinată, de parcă ar fi descoperit o substanță nouă, exotică.

Nu se putea opri din băut. Deschise din nou robinetul şi îşi strecură gura sub el.

Creierul începea să-i funcționeze normal. De undeva din adâncuri, îşi aduse aminte că prea multă apă te putea ucide, aşa că se îndepărtă aproape fără voia ei, nu înainte de a mai lua două înghițituri mari.

Doamne, ce bine era!

Ieşi din baie şi coborî pe o scară şubredă din lemn într-un fel de living. O masă, o canapea, un televizor antic şi un şemineu pe care tronau fotografii înrămate. Ridică una şi o privi. Părea să înfățişeze un agent de poliție sau, mai curând, de pază, dacă țineai cont de împrejurimi.

Aşează fotografia la loc şi păşi într-un hol transformat în recepție sau casă de bilete. Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Pe o tejghea veche trona un teanc de broşuri turistice cu vechea închisoare. Vârî câteva în buzunarul din spate, gândindu-se că le-ar putea folosi mai târziu ca să facă focul. În frigiderul scos din priză găsi o duzină de sticle mici de apă.

Era mai mult decât spera.

Le îndesă pe toate într-o pungă. Vor fi de folos. De mare folos. Acum, chiar aveau o şansă. După ce beau pe săturate, puteau să se întoarcă la chiuveta de la etaj ca să le umple la loc. Puteau să se ascundă acolo până la sosirea poliției.

Dar dacă Matt şi ceilalți observau geamul spart de la etaj?

Se putea gândi mai târziu la asta.

Îi trecu prin minte că ar fi putut găsi ceva de mâncare prin casă.

Pe tejghea era un afiş: „Ceai/cafea: 2 dolari”, ceea ce însemna că pe undeva trebuia să fie şi o bucătărie, unde poate o aştepta un dulăpior plin cu alimente. Se întoarse în camera de zi şi începu să caute uşa bucătăriei.

Ceva era în neregulă.

Ceva îi scăpase.

Poate că țineau mâncarea la etaj, într-un sertar.

Nu, nu era asta.

Scândurile duşumelei.

O schimbare abia perceptibilă a presiunii aerului, îşi ținu răsuflarea.

Sunetul unei respirații.

Nu era singură.

Imposibil! Locul fusese abandonat de multă vreme, dovadă stratul de praf.

Imaginația îi juca feste.

Sau poate că auzise un oposum.

Părul de pe ceafă i se ridică. Trupul ei ştia ceva ce creierul nu apucase să proceseze. Alarme ancestrale îi zbârnâiau prin sistemul limbic.

În clipa următoare se aprinse lumina.

22

Îngheță pe loc.

— Lasă punga şi ridică mâinile, sau îți zbor creierii!

Heather se execută. Lăsă sacoşa cu apă să cadă la pământ şi ridică brațele deasupra capului.

— Aşază-te aici, pe canapea. Încet, fără mişcări bruşte.

Ochii ei se ajustaseră la lumină. Avea de-a face cu un bărbat slab, dar musculos, de înălțime medie, cam la şaizeci de ani. Îl recunoscu imediat. Era individul care îi avertizase să părăsească imediat insula. Purta pantaloni scurți, o cămaşă hawaiiană şi şlapi. Cămaşa era plină de pete şi arăta ca şi cum n-ar fi fost spălată de multă vreme. Avea părul alb şi o barbă gri, lungă şi neîngrijită. O amenința cu o puşcă de vânătoare lungă, model vechi, cu două țevi. Nu putea să ştie dacă era încărcată sau nu, dar, dacă cineva îndreaptă o armă spre tine, e mai prudent să presupui că este încărcată.

Îi venea greu să-şi amintească pe cine mai văzuse la fermă în ziua aceea, însă i-ar fi fost greu să uite barba aceea. Poate că omul nu era la curent cu situația.

— Îmi pare rău, n-am ştiut că cineva locuieşte aici. Căutam apă.

— Puteam să pun pariu că umbli după apă. Insula asta e uscată ca un os.

— Aşa este. Probabil te întrebi ce fac aici. Am avut o problemă şi...

— Scuteşte-mă. Ştiu foarte bine cine eşti. Ştii cine sunt eu?

— Nu, îi răspunse Heather disperată.

— Eu sunt domnul Problemă cu *P* mare. Eu sunt Moartea cu *M* mare. Dacă îmi faci probleme, mori. Ai înțeles?

— Da.

— Acum, stai acolo fără să mişti un deget, cât îl sun eu pe Matt pe stație.

Nu avea de ce să intre în panică.

Era bine hidratată şi sistemele ei începeau să funcționeze normal.

Omul vorbise suficient de mult cât să-şi dea seama că nu avea accent australian. Sau nu pe de-a întregul. Era mai curând originar din Marea Britanie sau din Irlanda. Nu era clar ce căuta aici, dar nu avea legături cu cei de la fermă. Nu făcea parte din familie, asta era cel mai important.

— Ți-am spus să te aşezi!

Se conformă, şi canapeaua ruptă o supse practic înăuntru. I-ar fi luat două sau trei secunde să se extragă din ea, timp suficient pentru bărbat să-i împrăştie creierul pe pereți.

— Numele meu este Heather.

— Ştiu cine eşti. Stai acolo şi taci din gură.

Omul începu să scotocească cu mâna liberă într-un sertar de lângă televizor. Nu reuşea să găsească ce căuta, aşa că mai aprinse o lumină.

Plasa de la uşă era ruptă, iar în jurul becurilor începură să roiască molii şi țânțari.

Bărbatul găsi aparatul de emisie-recepție şi se tolăni într-un fotoliu, la vreo trei metri de ea.

— Probabil ştii că aici nu există telefoane. Nu mai funcționează de când s-a închis puşcăria, dar ne descurcăm destul de bine cu jucăriile astea, îi explică fluturându-i batjocoritor prin fața ochilor aparatul de plastic colorat în negru şi galben. Le-am luat de la Woolies cu zece dolari, dar îți faci treaba cu ele. Au acoperire bună, dacă nu eşti într-o

vale sau aşa ceva. Îl sun pe Matt, şi vine cu băieţii în doi timpi şi trei mişcări.

— Te rog, nu face asta. Am în grijă doi copii. Am venit să caut apă.

— Mie mi se pare că ai venit să furi apă, nu să ceri. Ai dat buzna aici şi ai luat tot, recunoşti? Eu v-am spus s-o întindeţi de pe insulă. N-aveaţi ce căuta aici! îi răspunse omul continuând să se joace cu aparatul.

— Te rog, nu-l chema pe Matt. Lasă-mă să plec. Nu faci parte din familie.

— O! Cum ţi-ai dat seama?

— Vorbeşti cu un accent diferit.

Bărbatul găsi butonul de pornire al staţiei, ajustă volumul, iar difuzorul începu să emită un zumzet rău-prevestitor. Dacă apuca să vorbească cu Matt, erau morţi. Şi ea, şi copiii.

— Eşti irlandez, nu-i aşa?

— Da. Şi ce dacă?

— De unde anume? Din acelaşi loc cu Mama?

— Mama e turist de zece lire[6]. Nu ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Nu.

— A venit cu vaporul tocmai de la Liverpool, dar e irlandeză, ca şi mine. De aceea m-a lăsat să stau aici. Sunt singurul străin care nu s-a căsătorit cu cineva din familie. Ai auzit de un loc numit Ballymena?

Heather negă din cap.

— De acolo sunt eu.

— Cum ai ajuns aici?

---

[6] *Ten-pound Pom:* expresie colocvială folosită pentru a-i desemna pe imigranţii europeni veniţi în Australia şi Noua Zeelandă după cel de-Al Doilea Război Mondial, printr-un program guvernamental. Formalităţile de naturalizare costau zece lire.

— Am venit să lucrez la puşcărie. Am ajutat la demolări. Cumva, s-a întâmplat să rămân pe insulă.

— Ți-am văzut poza pe şemineu. Ai fost gardian în Irlanda.

— Nu, nu am fost gardian, ci polițist.

Inima lui Heather începu să bată mai repede.

— Polițist?

— Da, într-o structură numită RUC[7]. Ai auzi de asta?

Heather scutură din nou din cap.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

— Rory.

— Încântată de cunoştință, Rory.

Omul mormăi un răspuns în timp ce butona la stația de emisie-recepție.

Heather se trase pe marginea canapelei şi se întinse spre el.

— Am în grijă doi copii. Owen are doisprezece ani şi Olivia, paisprezece. Owen este într-o stare gravă de deshidratare. Dacă nu îi duc apă, nu mai rezistă până mâine. Iar cu noi ştii ce-o să întâmple, nu? O să ne omoare. Pe mine şi pe Olivia o să ne violeze şi apoi o să ne ucidă.

— Nu-i problema mea.

— Dar acolo, în Ballymena, nu ar fi fost?

— Ba probabil că da, îi răspunse Rory rânjind. Te crezi foarte deşteaptă, am impresia.

— Nu, din contră. Am dat-o în bară rău de tot.

— Matt mi-a povestit despre tine. Mi-a spus de ce eşti capabilă. M-a sfătuit să fiu atent.

— Trebuie să ne ajuți! Împotriva lor.

Rory clătină din cap.

---

[7] Royal Ulster Constabulary, denumirea forțelor de poliție din Irlanda de Nord între 1922 şi 2001.

— Nu-mi pot permite chestia asta, înțelegi? Dacă află că te-am ajutat, eu urmez la rând.

— Tom, soțul meu, a fost... copiii au nevoie de apă...

— Nu-i treaba mea, fetițo. Nu te-am pus eu să vii aici, nu? N-am niciun amestec în toată povestea asta. Voi ați lovit-o pe Ellen cu mașina. Nu mă poți face părtaș. Nu am nimic de-a face cu tine, și dacă familia află că am vorbit, risc să ajung naibii pe tocător.

— Nu trebuie decât să ne dai puțină apă.

— Așa, și apoi?

— Dacă putem găsi o barcă...

— Nu există. Singura ambarcațiune e aia a lor. Feribotul. Aici e insula lor. Toți au crescut aici. Bătrânul Terry spunea că Dutch Island n-a fost niciodată încorporată legal în statul Victoria. Ei consideră Australia o țară străină. Își fac propria lege și cunosc insula ca în palmă. Știu fiecare deal și fiecare vale și tot ce se întâmplă pe aici.

— Atunci cum de nu ne-au găsit încă?

— E un adevărat miracol, dar orele vă sunt numărate. O să vă găsească. Sunteți în curtea lor. Chiar crezi că-i poți păcăli? Te-au lăsat să scapi pentru distracție. Mie nu-mi zic tot ce pun la cale, dar am aflat că mâine aduc câini de pe continent. Ogari. Dacă te las să pleci, o să-ți prindă urma aici și-o să mă ia la întrebări, mai ales când o să vadă fereastra spartă. M-ai băgat deja în rahat, așa că stai cuminte până dau de Matt. Dacă miști, jur că te retez în două!

— Nu cred c-o să mă împuști. Ești polițist, știi să faci diferența dintre bine și rău.

— Sigur că știu. Ați omorât-o pe Ellen și trebuie să plătiți pentru asta.

— Am plătit deja. L-au ucis pe soțul meu, pe Tom. L-au înjunghiat sub ochii mei. Am rămas singură să mă ocup de doi copii mici.

— Da, am auzit de fapta lui Danny.

Îl privi în ochi, căutând răspunsuri.

Trebuia să rişte.

Omului îi era frică de haita de la fermă, dar era fost poliţist.

Încet, se lăsă să alunece de pe canapea şi se aşeză în genunchi cu mâinile împreunate la piept.

— Te rog, pentru copii.

— Cred că eşti surdă, domnişoară! Surdă ca biata Ellen. Nu pot să te ajut.

— Chiar o să-i laşi să ne omoare? Pe mine, o fetiţă şi un băieţel?

— Şi ce-ai vrea să fac? Să mă lupt singur cu douăzeci şi cinci de oameni?

Heather mai avea un as în mânecă.

— Tata a fost militar. Vorbea adesea despre soldaţii care şi-au pierdut, cum să zic, busola morală.

— Crezi că mi se aplică?

— Da. Şi cred că o ştii.

Bărbatul clătină neîncrezător din cap.

— Totul se întâmplă dintr-un motiv anume. Venirea mea aici, acum treizeci de ani. Sosirea ta aici, ieri. Întâlnirea noastră.

— Poate că motivul adevărat este acela că trebuie să mă laşi să plec. Nu vor şti niciodată că am vorbit cu tine sau că m-ai ajutat.

— O să afle. Ştiu şi văd mult mai multe lucruri decât crezi. Pentru ei este un joc. Te lasă să te agiţi puţin prin curte. Eu am avut noroc că m-au acceptat. M-am purtat frumos, nu i-am deranjat niciodată, iar ei nu m-au deranjat pe mine. Mă lasă să trag apă din fântâna lor şi mă lasă în pace.

— Te rog.

— Gata cu miorlăiala! N-ar fi trebuit să fugi. Ivan şi Jacko sunt porniți rău de tot. Ascultă, nu ştiu chiar tot ce pun la cale, dar Jacko mi-a zis ce vor să facă cu neamțul ăla, dacă nu le spune unde vă ascundeți. N-aş vrea să fiu în locul lui.

Heather înghiți cu greutate.

— Ce vor să-i facă lui Hans?

— Jacko e supărat că tot nu le-a spus unde sunteți.

— Pentru că nu ştie. Ce vor să-i facă?

— În spatele hambarului e un muşuroi mare de furnici roşii. Poate că l-ai văzut când ați venit?

— Nu.

— Milioane şi milioane de furnicuțe. Bătrânul Terry a învățat şmecheria asta în Vietnam, continuă Rory cutremurându-se.

Heather simți că-i îngheață sângele în vene.

— Sunt nebuni, cred că îți dai seama, îi spuse, ridicând din nou mâinile implorator şi înaintând încă puțin.

— Ai grijă ce faci. Dacă te mai apropii un centimetru, te omor.

Lăsă aparatul de emisie-recepție deoparte şi apucă arma cu ambele mâini.

— Nu, n-o să mă împuşti. Nu eşti genul. Nu sunt o amenințare pentru tine, nu ți-am făcut nimic. Mi-am învățat lecția. Voi lua apa şi voi pleca.

Bărbatul o privea prin cătarea puştii, cu degetul pe trăgaci. Era clar acum că arma era încărcată. Încheieturile degetelor i se albiseră, pe buza de sus îi apăruseră broboane de transpirație şi, în ciuda luminii slabe, se vedea că i se dilataseră pupilele. Nu era un bluf. Dacă apăsa pe trăgaci o făcea fărâme.

Se gândi la Olivia şi la Owen.

Înghiți în sec şi clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

Îşi simțea umerii atât de tensionați, încât se temea să nu plesnească.

Ştia că dacă bărbatul apăsa pe trăgaci n-ar fi simțit nimic. Nici n-ar fi auzit focul. Viața i-ar fi fost curmată instantaneu. Întunericul ar fi cuprins-o până la sfârşitul veacurilor, când totul ar fi fost negru.

— O să mă îndepărtez acum, Rory. O voi face foarte încet. O să apuc sacoşa cu mâna stângă. O s-o ridic şi o să mi-o trec încet pe umăr. După aceea, o să ies şi n-o să mă mai vezi niciodată. Cei de la fermă nu vor afla că am fost aici şi amândoi ne vom vedea de viețile noastre.

— Dacă atingi nenorocita ai de pungă, îți zbor creierii, mă auzi?

— Da, te aud. Dar n-o să mă împuşti, Rory.

— Ba crede-mă că da.

Heather trase adânc aer în piept. Trebuia să-l convingă că plecarea ei era cea mai bună soluție.

— Ştii că poliția o să ajungă aici, la un moment dat. Vor avea foarte multe întrebări de pus. Soțul meu era foarte cunoscut. Insula o să colcăie de polițişti căutând să afle ce s-a întâmplat cu noi. O să te ia şi pe tine la întrebări.

— Mă descurc cu polițiştii.

Îl privi lung.

— De ce stai aici? Ce ai găsit aici, Rory?

— Pace, linişte, păsări. Multe păsări.

— Şi tatălui meu îi plăceau păsările.

— Furtunarii sunt preferați! mei. Cuibăresc pe dunele din sud. Migrează tocmai din Alaska, dacă îți vine să crezi.

Îi zâmbi.

— Tu nu eşti un ucigaş cu sânge-rece, Rory. Nu eşti ca ei. Nu te-ai amestecat în mizeria asta încă. N-ai făcut nimic rău. Eşti polițist.

— Poate că ai dreptate. Poate că nu vreau să te omor, îi răspunse bărbatul după o lungă pauză, dar nici nu trebuie. Pot să-ți trag în picioare. O să fii mult mai cuminte după ce-

ți zdrobesc genunchii. Asta vrei? Asta o să fac. Stai naibii acolo unde ți-am spus!

Văzu arma coborând spre picioarele ei.

La naiba, era în stare s-o facă.

Cacealmaua ei fusese dejucată.

Nu mai ştia ce să facă.

— Bine, mă aşez.

Rory lăsă puşca pe genunchi, luă din nou aparatul de emisie-recepție şi găsi frecvența potrivită.

— Hei, Matt, mă auzi?

Bruiaje.

— Matt?

— Da. Cine e?

— Rory. N-o să-ți vină să crezi cine a venit în vizită pe la mine.

— Cine?

— Americanca.

— Glumeşti? Cu copiii?

— Nu, doar ea.

— Îți baţi joc de mine?

— Nu. E aici.

— Bravo, amice! Ai grijă să nu dispară! Vin imediat cu Kate. Terminat!

Rory puse aparatul deoparte, luă arma şi rânji spre ea.

— Problema nu mai e a mea, fetițo. Gata cu vorbitul. Dacă scoți vreun sunet, golesc ambele țevi în tine. O să-i aşteptăm cuminți, în linişte.

23

Transpirație sub şezut. Arma îndreptată spre genunchii ei. Două becuri de treizeci de waţi dând o lumină galbenă, păstoasă, râncedă. Praf. Trei molii. Patru muşte. Buzele crăpate ale lui Rory şi rânjetul lui subțire ca o lamă de cuțit.

Secundele scurgându-se.

Cinci minute cu maşina de la fermă la închisoare.

Trei sute de secunde.

Când vor ajunge cei doi, va fi sfârşitul.

Owen o să moară spre dimineaţă.

Ceilalţi n-o vor mai duce mult.

Tic-tac.

Tic-tac.

Puşcă.

Vizor.

Trei molii.

Patru muşte.

Transpiraţie.

„Aruncă-te pe el. Fă-o. Sări."

„Nu. O să tragă."

„Ba n-o să tragă. Este fost poliţist."

Lumină galbenă.

Molii.

Muşte.

Transpiraţie pe buza de sus a lui Rory.

Tic-tac.

Tic-tac.

S-a auzit motorul unei maşini?

Da.

La naiba.

Era moartă. Copiii erau morţi. „Fugi, Heather! Fugi!"

— Acum o să mă ridic, o să iau punga cu sticle, o să mă îndrept spre uşă şi o să ies. Da?

— Dacă te mişti, te-a luat dracu'!

Cu mâinile deasupra capului, se ridică încet în picioare. Se clătină o clipă.

— N-o face!

Traversă sufrageria, ridică punga, se îndreptă către uşă şi încercă s-o deschidă.

— Nu! Trag!

Deschise uşa şi împinse plasa de ţânţari.

— Vino înapoi!

Părul de pe ceafă i se zbârlise din nou.

Îşi simţea picioarele moi, parcă erau din cauciuc.

Plasa de ţânţari se dădu la o parte.

Păşi în noapte, pe verandă.

Doar câţiva...

Foc. Lumină. Zgomot.

Ceva o lovi în umăr şi în braţ.

Durere intensă. Căldură. O flacără roşie.

Căzu la pământ, sări în picioare, ridică sacoşa şi o rupse la fugă.

Auzi încă un foc de armă, dar nu simţi nimic.

Continuă să fugă peste iarba uscată şi pământul tare, roşu.

Cam după o sută cincizeci de metri îndrăzni să se uite în spate.

Un Jeep frână brusc în curtea fostei închisori, iar Matt, Kate, Ivan şi Jacko săriră afară din maşină.

Rory îşi reîncărcă arma, cu ţeava îndreptată spre beznă, aţintită în direcţia greşită.

Heather înţelese că omul o ratase intenţionat.

După o conversaţie aprinsă, Jacko ieşi pe verandă.

— Da, fugi, căţea turbată! Să vedem până unde ajungi! De mult nu ne-am mai distrat aşa de bine, strigă bărbatul.

Kate ridică puşca şi trase două focuri la întâmplare.

Heather se întinse repede la pământ. Alicele încinse la alb şuierară periculos de aproape de locul unde se afla.

— Când o să te prind, o să te jupoi de vie, ca pe o nenorocită de vulpe! strigă şi femeia.

Se făcu una cu pământul, încercând să ignore senzaţia de arsură din umăr. Era ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un fier roşu în carne.

Cei din familia O'Neill se sfătuiau cu Rory. Heather se târî puţin mai aproape de ei, încercând să audă ce spun.

— Da, amice, e tare vicleană, ai avut dreptate. Iute ca o zvârlugă, slăbătura. A zbughit-o de sub nasul meu ca nebuna. Am tras de două ori, explică fostul polițist.

— Ai atins-o?

— Nu-s sigur.

Matt se apropie de uşă şi examină canaturile câteva minute, apoi se lăsă pe vine şi începu să pipăie solul, îşi frecă bărbia gânditor, fixând bezna din jur.

— Cred că ai lovit-o, amice. I-ai băgat cel puțin două alice sub piele.

— Ai făcut treabă bună! îl felicită Jacko.

— Da, e iute ca Shergar, ăăă, câştigătorul Derby-ului, dar şi eu i-am dat-o de i-au mers fulgii.

— Mâine nu mai are nicio şansă, opină Jacko.

— Cu câinii?

— Da, cu câinii lui Davey Schooner. Îi antrenează pentru poliție. Corcituri de kelpie cu basset hound. O să-i găsească în câteva ore, pentru că mirosul lor nu seamănă cu nimic de pe aici, îi răspunse Jacko.

— Târfă blestemată. Mi-am dat seama din prima c-o să ne facă necazuri, mormăi Kate.

— Stai liniştită. Ne mai jucăm puțin cu ea, dar tot acolo o să ajungă, o potoli Ivan.

— Hai, trebuie să plecăm. Încuie bine uşile şi ferestrele, Rory. Bate o scândură în geamul ăla de sus. Nu cred c-o să se întoarcă, dar nu ştii niciodată. O să-i spun Mamei că ai procedat corect. O să fie mândră de tine, amice, zise Matt.

— Mulțam.

— Dacă ți se pare ceva în neregulă, întâi tragi, apoi pui întrebări, îl sfătui Kate.

— Aşa voi face. A doua oară nu-mi mai scapă.

Fotul polițist le făcu cu mâna şi se aşează în fotoliul cu basculă de pe verandă, cu puşca în poală.

Rămase aşa, legănându-se încet, până când luminile de poziție ale Jeepului dispărură în noapte.

Când se lăsă complet liniştea, se ridică în picioare:

— Ştiu că eşti acolo.

Heather încercă să se facă una cu pământul.

— O să las punga cu sticlele de apă aici până mâine-dimineață. Dacă le vrei, trebuie să le iei în noaptea asta. Mă auzi?

Heather nu scoase niciun sunet.

— Eşti isteață. Ține-o tot aşa. Dacă mai calci pe aici vreodată, eşti moartă. Îți zbor creierii pe toată nenorocita asta de insulă. Ai primit o carte „leşi din închisoare". Toată lumea are dreptul la una, iar asta e ta. Numai una, ține minte. Altfel, te împuşc. A doua oară nu-mi mai permit să ratez. Nu cu oamenii ăştia. Nu cu Mama.

Cu aceste cuvinte, Rory puse arma pe umăr şi intră în casă.

După câteva minute, luminile se stinseră.

Heather aşteptă.

Apoi mai aşteptă puțin.

Începu să se târască repede prin iarba înaltă. Solul era uscat, aspru. Se temea să nu ridice prea mult praf.

Înconjură casa pe burtă, verificând ferestrele şi luminile. În zece minute revenise de unde plecase, în fața intrării. Iarba era mai joasă aici, oferind doar un adăpost iluzoriu.

Cu genunchii şi coatele julite, cu umărul stâng sângerând şi brațul dureros, se târî spre casă.

Punga, cu prețiosul ei conținut, era chiar acolo, în fața ei.

Lăsa în urma ei o dâră de praf.

Douăzeci de metri până la uşă.

Poate că Rory o pândea cu puşca din spatele vreunei ferestre întunecate. Nu avea de unde să ştie.

— La naiba! şuieră printre dinți.

Se ridică, sprintă, ridică punga şi fugi înapoi în noapte.

24

Heather se întorcea prin beznă cu sticlele de apă. Din cer o urmăreau aceeaşi lună şi aceleaşi stele. Deşi mantia puturoasă a fricii nu o părăsise nicio secundă, acum păşea cu speranţă. Spre nord-vest, către malul oceanului. Deja se auzeau valurile. Nu putea fi prea departe. Totul era atât de nedrept pentru Tom şi pentru copii, după toate cele prin care trecuseră. Dar, dacă îşi păstra mintea limpede şi reuşea să ajungă înapoi la ei, poate aveau o şansă...

„Uh, la dracu'! Asta ce mai e?"

Ceva se mişca în stânga ei.

O creatură bipedă, care sărea prin iarbă.

O siluetă înaltă, întunecată, în lumina cețoasă a lunii, un bot albicios care adulmeca aerul, ca un urs care mai întâi îți simte mirosul şi abia apoi te vede.

Heather căzu în genunchi. Probabil că fusese văzută. Era imposibil să nu fie aşa.

Era prea aproape.

Cam la patruzeci de metri.

Apoi, în dreapta ei, mai văzu unul.

Aceeaşi căpățână albă, cu găvane adânci.

Era perfect expusă, chiar fără să scoată nici cel mai mic zgomot.

Brațul îi pulsa dureros. Simțea cum i se scurge sângele în jos pe degete, în iarba arsă. Tremura din tot corpul, ca un animal sălbatic blocat în lumina reflectoarelor.

Nu putea decât să rămână acolo, în genunchi, nemişcată. Cele două siluete cărau ceva fiecare. Ceva mai negru decât întunericul din jur. Nu-i luă mult să recunoască țeava lungă a puştilor de vânătoare Remington 870.

Pe măsură ce se apropiau, îşi dădu seama că erau îmbrăcați în salopete de blugi şi că purtau pe cap un fel de cranii de animale. De lup sau, mai curând, de câini-dingo.

La un moment dat ajunseră la o azvârlitură de băț de ea; totuşi, continuară să înainteze, depăşind locul unde se pitise, înspre ATV-ul care îi aştepta în apropiere.

— Simt miros de american! strigă Kate aşezându-se în ATV şi aprinzându-şi o țigară. Sunteți nişte laşi cu toții! Vă ascundeți pe aici, prin întuneric! Ei bine, noaptea e singurul vostru prieten. Profitați să trageți un somn bun, că mâine-dimineață, cine nu e gata, îl luăm cu lopata! M-ai auzit, Heather? Mâine o să ai de lucru. De muncă, auzi? O să-ți facem un masaj cu finalizare!

Luminile ATV-ului se aprinseră, iar Kate şi partenerul ei demarară spre fermă râzând în hohote.

Dacă încercaseră să o sperie, ei bine, reuşiseră. Şi era doar începutul. Civilizația nu mai însemna nimic pentru oamenii aceştia. Poate că nu însemnase niciodată. Pe Dutch Island nu existau monştri. Singurul monstru era omul, ca întotdeauna.

Tremura toată. Ar fi dat orice pentru o țigară. Trase lacom aer în piept, încercând să-şi calmeze nervii, dar ziua care tocmai trecuse fusese nemiloasă cu ea.

— Haide, Heather, ridică-te şi umblă! Un picior în fața celuilalt.

Se ridică şi, cu ajutorul ierbii înalte şi al Căii Lactee, ajunse pe plajă.

Petra o aştepta lângă eucaliptul înalt.

— Ai reuşit! exclamă strângând-o la piept.

— Copiii?

— Încă rezistă.

— Owen?

— Da.

— Am adus apă.

— O să încep cu el. Am făcut cursuri de prim-ajutor, o să-l hidratez progresiv.

Heather o urmă pe malul oceanului.

Petra le dădu apă copiilor.

Heather îi privi bând.

Era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse în viața ei.

Petra bău şi ea pe săturate.

Copiii începură să-şi revină. După câteva minute, erau vioi şi discutau între ei. Era uluitoare rezistența de care dădeau dovadă.

Uluitoare.

O chemă pe Petra deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost rănită cu două alice. Trebuie să le extragi cu cuțitaşul. Una în braț, una în umăr. Îți arăt precis unde, şi avem lumină bună de la stele.

Petra ridică o privire sceptică spre boltă şi spre luna care stătea să dispară.

— Arată-mi.

Heather îşi scoase tricoul şi sutienul şi se întinse pe plajă.

— Vezi?

— Poate că ar trebui să aşteptăm până dimineață.

— Nu. Acum, te rog. Nu ştiu cum funcționează chestiile astea, dar mă tem de infecție.

— Pot să încerc, dacă eşti sigură că asta vrei.

— Da.

— O să... o să caut o bucățică de lemn din care să muşti.

— Să-mi povesteşti ceva.

— Despre ce?

— Despre Olanda, sau nu, mai bine despre chestiile alea, cum le spuneați? Liniile de Vise.

— Da, am citit mult despre ele de când am ajuns aici. E destul de interesant. Majoritatea aborigenilor erau nomazi, urmau aşa-numitele linii de Vise trasate pe deasupra geografiei reale, care constituiau şi un tărâm mitologic.

Urmând aceleaşi căi bătute din moşi-strămoşi îşi închipuiau că aduc pământul la existenţă prin cântecele lor...

Alicea din braţ nu reprezenta o problemă. Era înfiptă superficial, în stratul de grăsime. Petra o scoase destul de uşor, cu degetul.

— Una a plecat, spuse.

Celălalt proiectil era îngropat mai adânc şi trebuia extras cu briceagul.

Dintr-un motiv sau altul, Petra vorbea acum despre Sex Pistols.

— De aceea vorbeşte Johnny Rotten despre Visarea Angliei. Anglia trebuie să-şi reimagineze propriul viitor mitic şi să...

Heather îşi scoase bucăţica de lemn din gură şi începu să gâfâie ca un câine.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt kinetoterapeută. Şi chiar mă pricep la meserie.

— Cum ai ajuns aici?

— Soţul meu a fost invitat la o conferinţă la Melbourne. Ceva despre genunchi.

Petra izbucni în râs.

— Şi soţul meu a venit tot la o conferinţă, dar despre maşini vechi. Lucrează la o carte. S-a gândit că ar găsi nişte exemplare interesante pe insulă.

— Bărbaţii...

— Bărbaţii...

— Eu am venit doar pentru turul de trei ore, adăugă Heather şi începu să fredoneze cântecul de generic al filmului *Gilligan's Island,* de care, fireşte, Petra nu auzise niciodată.

— Eşti sigură că vrei să continui?

— Da.

Heather muşcă din nou bucăţica de lemn. Strânse tare din dinţi. Durerea era totul. Durerea era calea.

Alicea îşi făcuse drum destul de adânc în triceps. Petra fu nevoită să lucreze cam un sfert de oră cu cuțitul şi cu degetele goale.

Heather era scăldată în transpirație. Rupsese două bucăți de lemn în dinți.

— Am reuşit! exclamă olandeza.

Heather respira greu, înghițind aerul cu lăcomie.

Se simțea slăbită. Atât de slăbită...

Se aruncă în mare, ca să curețe rana.

Devenise personificarea proverbului favorit al mamei sale: *Apa sărată – lacrimile, sudoarea sau marea – vindecă orice.*

Apa era caldă, plăcută. Se lăsă spălată de valuri. Apa o ținea la suprafață. Apa o ajuta. Ar fi vrut să rămână acolo, în ocean, dar majoritatea rechinilor ieşeau la vânat noaptea.

Ieşi şi se aşeză pe plajă, cu genunchii adunați sub bărbie. Petra îi acoperi rănile cu nisip umed şi frunze de eucalipt.

— Eşti bine? o întrebă.

— Ce fac copiii?

— Bine. Dorm.

— Dorm? Serios?

— Da, dorm.

Heather încuviință din cap. Îi venea să plângă, dar acesta era un lux pe care nu şi-l putea permite.

25

Genune neagră ca smoala. Timpul se oprise. Poate trecuse un minut, poate zece mii de ani.

O pată galbenă de lumină şi, din nimic, un vătrai aţâţând cenuşa aproape stinsă a conştiinței.

Durere difuză, stranie. Supunere în fața unei logici mai urgente, primitive. Duritatea momentului prezent.

— S-a trezit.

— Văd. O să scape?

— Nu cred. Cine ştie? Mai bag câteva miligrame de morfină în perfuzie.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

— Nu, dar vrei să te ocupi tu?

— Nu.

Durerea dispare.

Întuneric.

Nimic.

26

Soarele, niciodată sătul de comedia umană, îşi arăta dinţii pe partea de est a insulei.

Cer de un albastru murdar. Cer de un roşu murdar. Cer de un galben murdar.

Sus pe tăpşanul ierbos, Heather stătea la pândă.

Nu apăruse nicio maşină încă.

La feribot nu se vedea nicio mişcare.

Pe sub nori se mai vedeau câteva stele, tot mai palide.

Marea îşi schimba culorile, de la negru la verde-închis, până la un purpuriu aprins.

Era Sfântul Valentin. Tom i-ar fi cumpărat ceva drăguţ, cu siguranţă. Nu uita niciodată nimic. Îşi amintea capitole întregi din cărţile pe care le citise. Putea să recite cincizeci de versuri dintr-o poezie fără să se întrerupă. Ajutase atâţia oameni în vârstă cu vastele lui cunoştinţe medicale, iar aceşti nemernici îl omorâseră ca pe un animal.

Privi spre larg. Era greu să crezi că la numai şaisprezece kilometri de acolo erau suburbiile oraşului Melbourne. Poliţişti, avocaţi, medici, biserici, spitale, tot ce aveai nevoie pentru ca civilizaţia să funcţioneze. Acolo, dincolo de acest canal îngust, peste câmpurile acelea. Acolo era ajutorul.

Dar nu-i folosea la nimic să se gândească la asta. Feribotul era pe malul celălalt. Îi aştepta pe oamenii cu

câinii. Ar fi sinucidere curată să încerce să traverseze cu o plută improvizată sau înot.

Un avion trecea pe deasupra insulei. Oare cât va mai dura până ce îşi va da seama cineva că dispăruseră? Clanul O'Neill n-ar fi putut nega venirea lor pe insulă. Erau prea mulți martori, dar asta probabil că nu avea să-i deranjeze.

Şi-l imagina pe Matt rânjind prietenos, ca un model de cooperare cu autoritățile, la numai câteva zile după ce vor fi fost omorâți şi îngropați: „Da, este corect. Martorul are dreptate, domnule polițist. Au venit pe insulă cu feribotul. Au făcut câteva fotografii şi au plecat imediat înapoi. Întrebați-l şi pe Ivan, care s-a ocupat de transport. Probabil că o să le găsiți maşina căzută într-o râpă pe undeva".

Şi cu asta, basta. Polițiştii aveau să găsească maşina distrusă, iar soarta familiei de americani avea să devină unul dintre acele mistere neelucidate după care se înnebunesc televiziunile.

În jurul capului îi bâzâiau muşte şi viespi. Mațele îi ghiorăiau de foame. Nu mâncaseră nimic de o zi şi jumătate.

Măcar aveau apă.

Se întoarse pe plajă şi se asigură că toți erau bine. Olivia şi Owen dormeau împreună, sub hanoracul lăbărțat al băiatului. Petra, lângă ei, îi acoperea protector cu brațul.

Heather îi mulțumi în gând femeii. O bătu pe umăr.

— Hei, eu sunt, îi şopti.

— Totul e în regulă? o întrebă olandeza.

— Până acum, aşa se pare. Mă întorc la postul de observație.

— OK, am eu grijă de ei. N-aş vrea să-i trezim, îi răspunse Petra.

Heather încuviință din cap şi se apropie de un arbore de cauciuc strâmb, lovit de trăsnet. O pasăre cu penaj albastru şi cioc lung se holba la ea de pe o creangă de sus. O salută cu un cârâit.

— La fel şi ţie, îi răspunse şi se aşează cu spatele lipit de trunchi.

Astăzi veneau câinii. Insula nu era mare. Nu existau păduri, munţi sau alte locuri unde s-ar fi putut ascunde. Probabil că numai Olivia va supravieţui. Dacă viaţa pe care urma s-o trăiască merita acest nume.

Mai bine îşi încercau norocul cu rechinii.

— Tu ce-ai face în locul meu? întrebă pasărea.

Animalul se uita înspre sud.

Îi urmări privirea şi văzu mişcare la docul feribotului, pe malul celălalt. Reuşi să distingă şase autovehicule care aşteptau îmbarcarea. În sfârşit, la urechile ei ajunseră sunetele unor motoare de motocicletă şi vuietul distinct al Toyotei Hilux.

Se lăsă pe spate, sprijinită de trunchiul copacului ars, şi aşteptă.

La un moment dat, masivele motoare diesel ale ambarcaţiunii se puseră în funcţiune şi feribotul începu să despice valurile. Pe platformă se vedea o camionetă care căra un fel de cuşcă. Veneau câinii.

Fugi înapoi pe plajă. Copiii se treziseră deja. Petra arătă spre apă.

— Se întoarce feribotul.

— Da, astăzi ne vor vâna cu câinii. Trebuie să ne mişcăm, să rămânem întotdeauna cu un pas înaintea lor.

— Încotro? întrebă Olivia.

— Cât de departe putem. Plaja asta e infestată de mirosul nostru.

Urmăriră traversarea. Din cuşcă se auzea lătrături agitate. Heather era furioasă pe ea însăşi, dându-şi seama că urmăritorii îi puteau retrasa cu uşurinţă drumul de la închisoare până la acest colţ de plajă. Ar fi trebuit să se gândească la asta, să creeze o diversiune, ceva...

— Să mergem! spuse Petra.

Olivia îşi scutură nisipul din bascheți, Owen îşi strânse centura de la pantaloni şi porniră.

La sud era debarcaderul feribotului, la est se întindea landa, la vest era oceanul. Nu puteau merge decât înspre nord.

Înspre nord, de-a lungul plajei.

Prin băltoacele formate printre stânci.

Printre mangrove, țânțari, muşte şi crabi tereştri. Algele puțeau de-ți mutau nasul, iar ziua, deşi de-abia începuse, era deja toridă.

Refluxul maxim scosese la iveală stâncile care îi ascunseseră aşa de bine ieri. Şmecheria n-ar mai fi funcționat a doua oară.

Heather distinse zgomotele unei motociclete şi ale unui ATV. Cel puțin două maşini, o mulțime de oameni şi trei sau patru câini.

N-ar fi putut spune dacă intenționau să se organizeze într-o linie de trăgători şi astăzi, dar era limpede că treaba devenise mult mai serioasă.

— Cum stăm cu apa? o întrebă pe Petra în timp ce ocoleau un pâlc mare de copaci care bloca plaja.

— Mai avem o sticlă şi jumătate.

— Numai atât?

— Da.

— O păstrăm pentru copii.

— Da.

Tot înainte pe plajă.

Printre muşte.

În plin soare.

În soarele roşu al Emisferei Sudice.

Arsură pe arsură.

Tot înainte pe plajă.

Alergând.

Şchiopătând.

Înotând.

Odihnindu-se.

Mişcându-se din nou.

Spre nord, urmând curbura malului.

Niciun geograf şi nicio aplicaţie de hărţi nu cunoştea acest ţinut aşa de bine ca ei. Stâncile, tufişurile, bălţile rămase în urma fluxului, estuarele secate, golfurile ascunse şi micile peninsule, mlaştina, mangrovele inundate, fiecare...

— Uite! Acolo! Ce se vede în nisip? strigă Owen.

— Unde? îl întrebă Heather.

— E ceva acolo. Făcu câţiva paşi în fugă, se aplecă, ridică un obiect şi i-l vârî sub nas. Ce părere ai? Ne-ar putea fi de ajutor.

Era un cuţit. Un cuţit mare, mai bine zis o macetă cu mânerul din lemn crăpat şi lama ruginită, lungă cam de douăzeci de centimetri.

— Da, mă bucur că ai văzut-o, Owen. Ne va fi de mare folos.

Cântări maceta în mâna stângă, apoi în dreapta. Era o chestie veche, uzată, care părea să fi zăcut o sută de ani pe plaja aceea.

„Măcar o să mor cu arma în mână", îşi spuse Heather.

— Hai să facem o pauză, să bem apă. Le întinse copiilor penultima sticlă. Trebuie să o raţionalizăm, fiecare câte o înghiţitură, nu mai mult.

Apoi i-o întinse Petrei, care refuză din cap.

Feribotul ajunsese la ţărm. Se auzeau câinii şi motocicletele, dar ar fi fost greu de precizat direcţia. Olivia se urcă într-un copac, ca să vadă mai bine.

— Au motociclete, un cal şi maşini. Sunt toţi. S-au împărţit în două grupuri. Par să ştie că suntem pe plajă. Vin din direcţia asta, arătă fata cu degetul.

— Dinspre nord? o întrebă Heather.

— Da. Şi dinspre feribot.

— Adică şi dinspre sud.

— Dacă acolo este sudul, da.

— Cât de departe sunt?

— Nu-mi dau seama. Nu prea departe.

Câinii îi luaseră urma de la fosta închisoare, era clar. Şi era logic, pentru că petrecuseră noaptea în apropierea locului unde puseseră mâna pe Hans. Familia O'Neill îşi făcuse corect socoteala că nu putuseră ajunge prea departe pe căldura aceea.

— Şi-au dat seama că ieri le-am scăpat printre degete, spuse Petra.

— Azi o să ne găsească. Vor mătura plaja asta până dau de noi.

— Nu neapărat, îi răspunse olandeza zâmbind.

— Azi nu ne putem ascunde după stânci şi nici nu...

— Vezi şanţul acela din faţă? Este albia unui râu secat cu multă vreme în urmă, probabil.

Heather se uită în direcţia indicată. Era ceea ce locuitorii de pe Goose Island numeau un drum îngropat, o cărare veche sau o gârlă uscată aflate sub nivelul solului.

— Ce propui?

— Râul duce adânc în interiorul insulei. Poate cam un kilometru, dacă avem noroc.

— Da, dar asta nu va păcăli câinii. Vor simţi imediat pe unde am luat-o.

Petra încuviinţă gânditoare.

— Pe asta contez şi eu. Ascultă, o să facem în felul următor: eu pornesc în fugă pe făgaşul uscat şi nu mă opresc decât în capătul celălalt. Fac zgomot puternic, ca să le atrag atenţia. Câinii o să mă audă şi ambele grupuri vor porni în direcţia mea. Îi duc cât de mult către est, înainte să mă prindă. Voi, între timp, continuaţi spre nord. Măcar o să câştigaţi timp. Poate obţineţi un avans de câteva ore.

— Ai înnebunit? O să te omoare. Las-o baltă, rămânem împreună!

Petra refuză clătinând din cap cu hotărâre.

— Nu. Nu vin cu voi. Eu plec într-acolo, voi continuați pe plajă. Tu să ai grijă de copii, iar eu îi plimb după mine cât pot.

— De ce?

— Pentru că, Heather, altă soluție nu avem. E matematica cea mai simplă. Ori pierim toți, ori piere numai unul dintre noi.

Heather deschise gura să spună ceva, dar se opri.

Ochii întunecați ai Petrei exprimau fermitate, determinare.

— Eşti sigură?

— Da.

Cele două femei se îmbrățişară.

— Ar trebui să facem schimb de tricouri. Dacă au pus câinii pe urmele tale, s-ar putea să ajute, spuse Petra.

Heather îşi trase pe ea tricoul gri cu sigla Leiden University, iar Petra îşi puse tricoul negru, simplu, de la Target.

— Îți mulțumesc, îi spuse.

— Noroc! îi ură olandeza.

Erau conştiente că nu se vor mai vedea niciodată în această viață.

27

Petra începu să alerge cu o viteză uimitoare. Mult mai repede decât ar fi avansat dacă rămânea cu americanii. Întotdeauna fusese rapidă. Chiar şi pentru Olanda, unde toată lumea era în formă, mergea pe bicicletă sau făcea jogging. Fusese alergătoare de sprint şi se descurcase foarte bine – deşi nu destul de bine încât să trăiască din asta.

Terminase liceul fără ambiții, nici în domeniul sportiv, nici în cel academic. Era 1977. Avea şaptesprezece ani. Se

mutase la Londra şi se înscrisese la ajutorul de şomaj. Se adăpostise într-o casă abandonată din Hackney. Ascultase the Damned, ascultase the Clash, ascultase Sex Pistols. John Lydon[8] i se adresa parcă numai ei. Voia să afle cât mai multe despre Visarea Angliei.

Umblase după concertele celor de la Pistols prin toată Anglia şi apoi în Europa. La un spectacol al trupei din Kristinehamn, Suedia, în Clubul Zebra, întâlnise un puşti olandez care îi mărturisise, cu un puternic accent de la țară, că nu ascultase în viața lui „o muzică atât de proastă". „Iar eu n-am auzit niciodată o observație mai stupidă", îi răspunsese ea.

Aşa începuse relația lor de-o viață.

Hans o încurajase să se înscrie la facultate, determinând-o să se dedice studiului. Hans participa la curse de ciclism, şi dacă la început îl însoțise ca să-l susțină, la un moment dat se apucase şi ea de acest sport.

În scurt timp, descoperise că era mai bună decât el. Câştigase şi câteva trofee.

Era rapidă.

Dar, chiar mai important decât atât, era ambițioasă.

Citise cartea lui Tim Krabbé, *The Rider.* Pentru o vreme, o citise şi recitise, ca pe Biblie. Era unul dintre acei „alpinişti adevărați" despre care vorbea Krabbé. Alpiniştii adevărați nu escaladează munții fiindcă „există". Voința alpinistului adevărat nu poate fi înfrântă de un sărman munte.

Totul se reducea la voință.

Şanțul era lat de un metru şi tot atât de adânc.

Continuă să alerge.

---

[8] Numele adevărat al lui Johnny Rotten, solistul principal şi compozitorul trupei Sex Pistols.

Pietre, praf roşiatic, lut sub picioarele ei – într-adevăr era albia unui râu. Un fenomen sezonier, de iarnă, probabil destul de rar.

În urechi îi răsuna vocea lui Hans: „O să te prindă. Vin într-o mişcare de încercuire. Fugi cât poți de repede, ține capul la cutie şi, dacă îi auzi în spatele tău, ieşi din râpă, ocoleşte-i, fugi înapoi la plajă”.

— Nu, nu mă mai apropii de plaja aia. Fug cât mă țin picioarele. Fac zgomot, îi atrag după mine, îi răspunse.

„Eşti singură, pe un teren plat? O să te prindă.”

— Da, cred că ai dreptate, zâmbi în sinea ei.

„De ce faci asta?”

— Pentru copii, Hans.

„Obsesia ta cu copiii. N-o să mă ierți niciodată pentru asta, nu-i aşa?”

— Dar te-am iertat, dragă Hans. Am luat decizia *împreună*.

„Au câini. Petra, nu este nicio cale să scapi?”

— O să fac cumva să fiu împuşcată înainte să mă prindă câinii.

Hans nu mai spuse nimic. Zâmbi şi el.

Soarele era aproape la apogeu şi tricoul negru era leoarcă de transpirație. Hans avusese dreptate. Tricoul negru al lui Heather absorbea căldura. Tricoul ei gri ar fi fost cu câteva grade mai răcoros. Un tricou cu mâneci lungi, din bumbac, ar fi funcționat chiar mai bine.

Continuă să alerge prin albia tot mai îngustă a torentului.

Un țânțar i se aşează pe braț. Doar femelele țânțar te înțeapă, pentru că au nevoie de sânge ca să producă ouă. Între ele nu există solidaritate feminină, observă Petra.

— Vezi-ți de viața ta, țânțar mic, du-te şi înmulțeşte-te, îi spuse, iar insecta îşi luă zborul sătulă.

Fugise cam patru sute de metri. Era timpul să facă ceva zgomot.

Se opri să-şi tragă respirația şi se uită în urmă.

Cele două echipe convergeau spre plajă, acolo de unde plecase.

— Unde vă duceți, ticăloşilor? strigă cât putu de tare, încercând să imite accentul lui Johnny Rotten, după care se avântă din nou printre malurile uscate.

„Cred că le-ai atras atenția”, auzi vocea bietului Hans în capul ei.

— Da, aşa cred şi eu, îi răspunse cu glas tare.

Deja putea auzi lătratul câinilor. Erau patru. Patru voci câineşti, douăzeci de voci umane. Se auzeau şi glasuri de copii. Cât de bolnav trebuie să fii ca să aduci copiii la aşa ceva?

Albia secată se îngusta tot mai tare.

Descoperi cu surprindere că era mai mult tristă decât înfricoşată.

Ce risipă îngrozitoare! Toate lucrurile pe care le ştia. Toate informațiile despre oameni şi obiceiurile lor. Toate amintirile din călătorii. Toate limbile pe care le vorbea: engleza, franceza, olandeza şi germana.

Toate experiențele ei. Munca la universitate. Anul petrecut în Mali. Anul acela teribil când studiase impactul tragediei asupra surorilor medicale de la secția de oncologie a spitalului de pediatrie de la Stockholm. Publicase şi o carte care fusese tradusă în germană şi în daneză.

Câinii.

Se apropiau rapid.

Alergau mai repede decât ea.

Nu era aşa de bătrână. Nici Hans nu era.

Nu se certaseră aproape deloc. Nici măcar pe tema copiilor. „O să ne cumpărăm o casă, o să mergem cu bicicleta şi o să călătorim. O să vedem lumea. Nu avem nevoie de copii, care ne-ar ține pe loc. Oricum, sunt prea mulți copii pe planeta asta.”

Albia torentului se închidea. Sperase să găsească un izvor sau o baltă de apă dulce din care să-şi stingă setea.

Se opri din nou şi se uită în spate. Câinii şi oamenii continuau să o urmărească.

Bun.

Luă o piatră plată şi se căţără afară din râpă.

— Uite-i! strigă cineva.

„Da, sunt chiar aici. O să vedeţi voi ce poate face o pensionară olandeză de şaizeci de ani."

Continuă să alerge spre est, fără să mai privească în urmă. Se mira că niciunul dintre motociclişti nu o ajunsese încă. Probabil că terenul foarte accidentat îi obliga să reducă viteza.

Pentru ea, însă, nu era o problemă. Sărea peste şanţuri şi urca în fugă colinele cu pante blânde.

Dăduseră drumul la câini.

Nu se uită în urmă.

Animalele nu mai lătrau. Îşi dedicau toată energia cursei. Vuietul motocicletelor încetase.

Era mai rapidă decât muştele.

Fiecare pas pe care îl făcea îi răsuna în urechi.

Din spate se auzeau şaisprezece labe de câini lovind pământul.

Se apropiau.

O ajunseseră din urmă.

Labe răscolind nisipul.

Gâfâieli.

Mârâituri.

Unul dintre câini sări şi o muşcă de piciorul stâng. Căzu, dar se ridică imediat şi lovi câinele peste bot cu piatra. Animalul căzu pe burtă. Îl lovi din nou cu bolovanul în ochi, iar cu a treia lovitură îi crăpă ţeasta, omorându-l. Ceilalţi câini ajunseseră şi ei. Erau nişte ogari corciţi. Nu păreau foarte periculoşi. Se repezi spre ei, ameninţându-i cu piatra.

Vizibil descumpăniți, câinii se retraseră la o distanță sigură, adulmecând în jurul camaradului căzut şi aruncându-i priviri rele. Asta nu era în plan, nu-i aşa?

O luă din nou la goană.

Animalele rămaseră pe loc.

Întrevăzu o rază de speranță.

Un pumn uriaş o lovi între omoplați, apoi auzi pocnetul aspru al unei puşti de vânătoare.

28

Heather, Olivia şi Owen continuară să avanseze pe plajă, până se convinseră că urmăritorii lor o luaseră către est.

Urcară cu nenumărate precauții pe tăpşanul din interiorul insulei, unde alergau mai uşor, dar fără să se îndepărteze de linia țărmului.

Auziră un foc de armă şi Heather se cutremură, îngrozită, dar nu se opriră.

Câştigaseră un avans considerabil, dar paşii îi conduseseră într-un cimitir de maşini. Ajunseseră chiar în mijlocul carcaselor ruginite când ochii le căzură asupra unui indicator scris de mână: „ATENȚIE! MUNIȚIE NEEXPLODATĂ ŞI ALTE PORCĂRII. NU INTRAȚI!”

— Stop!

— Ce înseamnă „muniție”? întrebă Owen.

Heather se uită în jurul ei. Văzu că multe dintre caroseriile maşinilor abandonate prezentau urme de gloanțe şi că între ele se căscau cratere de explozii. Familia O’Neill îşi făcuse aici un fel de poligon, probabil. Unele cratere erau enorme şi câteva maşini fuseseră făcute bucăți. Probabil că locul era plin de grenade sau de dispozitive explozive artizanale.

Ajunseseră pe la mijlocul zonei interzise. Să se întoarcă sau să meargă până la capăt?

— Copii, vreau să vă încolonați cât mai departe în urma mea şi să păşiți unde păşesc eu. Am intrat într-un fel de poligon de testare. Nu atingeți nimic, nu ridicați nimic de pe jos. Ați înțeles? Olivia, îndepărtează-te, iar Owen să vină după tine. În cazul în care calc pe vreo porcărie sau mi se întâmplă altceva, ştii ce ai de făcut.

— Ce?

— Nu te opri şi ai grijă de fratele tău.

— Şi dacă eşti rănită?

— Mă laşi aici. Prioritatea ta este Owen. E clar?

Olivia încuviință din cap.

— Nu vă mişcați până nu vă fac semn.

Heather începu să avanseze cu atenție printre caroseriile ruginite. În nisipul roşu se vedeau cămăşi de gloanțe, ținte din carton burduşite de alice, resturi de cocktailuri Molotov şi ceea ce părea să fie inelul unei grenade M67.

După vreo douăzeci de metri se întoarse spre Olivia şi îi făcu semn s-o urmeze. Olivia începu să se apropie prudent, cu Owen în urma ei.

Înaintau cu mare lentoare.

Câini, undeva la distanță.

— Am călcat pe ceva, anunță băiatul.

— Pe ce fel de ceva?

— Pe ceva metalic.

„Oh, Doamne!”

— Owen, ascultă-mă...

— Ridic piciorul.

— Nu. Aşteaptă!

— E în regulă. O cutie de cola.

Heather începu să respire din nou.

— Ai grijă. Ştiu că se apropie, dar trebuie să mergem încet.

Încet.

În caz că...

În caz că...

Şi iată pericolul, chiar în faţa lor. Nu era vorba de muniţie neexplodată, ci de o capcană pentru animale clasică, din oţel. Pentru vulpi, câini dingo sau aşa ceva.

Dacă n-ar fi văzut indicatorul, oricare dintre ei ar fi putut călca drept în mijlocul mecanismului. Luă un băţ şi îl înfipse în sol, ca pe un semn de pericol.

— Owen, Olivia? Vedeţi chestia aia din stânga mea? Este o capcană pentru urşi. Nu vă apropiaţi de ea! Călcaţi doar pe urmele mele.

Copiii ocoliră cu mare respect capcana şi, în sfârşit, ieşiră din poligonul improvizat.

Etapa aceasta îi încetinise serios. Cincizeci de metri în douăzeci de minute. Acum chiar că trebuiau să recupereze.

— Pe aici! le indică, şi o rupseră toţi trei la fugă paralel cu ţărmul.

Parcă mai văzuseră filmul ăsta:

Sete.

Soare.

Câini.

Avansaseră aproape un kilometru, când Heather îşi dădu seama că se înşelase din nou. Malul coborâse încet în stânga lor, iar la dreapta avea o prăpastie ameninţătoare. De zece minute alergau spre capătul unei peninsule care se oprea brusc cu o faleză înaltă, stâncoasă.

Se opri din alergat când fu cât pe ce să cadă în gol.

Evaluă rapid situaţia şi trase o înjurătură. Puteau să încerce să coboare pe faţada stâncoasă şi abruptă sau puteau să se întoarcă pe unde veniseră, adică prin poligonul plin de pericole.

Stânca forma vârful unui triunghi. Într-o parte, un zid vertical care se termina cu o plajă de nisip; în partea cealaltă, stânci.

— Credeţi că putem coborî acolo? îi întrebă pe copii.

Owen clătină sceptic din cap.

— După cum arată, e calcar.

— Aşa, şi?

— O să se rupă cu noi şi o să cădem.

— Cât de adâncă vi se pare prăpastia?

— Trei etaje, îşi dădu cu părerea Olivia.

— Nu, cam două şi jumătate, estimă şi Owen.

— Vreo şapte metri. O cădere de şapte de metri pe nisip. Ori riscăm asta, ori ne întoarcem pe terenul minat.

— O să ne rupem picioarele, spuse băiatul.

— E nisip. Cât de înalt e locul de joacă de pe Alki Beach? Cam trei metri? întrebă Olivia.

— Nu, nu e atât de înalt. Şi chiar dacă ar fi, aici vorbim de o distanță dublă! S-ar putea să fie şi stânci ascunse, pe care nu le putem vedea de sus, o contrazise Owen.

Heather se întinse pe burtă şi examină peretele stâncos. Owen avea dreptate, era aproape vertical şi stânca părea periculoasă, friabilă. Cercetă nisipul de jos. Nu părea să ascundă stânci.

— La naiba... mormăi.

Tăcerea adâncă a cerului era bruiată de un zgomot regulat, ca o vibrație, ca foşnetul unei săgeți. Clopoțelul de alarmă care activa opțiunile „luptă sau fugi” în creierul ei reptilian suna la maximum.

Se ridică şi ciuli urechea.

— Ce e? întrebă Olivia, dar Heather îi făcu semn să tacă.

Da.

Pe deasupra lătrăturilor.

Peste valuri.

Vânătorul găseşte întotdeauna noi modalități să încolțească vânatul.

Prada trebuie să se adapteze rapid, dacă vrea să supraviețuiască.

Ce se auzea? Ce era?

— La pământ, imediat! Ascundeți-vă. E o dronă.

Se rostogoliră într-un desiş chiar când aparatul îşi făcu apariția, zburând paralel cu malul. Cele patru elice micuțe zumzăiau furios şi camera panoramică, fixată pe corpul aparatului, filma la 360 de grade.

Îi căuta. Îi căuta ca un uliu. Un uliu al cărui creier cât o nucă nu cunoaşte decât plictiseala, ostilitatea şi caracterul ineluctabil al sorții.

Drona evoluă leneş de-a lungul coastei şi reveni deasupra landei.

Plutea, bâzâia, îşi bătea joc de ei.

Heather îşi ținu respirația.

Aparatul execută un fel de opt larg chiar deasupra zonei unde se ascundeau. Oare îi văzuse?

Poate că da.

Poate că nu.

Un moment păru să rămână agățată în aer, apoi execută o voltă şi porni spre est.

— Ne-au văzut? întrebă Olivia.

— Nu ştiu.

Ogari, o dronă şi întreaga familie pornită pe urmele lor – sacrificiul Petrei nu le adusese, probabil, decât un avantaj de câteva ore, se gândi Heather cu amărăciune.

— Nu ne putem întoarce. Trebuie să coborâm pe plajă. Avem două posibilități. Prima ar fi să vă cobor eu cât mai mult şi apoi să vă dau drumul în nisip, a doua, să sar eu prima şi să încerc să vă prind jos.

— Dacă ne laşi în jos, nu ne dai drumul decât când îți spunem noi s-o faci, da? o întrebă Olivia.

— Vă țin până când îmi spuneți că este în regulă.

— Atunci, eu votez pentru prima soluție.

— Owen?

— De acord, cred.

— Bine. Amintiți-vă să aterizați ca un paraşutist – flexați genunchii şi rostogoliți-vă pe o parte. Olivia, începi tu?

Fata se apropie de marginea stâncii, se întoarse cu spatele, se lăsă pe burtă şi, încet, cu teamă, îşi trecu picioarele deasupra abisului. Heather o ținea de mâini, lăsând-o tot mai jos. Brațele lor şi înălțimea Oliviei scuteau cam doi metri din cădere, dar tot părea groaznic de sus.

Mintea i se blocă o clipă. Cum naiba ajunsese aici, să oblige o fetiță să cadă într-o prăpastie?

Deşi Olivia era foarte slabă, deja o dureau brațele.

— Eşti gata să cazi?

— Da! îi răspunse fata.

Heather îi dădu drumul şi Olivia alunecă şi aterizăpe nisip cu un bufnet îngrijorător.

Îşi îndoise genunchii, dar nu reuşise să se rostogolească şi să amortizeze şocul.

Rămase întinsă fără să scoată o vorbă.

— Olivia? Olivia! O, Dumnezeule!

— Eşti bine? strigă şi Owen.

Fata se ridică şi le făcu semn cu mâna.

— Da, totul e în regulă. Haideți şi... nu! Stați! Fugiți înapoi! Vine cineva. Ascundeți-vă! Fugiți!

29

Heather nu ştia ce să facă. Rămase blocată pe marginea stâncii. Owen o apucă de braţ şi o trase în spate.

— Ne-a spus să ne ascundem!

Plonjară amândoi în iarba înaltă.

Drona apăru din nou pe cer, în partea de sud.

Câinii se apropiau.

Auzi ceva ce suna ca un țipăt înfundat.

„O, Dumnezeule!” exclamă în sinea ei. Ce se petrecea?

Se târî înapoi pe marginea falezei. Nici urmă de Olivia sau de altcineva.

— Trebuie să coborâm acolo, Owen. O să te cobor pe tine mai întâi.

Owen scutură puternic din cap.

— Nu, Heather! Habar n-ai ce faci! Nu ai niciun plan. Nu ai avut niciodată. Nu faci decât să fugi de colo colo. Eu mă întorc pe unde am venit. Poate găsesc o grenadă sau altceva cu care să-i atac pe indivizii ăia!

— Nu poți să faci asta, Owen.

— S-o crezi tu! Niciodată n-ai ținut cont de ideile mele. Plec! O să fac rost de o armă, o s-o eliberez pe Olivia şi o să scăpăm singuri de aici.

— Nu, te rog, nu face asta, îi spuse încercând să-l apuce de mână.

Băiatul se smulse şi porni spre sud, pe unde veniseră.

— Eşti slabă şi nu ai niciun plan. Nu eşti capabilă... Eşti... Mă descurc mai bine de unul singur. Eşti o proastă! O să găsesc o grenadă sau un pachet de dinamită şi-o să-i atac eu pe ei, în loc să aştept să ne termine unul câte unul, mormăi mai mult pentru el însuşi.

Îl lăsă să plece.

Desigur, i-ar fi fost mai uşor doar cu Olivia.

Mai simplu să se ascundă, să fugă.

Owen fusese întotdeauna cel mai neascultător dintre cei doi copii. Între el şi tatăl lui exista o tensiune ascunsă, o furie mocnită. Făcuse de multe ori obiectul acceselor de furie ale lui Owen şi i se întâmplase să cadă la mijloc între cei doi. Toate încercările ei de a repara relația se loviseră de un zid. Purta o parte din vină, fără îndoială. Subestimase aversiunea copiilor. Crezuse că-i va putea cuceri, dar eşuase. Erau deja prea mari. Carolyn, care avea o soră mai în vârstă şi câțiva veri, o avertizase: „O să te urască,

Heather”. Intrase în viața lor prea devreme după pierderea mamei...

Ar fi trebuit să-l refuze pe Tom. Dar casa nouă, mare, maşina, cuvintele lui de îmbărbătare...

Pe de altă parte, se purtase cât putuse de bine cu toți trei. Făcuse absolut tot ce-i stătuse în putință.

Fără niciun copil, şansele ei de supraviețuire sporeau enorm. Poate chiar ar fi reuşit să traverseze canalul înot ori să-şi negocieze cumva libertatea.

Owen se îndepărta de ea cu paşi mari.

Închise ochii.

Până la căderea nopții avea să fie mort.

Da, de una singură i-ar fi fost mult mai uşor.

Îşi imagină situația şi numără în gând secundele: două, trei, patru, cinci, şase, şapte...

Oftă, deschise ochii şi se repezi după el.

Îl depăşi, îi blocă drumul şi îi spuse respirând greu:

— Am greşit şi îmi pare rău, Owen. Ai avut dreptate cu instalația de distilare a apei. Ar fi trebuit să te ascult. Avem nevoie de tine. Rămâi cu noi, *te rog!*

Observă că băiatul plângea. Se temuse că îl va lăsa să plece. Îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Vrei să rămâi cu noi? Vrei să ne ajuți?

— Da. Nu pot să-mi las baltă sora.

— Îți mulțumesc.

Îl luă pe după umeri şi îl conduse înapoi pe marginea falezei înalte. Îl coborî încet, cu grijă. Rana de la umărul stâng începuse să sângereze din nou şi o durea îngrozitor. Owen era mai greu decât sora lui.

Încercă să-i dea drumul, dar băiatul se agăța cu disperare de ea.

— O să-mi rup picioarele, şopti.

— Îndoaie genunchii, apleacă-te puțin, rostogoleşte-te în cădere şi o să fie OK, îl sfătui printre dinți, gemând de durere.

— De unde ştii?

— De la tatăl meu, care are aripi[9].

— Habar n-am ce înseamnă asta! exclamă Owen şi îi dădu drumul la mâini.

Căzu pe nisip drept ca un băț, fără să îndoaie genunchii, şi şocul îl aruncă pe spate.

— Eşti bine?

— Da! îi răspunse după o scurtă pauză.

Heather aruncă pe nisip maceta şi briceagul, se întoarse şi se lăsă în jos cât putu de mult. Era pe punctul să flexeze picioarele şi să-şi dea drumul, când o durere ascuțită în umărul stâng o făcu să piardă priza. Căzu fără să-şi mai ajusteze poziția.

O cădere de o secundă.

O secundă lungă.

Forța impactului îi zgudui toate oasele şi simți cum una dintre glezne i se îndoaie periculos când se rostogoli.

În momentul în care se ridică văzu silueta unui bărbat ceva mai jos pe plajă, dincolo de mangrove.

— Lasă-te în jos, şuieră în direcția lui Owen, apoi recupera maceta şi briceagul.

— Ce face acolo?

— Nu ştiu.

— Unde este Olivia?

Heather îl privi în ochi.

— A prins-o! A prins-o! exclamă băiatul.

---

[9] *Jump wings;* insignă metalică distinctivă a trupelor aeropurtate din armata SUA, compusă din două aripi stilizate care susțin o parașută centrală.

— O să vedem. Probabil se aşteaptă să venim, aşa că trebuie să ne apropiem pe furiş.

— Şi când ajungem lângă el, ce facem?

Heather îşi duse degetul la buze.

Îşi croiră drum aproape fără zgomot prin tufişuri, apropiindu-se cât mai mult.

Bărbatul vorbea tare în staţia de emisie-recepţie şi râdea cu poftă. Era Jacko, cel care încercase să o violeze.

— Mi-a căzut în braţe, amice. Dacă nu iau premiul ăla nenorocit, nimeni nu merită să-l ia. Zice că s-au despărţit, dar nu sunt sigur. Cred că se ascund prin apropiere. Trimite-o pe Kate, cu un ATV şi apoi hai cu câinii... Da, salut! Terminat.

Se aşează pe un butoi de petrol ruginit. Avea o puşcă în spinare şi, prăbuşită în faţa lui – acea explozie de păr blond – era Olivia.

— A găsit-o, şopti Heather, întrebându-se în sinea ei dacă fata mai era în viaţă.

— Trebuie să o salvăm! spuse Owen.

Heather încuviinţă din cap.

— Rămâi aici, îi spuse.

Vântul bătea dinspre mare, deci se putea apropia fără să fie trădată de propriul miros. Jacko părea relaxat, mulţumit, sigur pe el. Asta era bine. Pe de altă parte, avea de-a face cu un bărbat înalt, puternic şi periculos.

Dincolo de mangrovele sub care îşi găsiseră adăpost se întindea un petic de iarbă, la capătul căruia se afla un eucalipt. S-ar fi putut ascunde după trunchiul copacului. De acolo până la Jacko mai avea de străbătut o porţiune de şase metri cu nisip.

— Scoate-ţi basculeţii. Scârţâie puţin, îi spuse Owen.

Se descălţă şi începu să avanseze pe iarbă, cu maceta în mână, cu ochii la Jacko şi urechile ciulite după dronă şi câini.

Un papagal cu coadă roşie ateriză în faţa ei şi începu să scurme solul nisipos cu ghearele. Când o văzu, fluieră speriat şi îşi luă zborul chiar prin faţa bărbatului, care îl urmări complet dezinteresat.

Continuă să avanseze.

Bărbatul fuma o ţigară. Purta o pereche de blugi uzată şi un maiou cu o reclamă la berea Bintang. Legase o sfoară la puşcă şi şi-o atârnase pe spate. Părea o armă de muzeu, din Al Doilea Război Mondial sau poate chiar mai veche.

Vântul bătea acum dinspre el, aducându-i în nări miros de fum de ţigară şi de transpiraţie.

Jacko stătea cu ochii aţintiţi asupra oceanului. Heather se târa spre el pe burtă. Pământul umed colcăia de musculiţe care i se aşezau pe ceafă şi pe braţe.

Trebuia să înainteze foarte încet, ca să nu facă zgomot. Se întoarse în direcţia lui Owen, ca să se asigure că era bine ascuns. Nu-l putea vedea. Slavă Domnului!

Cu maceta în mâna stângă, trăgându-se cu dreapta, aluneca tot mai aproape.

Ajunse la vreo trei metri de eucalipt şi descoperi, prea târziu, că pe una dintre crengi stătea o cioară, care ar fi putut să o dea de gol în orice clipă. Din fericire, pasărea se mulţumi doar să se uite la ea cu un ochi sticlos, cu irizaţii bizare, galbene.

Se strecură la baza trunchiului, făcu o mică pauză, apoi mută arma în mâna dreaptă şi începu să înainteze încet spre bărbat.

Jacko se ridică, duse puşca la umăr şi trase într-un rechin, ratându-l. Reîncărcă, se aşeză la loc pe butoi şi îşi aprinse încă o ţigară.

Deşi era extrem de atentă, călcă pe muchia unei sticle sparte. Îşi înăbuşi un strigăt de durere, se aplecă, smulse ciobul care îi intrase puţin în călcâi, se ridică şi continuă să avanseze.

Îşi aminti că era Ziua Sfântului Valentin. Cu exact douăsprezece luni în urmă, Tom venise la prima şedinţă de masaj, la clinica unde lucra, în zona de vest a oraşului Seattle. Ningea. Când se întinsese pe masa de masaj, încă mai avea fulgi de nea în păr.

Câte schimbări putea aduce un an!

Pe vremea aceea nu avea copii, era pe punctul să-şi piardă slujba şi locuia într-un apartament igrasios din zona plajei Alki. Iat-o acum, măritată, cu doi copii, pregătindu-se să omoare un om cu care abia făcuse cunoştinţă, pe o altă plajă, la capătul lumii.

Mai făcu trei paşi.

30

Umbra trupului ei se proiectă direct sub nasul lui Jacko.

Bărbatul o sesiză instantaneu, tresări şi se întoarse.

— Am avut dreptate! exclamă uluit.

Maceta era deja ridicată. Încercă s-o coboare rapid spre gâtul individului, dar reflexele acestuia funcţionau fără cusur şi se feri cu un pas în dreapta. Lama şuieră în gol prin aer şi inerţia o făcu să se dezechilibreze. Alunecă şi aproape căzu, dar reuşi să se redreseze în ultima clipă.

Între ei nu erau mai mult de doi metri acum. Bărbatul băuse, dar nu părea deloc beat. Îi putea simţi furia, iar el îi putea adulmeca spaima, fără doar şi poate. Jacko încercă să-şi tragă arma de pe umăr, dar îşi dădu seama că erau prea aproape, aşa că se răzgândi şi o lovi fulgerător cu pumnul în faţă. Un pumn rapid, osos, care i se înfipse dureros în obraz. Se clătină şi făcu un pas înapoi zgâriindu-se la gleznă într-o stâncă ascuţită.

Jacko reveni cu un croşeu de dreapta, însă rată şi se dezechilibră la rândul lui. Îşi reveni imediat. Se bătea cu fraţii şi cu verii lui încă din fragedă pruncie, iar experienţa

îşi spunea cuvântul. O lovi pe Heather cu şpiţul în genunchiul stâng.

Mişcarea o luă cu totul prin surprindere; se prăbuşi la pământ încovoiată de durere. Parcă o lovise cu o bucată de oţel. Ştia că fusese înfrântă. Nu se mai putea apăra de loviturile care urmau să se năpustească peste ea.

Surprinzător, bărbatul se dădu câţiva paşi în spate, fără să o scape din ochi, şi îndreptă puşca spre ea.

— Acum, stai acolo, iubire, şi aruncă maceta! Clătină din cap cu îndărătnicie şi încercă se ridice în picioare. Trebuia să o salveze pe Olivia, era singura ei menire.

— Am zis să nu te mişti! Nici să nu-ţi treacă prin cap să faci vreo prostie. Asta e o Lee-Enfield Mark Four. Bunicul meu a omorât trei negrotei cu ea la Tobruk. De la distanţa asta, îţi sparge căpăţâna în două, ca pe un pepene. Ai priceput?

Încuviinţă fără să scoată nicio vorbă.

— Lasă maceta joşi îi îndeplini ordinul.

— Fă trei paşi în spate.

— Nu cred că pot să mă ridic.

— Pe cur, atunci. Îndepărtează-te de cuţit.

Heather se execută.

— Acum, stai acolo şi calmează-te.

În spatele lui, Olivia gemu şi încercă să se ridice. Fusese lovită puternic, îi curgea sânge din gură. Jacko îi puse un picior pe spinare, împingând-o la loc pe nisip. Scoase din buzunar un mic walkie-talkie galben cu negru.

— Ivan, mă auzi?

Interferenţe.

— Staţiile astea sunt nişte porcării, se plânse. N-au deloc acoperire. Jucării! Apăsă din nou pe buton. Hei, Ivan, eşti acolo?

Nimic. Zgudui furios micul aparat.

— Alo, răspunde naibii! Mă auzi?

— Da... am verificat cadavrul nemțoaicei, se auzi vocea lui Ivan aproape acoperită de bruiaje.

— N-o să-ți vină să crezi ce-am făcut.

— Ce?

— Am reuşit s-o prind şi pe americancă.

— Nu se poate! Nu te cred!

— Ba da. S-a repezit la mine cu un satâr şi i-am dat câteva de-am pus-o în cur, spuse Jacko lingându-şi buzele şi privind-o triumfător.

— Pe bune?

— Să mor io. A încercat să mă ia prin surprindere, dar şi-a găsit naşul.

— Bună treabă, amice! L-ai prins şi pe băiat? vru să ştie Ivan.

— Nu. Doar femeia şi fata.

— Întreab-o unde e.

— Unde-i puştiul? o întrebă imediat Jacko.

— Ne-am separat. I-am spus să se ascundă pe undeva. Nu ştiu unde este, îi răspunse Heather.

— Vrăjeală! Unde-i?

— Ne-am despărțit. Ne-am gândit că am avea mai multe şanse.

— Pe dracu'! N-ai fi plecat nici moartă de lângă nenorociții ăştia de plozi.

— Nici măcar nu-s copiii mei. Sunt ai lui Tom. N-avem niciun an de la căsătorie. Mă urăsc amândoi, aşa că nu mi-a fost greu să mă descotorosesc de ei.

Fusese atât de convingătoare, încât Jacko rămase pe gânduri câteva secunde, dar apoi buzele i se întinseră într-un rânjet hâd şi clătină neîncrezător din cap.

— Nuuu, n-ai fi făcut tu aşa ceva. Stă ascuns acolo, în tufişuri, nu-i aşa?

— Habar n-am unde este.

Jacko ridică din nou stația la gură.

— Recepție. Zice că ăla mic nu e cu ea. Dacă trimiți doi băieți cu Toyota şi un câine, îl scoatem din văgăună cât ai zice peşte.

— Chiar i-ai prins, sau îți bați joc de noi?

— I-am prins! Am văzut fata, am trosnit-o peste bot, apoi a apărut şi nebuna asta înarmată cu un cuțit. Sunt aici, cu mine, amândouă!

— Te-ai descurcat de minune, amice. Venim cât putem de repede. Terminat.

Jacko puse aparatul în buzunar şi ridică puşca Lee-Enfield la ochi, cu degetul pe trăgaci.

— Spune-mi unde-i puştiul, sau îți zbor țâțele.

Heather refuză din cap.

— Mare greşeală. Ştii ce o să facem cu tine? O să te futem pe rând. Eu primul. Apoi, după ce ne plictisim, o să ajungi mâncare pentru furnici.

Heather simți cum i se taie respirația când îl văzu pe Owen, care ieşise dintre tufe cu o creangă în mâini. O ramură lungă şi subțire de eucalipt, care arăta ca şi cum s-ar fi rupt în două dacă o strângeai mai tare. Cu chestia aia avea de gând să-l atace pe Jacko.

Încercă să-i prindă privirea. Nu voia să clatine din cap, pentru că i-ar fi semnalat astfel bărbatului că era cineva în spatele lui. Probabil că n-ar fi stat pe gânduri şi ar fi tras.

— Viața ta nu valorează nici cât o ceapă degerată aici, Heather. Nu după ce i-ai făcut lui Ellen. Te pot împuşca pe loc, şi nu i-ar păsa nimănui. Nu s-ar face nicio anchetă, nu s-ar întâmpla nimic. Pricepi?

— Înțeleg foarte bine.

Owen se apropia. Era o nebunie. Bățul acela doar l-ar fi iritat pe Jacko, în eventualitatea că reuşea să se apropie suficient.

Încercă să folosească telepatia: „Întoarce-te, întoarce-te, întoarce-te! Du-te înapoi în tufişuri şi fugi!”

Băiatul înainta cu bărbia ridicată şi îşi muşca buza de jos, aşa cum făcea când lua o decizie fermă. Era rândul ei să decidă ce urma să facă.

„O, Dumnezeule”, îşi spuse.

— Bine, bine. Am înțeles. Îmi pare rău. Te rog, nu trage. O să mă ridic încet şi-o să-l strig pe Owen. De acord? Ai dreptate, mă aşteaptă, ascuns în desişuri. Acum, o să mă ridic de jos şi o să-l strig. OK?

Jacko aprobă cu un gest scurt din cap şi făcu un pas în spate, cu arma ațintită asupra ei.

— Da, eram sigur că e pitit pe aici pe undeva. Te crezi tare şmecheră, nu-i aşa? Dar n-ai şanse cu mine, îi răspunse pufnind disprețuitor.

Heather se ridică greoi, orbită de soare, şi făcu doi paşi şovăielnici spre maceta care zăcea în nisip. Jacko nu păru să observe mişcarea sau poate nu-i păsa. Ce putea să facă în fața unei arme de război?

Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi începu să strige:

— Fugi, Owen! Fugi! Am un plan! Fugi!

Băiatul ezita.

— Pleacă de aici! Fugi! repetă ea.

Jacko se întoarse la timp cât să-l vadă dispărând înapoi în vegetația bogată.

— Chiar că eşti o curvă proastă!

Făcu o jumătate de pas înainte şi o lovi în față cu patul armei. Placa antirecul de bronz îi atinse obrazul şi ochiul stâng.

Şocul loviturii o aruncă pe spate.

Sângele îi curgea şiroaie din arcadă şi din nas. Rana de la picior i se deschisese şi ea.

— Vino înapoi, rahat umflat ce eşti! strigă Jacko.

Heather încercă să se ridice. Piciorul stâng răspundea corect la comenzi, dar cel drept avea alte priorități. Lumea

se învârtea în jurul ei. Capul îi bubuia de durere. Scuipă sângele care îi intrase în gură.

Se clătina.

Două linii ale orizontului. Doi sori.

Totul în jur părea să pulseze. Vântul se înteţise.

Valuri după valuri de căldură dogoritoare.

Lumină insuportabilă.

Olivia se ridicase şi alerga după Jacko.

— Nul Stai! strigă.

Îşi frecă ochii cu mâinile.

Se auzi un foc de armă, şi inima i se opri o secundă. Nu putea să respire.

Călcă pe mânerul macetei. Ridică arma şi porni şontâcăind pe urmele bărbatului.

Corbul continua s-o privească din vârful eucaliptului, aşteptând să se înfrupte din ea.

Ajunse la limita desişului de mangrove.

— Jigodia mică n-o să ajungă prea departe, urla acum bărbatul în walkie-talkie, îndreptându-se înapoi spre porţiunea de plajă.

Vântul îi făcea bine. O răcorea.

Jacko nu auzise huruitul?

Ce era acest zgomot?

De ce nu o putea vedea, deşi ea îl vedea foarte bine?

Ţinea arma vertical în mâna dreaptă şi staţia de emisie-recepţie în stânga. Owen şi Olivia dispăruseră.

Brusc, Jacko tresări.

— Ce naiba e asta?

Se întoarse rapid, cu ochii căscaţi de groază, şi trase un foc în tufişuri.

Stătea cu spatele la ea. Îi despărţeau doar câţiva paşi.

Aerul se umpluse de nisip şi de frunze. Praful îi intra în gură şi în ochi.

Îl vedea dublu. Aşteptă ca imaginile să se unească şi porni în fugă spre el, ridică maceta şi îl lovi în umărul drept. Lama pătrunse vreo cinci centimetri şi se opri în os. Jacko ţipă şi scăpă puşca din mână. Ridică maceta pentru încă o lovitură.

— Cățea! înjură bărbatul.

Se întoarse spre ea şi o lovi cu pumnul stâng în stomac. I se tăie respirația şi simți că iarăşi i se înmoaie picioarele. Lovitura nu fusese însă atât de puternică pe cât se temea. Îşi regăsi echilibrul.

Aplecat să ridice arma, Jacko nu văzu lovitura venind. Lama îi sfâşie obrazul drept şi buzele.

Omul ţipă din nou de durere, căzu într-un genunchi şi ridică febril arma.

O îndreptă spre ea şi apăsă pe trăgaci. De la distanța aceea nu avea cum să rateze, dar nu apucase să extragă din culasă cămaşa cartuşului folosit şi să armeze din nou. Se uită uluit la puşca Lee-Enfield.

Heather ridică din nou maceta. Ţinta era imobilă, nici *ea* nu putea să rateze.

Cu un clănțănit şi un sunet înfundat, greţos, lama îl atinse undeva între gât şi umăr.

Gura bărbatului răbufni plină de sânge. Heather îi smulse arma din mâini, trase cu putere de maneta închizătorului şi introduse în cameră un alt cartuş calibrul .303. Jacko făcu o ultimă încercare disperată să apuce carabina.

Îl împuşcă în stomac.

Ochii li se întâlniră.

Privirea lui exprima confuzie.

— Simți mirosul? o întrebă.

În aer plutea o duhoare amestecată, de cordită, mlaştină sărată şi sânge.

— Da, îi răspunse.

— E un bunyip, spuse Jacko.

Se prăbuşi cu faţa în jos şi muri.

31

Owen şi Olivia asistaseră la toată scena. Nu fugiseră. Ar fi trebuit s-o facă, dar aleseseră să rămână pe loc.

Acum veneau alergând spre ea.

Îi luă în braţe, îi sărută şi îi strânse tare la piept.

— E mort? întrebă Owen arătând spre Jacko.

— Cât se poate de mort, îi răspunse respirând cu dificultate.

Ucisese o fiinţă umană. Un om viu. Încercase s-o omoare, este adevărat, dar nu asta conta. Fusese o persoană conştientă, cu propriile idei, speranţe şi amintiri. Toate erau şterse acum de mâna ei.

Căzu în genunchi: „Îmi pare rău că s-a terminat aşa. Îmi pare rău că am venit aici. Îmi pare rău pentru tot”.

— Pot să-l ating? întrebă băiatul.

— Nu, îi răspunse ridicându-se. Trebuie să ne mişcăm rapid. Aşteptaţi mai încolo cât îi scotocesc prin buzunare.

— Ţi-am adus pantofii, spuse Owen.

— Mulţumesc.

Îl percheziţionă şi găsi o ploscă de tablă cu ceva apă în ea, ceva bani, ţigări – ţigările *ei* –, o brichetă, un binoclu de 8×50, o pungă de plastic cu câteva cartuşe pentru carabină şi staţia de emisie-recepţie. Luă totul, inclusiv centura bărbatului, şireturile, şosetele şi pălăria, pe care i-o înfipse pe cap lui Owen.

După ce îşi puse basculeţii, o examină pe Olivia. Buza îi mai sângera puţin.

— Unde te-a lovit?

— A fost doar o palmă. Am încercat să fug, dar m-a prins.

— Îmi pare rău, draga mea.

— N-are nimic. Nu mă doare. Ce facem acum?

— Plecăm imediat de aici. Cred că ar trebui s-o luăm către nord. Beți puțină apă.

Le întinse plosca lui Jacko şi amândoi băură cu lăcomie.

— Ți-am lăsat şi ție, spuse Owen.

— Nu vreau.

— N-ai băut nimic azi, o certă Olivia blocându-i calea, cu mâinile în şolduri.

— Dă-te la o parte. Trebuie să ne mişcăm.

— Nu mergem nicăieri până nu te hidratezi puțin, îi spuse Owen cu acea expresie hotărâtă pe chip.

Olivia o privea şi ea cu ochii ei albaştri, la fel de hotărâtă.

„Cât de mult s-au schimbat de... de ieri”, îşi zise Heather.

— Bine. Să bem cu toții.

Le era atât de sete, încât goliră pe loc plosca.

— Iartă-mă că am spus că eşti slabă şi proastă mai devreme. Nu eşti, îşi ceru scuze băiatul.

— Stai liniştit. Totul e în regulă.

Înşurubă la loc capacul recipientului şi îşi agăță carabina pe umăr.

Ascunseră cadavrul lui Jacko în tufişuri şi îl acoperiră cu nisip şi crengi, sperând că avea să mai dureze o zi sau două până îl găseau ceilalți, oferind o diversiune.

Heather îşi spălă rănile cu apă de mare şi porniră la drum, spre nord.

Drona reapăru în zona unde se aflase Jacko, apoi auziră motoarele maşinilor şi lătrăturile câinilor.

Tăiară spre interiorul insulei printr-o zonă deluroasă şi se opriră într-un crâng de arbori de cauciuc bătrâni, care supraviețuiseră cumva incendiilor, secetei şi încercărilor de a fi transformați în lucruri folositoare. Era un loc straniu. Cândva, demult, cineva abandonase un autobuz aici, iar caroseria ruginită, invadată de vegetație, se integrase în peisaj. Pe fațada unei stânci golaşe se vedeau urme de palme. Păreau să dateze de câteva mii de ani.

Partea bună era că muştele se mai răriseră în umbra copacilor. Bătea puțin vântul, şi aerul era înmiresmat de mirosul amețitor al eucalipților.

Se opriră la umbră ca să se odihnească. Heather îşi bandajă piciorul cu o compresă din frunze, iar Olivia îi curăță obrazul rănit.

Se aflau pe vârful unui deal şi aveau vizibilitate bună asupra landei. Păreau să fi ajuns în cel mai înalt punct al insulei.

Heather scoase micul walkie-talkie.

— Credeți că putem risca să lansăm un SOS?

Copiii încuviințară la unison.

Apăsă pe butonul de emisie.

— Alo? Alo? Mă aude cineva? Numele meu este Heather Baxter. Sunt pe Dutch Island. Avem nevoie de ajutorul poliției.

Încercă toate canalele şi, pe unul dintre ele, auziră vocea lui Matt apărând şi dispărând.

— Raza de acoperire e prea mică, remarcă Owen.

Heather întoarse capul spre vest, spre pământul care se vedea dincolo de ocean – un continent întreg, în culorile nisipului şi pinilor, care nu răspundea la apelul lor.

Rămaseră aşezați la umbra celui mai mare dintre copaci, trăgându-şi sufletul, recăpătându-şi forțele, aşteptând drona, câinii sau oamenii cu arme.

— Ai idee ce este acela un bunyip? întrebă Owen.

— L-ai auzit spunând cuvântul ăsta?

— Am citit într-o carte că e un monstru mitologic din Australia, îi răspunse Olivia.

Heather o aprobă din cap. Dacă exista un monstru de care să se teamă oamenii aceştia, atunci ea devenise acela. Acum avea o armă.

— Foarte cool! Ce fel de puşcă e aia? îşi continuă băiatul interogatoriul.

— O carabină Lee-Enfield trei-zero-trei. Am tras cu ea o dată, când eram mică. Îi aparținea unui prieten al tatălui meu, un canadian. Ăsta e un exemplar foarte vechi. Vezi cât de zgâriat este patul şi cât de uzată e cătarea? Cred că a fost folosită în Al Doilea Război Mondial.

— Cool! exclamă din nou Owen. Îmi arăți cum se trage cu ea?

Se gândi o clipă. Tom n-ar fi fost de acord. Dar, dacă era rănită sau ucisă, trebuia să-i învețe să se apere.

— Veniți lângă mine, amândoi. Cum v-am spus, nu am avut ocazia să trag prea mult cu modelul ăsta, dar majoritatea carabinelor cu resort funcționează la fel, destul de simplu. Hai să vă arăt cum se face.

Trase maneta închizătorului şi scoase încărcătorul. Arma părea să nu fi fost folosită de ani de zile. Mecanismul trebuia uns, iar lemnul care proteja țeava era crăpat. O curăță pe cât de bine putu.

Le arătă cum s-o încarce, cum să ejecteze cartuşul, cum să o sprijine în umăr şi cum să tragă.

— O să simțiți un recul când trageți, dar nu trebuie să vă speriați de el, doar să fiți pregătiți. Niciodată să nu bruscați trăgaciul, apăsați-l *încet.*

— Cine te-a învățat toate chestiile astea? o întrebă Owen.

— Părinții mei au fost militari, îi răspunse fără să intre în detalii despre depresia tatălui ei, lăsat la vatră din motive medicale.

— Au luptat în război?

— Da.

— Au omorât oameni?

— Da.

— Dacă avem o puşcă, putem să coborâm la feribot şi să-l luăm cu forța? continuă Owen cu întrebările.

— Ar fi posibil. Cred că îl lasă noaptea la malul celălalt, dar o să verific.

— Mi-e foame, se plânse Olivia.

— Mie mi-e sete, o completă Owen.

— Ştiu, le răspunse sec Heather.

Scoase pachetul de ţigări recuperat de la Jacko şi îşi aprinse una.

— Pot să trag un fum? întrebă puştiul.

— Nu.

— De ce nu? Tu fumezi.

— Pentru că părinţii le spun întotdeauna copiilor: „Faceţi ce vă zic eu, nu ce fac eu”.

Tăcere.

Cerul albastru. Marea verde. Şi soarele acela din care se scurgeau nenumăraţi fotoni peste văile seci, prăfoase, ale capătului de nord al insulei.

Owen examina copacii.

— Mai ţii minte ce ne-au spus la Uluru? Un arbore de cauciuc poate semnala existenţa unui izvor subteran. Iar aici avem patru, nu unul.

Toate privirile se ridicară spre coroanele eucalipţilor.

— E clar că îşi iau apă de undeva, spuse Olivia după câteva minute.

— Staţi aici. Mă duc să văd dacă găsesc ceva, le spuse Heather.

— Vin şi eu. Doi ochi sunt mai buni decât unul, adică patru decât doi, voiam să spun, se invită Owen.

— Atunci, mă luaţi şi pe mine! exclamă Olivia.

Se apropiară de rădăcinile celui mai mare dintre copaci. Trunchiul părea bătrân, înnegrit şi afectat de intemperii. Deşi rămăsese fără scoarţă şi multe crengi erau uscate, copacul nu era mort – pe ramurile superioare se vedeau frunze.

Solul din jurul copacului era format din acelaşi praf roşu acoperit cu bolovani şi cu pietre albe, mai mici. Din loc în

loc, pe peticele maronii de pământ, creşteau smocuri de iarbă.

Heather se aplecă, săpă puțin cu degetele şi luă un pumn de pământ. Era perfect uscat. Olivia o urmărea cu atenție. Adună şi ea o mână de țărână şi o ridică în lumina soarelui.

— Cum arată un izvor?

— Ca o băltoacă mică în care apa bolboroseşte, îi răspunse Heather. Nu văd nimic asemănător pe aici. Ar putea să fie sub pământ, cine ştie la ce adâncime.

Olivia citise într-o carte, intitulată *Dark Emu,* că aborigenii săpau puțuri adânci în filoanele acvifere din deşert. Australia era un continent foarte uscat, dar nu fusese întotdeauna aşa. Ploile căzute mii şi mii de ani făcuseră ca apa să se acumuleze în subsol, în straturi de rocă permeabilă. Poate că dăduseră peste un astfel de filon acvifer aici.

— O să mai căutăm. Urmele acelea de mâni de pe stâncă demonstrează prezența umană din cele mai vechi timpuri.

Owen începuse să studieze terenul din jurul copacului, în cercuri tot mai largi.

— Ce-a fost asta? tresări Olivia.

— Ce-ai auzit? o întrebă Heather.

— Câinii. Vin în direcția noastră.

— Trebuie să ne punem din nou în mişcare.

Olivia începu să sape cu mâinile, dar la cincisprezece centimetri adâncime pământul părea chiar mai uscat decât la suprafață.

Heather lăsă puşca deoparte şi i se alătură, urmată de Owen, care luă un pumn de praf şi îl lăsă să se scurgă printre degetele răsfirate. Pentru doi copii speriați, flămânzi şi însetați, care tocmai îşi pierduseră tatăl, se descurcau destul de bine.

— Vi se pare că e umed? îi întrebă Heather.

— Seamănă cu biscuiții graham de la baza prăjiturilor cu brânză.

— Bună comparație, zâmbi ea.

Continuară să sape ca nişte labradori furioşi, dar pământul părea să devină tot mai uscat pe măsură ce groapa se adâncea.

— Până unde ajung rădăcinile astea? întrebă Olivia.

— Nu ştiu. Câteva zeci de metri? N-am idee, îi răspunse cu ochii la tăpşanul verde din fața lor. Lătrăturile câinilor se auzeau clar acum. Ridică binoclul la ochi şi văzu o motocicletă roşie la un kilometru şi jumătate.

— Copii, gata, lăsați apa. Trebuie s-o luăm din loc.

— Nu ştiu cât mai rezist. Mă dor picioarele îngrozitor, se plânse Owen.

— Ştiu, dragule, dar trebuie să menținem distanța.

Era normal să fie epuizați. Nu mâncaseră nimic de două zile şi băuseră pe sponci. Până la apusul soarelui mai erau patru sau cinci ore. Poate că găsiseră locul potrivit pentru ultima bătălie? Aveau o puşcă şi o colină cu vizibilitate perfectă.

— I-am putea respinge dacă ne-ar ataca aici? o întrebă băiatul parcă citindu-i gândurile.

— Nu pentru multă vreme.

— Cum e să omori un om?

— Nu ştiu. Nu e bine, cred, îi răspunse.

— Şi tata este un ucigaş, un mincinos ucigaş, îşi continuă băiatul raționamentul.

— A fost un accident. Nu se compară.

Examină din nou împrejurimile cu un ochi critic. Nu, nu se punea problema unei confruntări. Puteau fi copleşiți pe flanc cu maşinile, iar cei patru copaci nu le ofereau suficientă protecție. Trebuiau să plece.

Urmări motocicleta de teren traversând iarba albă, uscată, pe un vector care i-ar fi adus pe Kate cu puşca sa şi pe ceilalți membri ai clanului fix în locul unde se găseau ei.

— Mai ții minte ce ne-a spus ghidul acela, la Uluru? Nu cumva ăsta este indicatorul pentru o sursă de apă? întrebă Owen arătând spre două cercuri concentrice gravate pe stâncă.

— Aşa este! exclamă Olivia.

— Şi ce avem aici?

Lângă mâinile întipărite pe piatră creştea un strat gros de muşchi.

— Nişte licheni de piatră, îi răspunse fata.

— Se mişcă!

— Cum adică? N-au cum să se mişte.

— Se mişcă în bătaia vântului.

— Poate că e ceva în spatele lor.

Owen începu să curețe muşchiul cu mâinile.

— Cred că e o cavitate în spatele lor.

Heather se apropie şi descoperi că băiatul avea dreptate. Sub stratul de vegetație se afla o deschizătură în stâncă, lată de vreo şaizeci de centimetri şi parțial colmatată cu pietre şi pământ. Înlătură obstacolele şi scoase la iveală ceea ce semăna cu o intrare îngustă.

— Ce e acolo? întrebă Olivia.

— Cred că este o mină abandonată sau o peşteră. Rămâneți aici.

După ce mai săpă puțin dădu peste un tunel strâmt, prin care abia se putea strecura. Probabil că deschiderea fusese mai largă, dar, cu timpul, pasajul se blocase. Pe măsură ce înainta spațiul se lărgea. Aprinse bricheta lui Jacko şi constată că găsiseră o peşteră naturală, nu o mină. Continuă să înainteze. Aerul era respirabil, deci exista un fel de ventilație. Tunelul, lung cam de zece metri, dădea într-o cavitate cu nisip umed pe jos suficient de înaltă cât să se

ridice în picioare. Era mult mai răcoare decât afară, iar acustica era ciudată. Trecu peste o denivelare, dincolo de care panta se accentua spre ceea ce părea să fie un ochi de apă. Aşa se explica acustica neobişnuită.

Porni înapoi spre ieşirea din peşteră.

— E un izvor! Am găsit apă! Un adevărat lac!

— E potabilă? o întrebă Olivia.

— Nu putem afla decât într-un singur mod. Urmați-mă.

Aprinse din nou bricheta şi intrară toți trei în pasajul îngust. De data asta, observă mai multe mâini gravate pe pereții stâncoşi. Trecură peste denivelare şi se lăsară să alunece până la apă. Era suficient loc pentru toți trei în jurul bazinului natural.

— Pare murdară, observă Owen.

Într-adevăr, la suprafață plutea un strat verzui, punctat cu câteva insecte moarte. Heather luă puțină apă în căuşul palmelor şi bău.

Lichidul avea un gust sălciu şi metalic, dar era, categoric, apă dulce şi rece, provenind dintr-un izvor de adâncime. Bău cu nesaț, simțind cum îi revine energia. Muşchii spatelui i se relaxau, reuşea să-şi simtă din nou vârfurile degetelor şi încheieturile.

Creierul începu să i se limpezească.

— E bună de băut, copii. Deşi nu are gustul apei minerale cu care sunteți voi obişnuiți, e potabilă. Puteți bea, dar încet.

Olivia băgă nesigură palmele făcute căuş în apă şi le duse la buze.

— E bună! }mi place!

Începu să bea frenetic.

— Ai grijă, nu trebuie să-ți suprasoliciți sistemul. Bea cu înghițituri mici şi ia o pauză.

Olivia încuviință şi se lăsă pe spate pe nisip, cu un zâmbet fericit pe față. Heather fusese convinsă că fata nu va mai zâmbi niciodată în viața ei după toate cele întâmplate.

— E rândul tău, băiete, îi spuse lui Owen.

— Dacă e caca în apă?

— E bună, bea! îl îndemnă sora lui.

Băgă două degete în izvor şi le linse.

— Mda, merge.

Heather îi zâmbi încurajator.

— E frig. Mi-e frig, începu să se plângă Owen după ce îşi potoli setea.

— E ceva care să te mulțumească vreodată? îl apostrofă Olivia.

— Rămânem ascunşi aici. Vă fac un foc şi apoi mă duc să aduc lucrurile, anunță Heather. O să încerc să las o urmă falsă pentru câini. Mă întorc într-o oră.

Aprinse câteva crenguțe şi frunze uscate lângă copii şi se strecură înapoi afară, unde aranjă la loc vegetația care masca intrarea înainte de a coborî de pe colină. Se rostogoli prin iarbă, încercând să o impregneze cât mai bine cu mirosul ei, apoi alergă pe plajă, având grijă să lase o mulțime de urme de paşi în nisip. Era pe punctul să intre în ocean, când drona îi apăru direct în față. O găsise.

Zumzăia chiar deasupra capului ei. Încercă să o lovească cu o piatră, fără succes. Era exclus să o conducă la peşteră, dar nici nu putea să scape de ea, căci nu avea unde să se ascundă. Şi-l imagină pe Matt privind-o pe ecranul laptopului, al telefonului sau al aparatului prin care controla drona.

Se aşeză pe nisip, cu ochii la ea.

Nu trebuia să intre în panică. Îi trebuia un plan.

Cele patru rotoare mititele aveau nevoie de multă energie ca să mențină chestia aia în aer, iar bateria nu putea fi prea mare. Cât timp putea funcționa fără să se reîncarce?

Nu ştia. O oră? Mai curând vreo douăzeci de minute.

Drona se uita la ea, ea se uita la dronă.

Probabil că făcuse cam zece minute din locul de unde o lansase Matt. Dacă nu voia să o piardă, probabil că în scurt timp va fi nevoit să o cheme înapoi.

Bărbatul făcuse o greşeală dezvăluindu-şi prezența. Ar fi fost mai înțelept din partea lui să o mențină la vreo cincizeci de metri deasupra şi să o urmărească pe furiş cât ținea bateria.

Zâmbi la cameră.

— Cum se numeşte un bumerang care nu se întoarce?

Drona zvâcni sub vânt.

— Un băț.

Aparatul plonjă în direcția ei, se ridică în aer şi se îndepărtă către sud.

— Probabil că ştiai poanta asta, bombăni şi se aruncă în valuri.

Înotă energic două sute de metri spre nord şi ieşi pe mal la distanță de plajă, traversând cu grijă o zonă stâncoasă. Rechinii o scutiseră de atenția lor.

Se întoarse în landă după un ocol mare şi mai dădu câteva ture până la intrarea în peşteră. Câinii vor avea mult de lucru pe plajă. Spera că mica lor diversiune îi făcuse să câştige câteva ore, până la căderea nopții.

Intră în peşteră.

— Copii?

Niciun răspuns.

— Copiii

— Suntem aici! Tu eşti, Heather? spuse Olivia apărând din spatele ridicăturii de pământ cu puşca în mâini.

— Da, eu sunt.

Se aşezară toți trei pe marginea apei. Focul se stingea încet, iar săgeata de argint a timpului continua să gonească inexorabil spre sfârşitul universului.

Nu puteau auzi nimic. Nici câini, nici maşini, nici voci.

Poate că familia O'Neill se învârtea chiar pe deasupra capetelor lor.

Aşteptau. Ce altceva puteau să facă? Aşteptau pe nisip, în tăcere.

Parcă erau într-unul dintre filmele acelea cu submarine. Soldaţi într-o cutie de conserve, pândind explozia unei încărcături de adâncime...

După ce socoti că trecuseră aproape trei ore, luă puşca şi se târî înapoi afară.

Soarele era pe punctul să apună.

Nu se vedea nicio mişcare.

Ascultă atent.

Niciun strigăt, niciun lătrat.

Mătură orizontul cu binoclul. Nimeni. Se întoarse în ascunziş şi le spuse copiilor că puteau petrece noaptea în siguranţă. A doua zi, situaţia avea să fie cu totul alta. În ciuda precauţiilor ei, câinii aveau să le găsească urma la un moment dat.

Acum însă se puteau odihni.

32

Soarele apunea în cea de-a treia zi a şederii lor pe insulă, într-un spectacol grandios. Se stingea deasupra oamenilor aflaţi în maşinile, în casele şi în restaurantele lor; deasupra celor bogaţi şi celor săraci, deasupra celor fugiţi şi celor părăsiţi, deasupra celor neştiuţi şi celor pierduţi.

Deasupra capetelor lor începeau să apară stelele.

— Ne trebuie mâncare, Heather, şopti Owen.

— Ştiu.

Îşi scoase basche ţii şi i-i dădu Oliviei.

— Ce faci?

— Vreau să mă urc cât de sus pot în copacul ăsta şi să încercă să cer ajutor prin radio.

— În copacul ăsta? o întrebă Owen.

— Da.

— Nu cred că staţiile astea funcţionează aşa. Am avut de făcut un referat la ştiinţe. Nu ai nevoie să te sui într-un copac. Dacă îmi aduc bine aminte, undele radio se reflectă din plafonul de nori, spuse Owen. Tu ai făcut fizică, Heather?

Făcuse câteva ore de fizică cu mama ei pe Goose Island, în şcoala din tabăra de rulote, pe ferestrele căreia vedeai dincolo de Puget Sound, până la vârfurile înzăpezite din Olympic National Park. Nu rămăsese cu absolut nimic. Mintea ei hălăduise prin zăpadă şi prin ploaie, pe urmele pumelor, urşilor grizzly, elanilor şi căprioarelor cu coadă neagră.

Nu ştia nimic despre undele radio sau despre cum funcţiona un aparat de emisie-recepţie. Reuşise să pice la secţiunea ştiinţifică din pachetul de examene de la terminarea liceului. Un coleg de la South Seattle Community College o făcuse chiar „toantă", dar ea ştia că nu era aşa. Lua note bune numai la materiile care îi plăceau. Răspunsese fără greş la testele de biologie şi de botanică, de pildă. Chiar şi aici, la mii de kilometri de casă, într-un mediu complet străin, putea să identifice pasărea-liră şi pasărea-constructor. Un furtunar cu coadă scurtă zbura peste deal, în stânga ei. Furtunari identici trăiau şi la ea, pe malurile strâmtorii Puget.

Mica pasăre o reconfortă.

— Tot o să mă sui în copac. Nu strică să încerci.

— Şi mie mi se pare o idee bună, o aprobă Olivia.

Cele două schimbară o privire complice. Relaţia dintre ele evoluase semnificativ în numai douăzeci şi patru de ore.

Heather se cocoță până pe la mijlocul eucaliptului uriaş şi aprinse mica stație:

— Acesta este un apel SOS. Acesta este un apel SOS. Mă numesc Heather Baxter şi sunt pe Dutch Island, statul Victoria, Australia. Am nevoie de ajutor urgent! rosti în microfon.

Din difuzor nu se auzeau decât paraziți electrostatici.

— Ce spun? strigă Owen.

— Nimic, deocamdată.

Vântul şuiera printre frunze şi scoarța înnegrită i se fărâmița sub tălpi. Era plăcut aici, în copac, în această pădurice. Copacii erau nişte frați mai în vârstă. Ei transformau energia solară în mâncare şi reprezentau puncte de trecere spre lumea de dincolo.

Apăsă din nou pe butonul de emisie.

— Dacă mă auziți, vă rog să contactați poliția. Numele meu este Heather Baxter. Sunt pe Dutch Island, statul Victoria, Australia. Soțul meu, Tom, a fost ucis de familia O'Neill. Am fugit din mâinile lor şi mă ascund pe insulă împreună cu doi copii, Olivia şi Owen Baxter. Suntem în mare pericol. Rog ajutor.

Repetă mesajul de mai multe ori, dar nu obținu niciun răspuns.

Încercă pe toate cele nouă canale.

Acumulatorul aparatului mai indica doar două liniuțe din patru. Era mai bine să facă economie.

— Copii, aveți idee care este canalul pentru urgențe?

— La noi, în State, camionagiii folosesc pentru urgențe canalul nouă, îi răspunse Owen.

Învârti comutatorul la canalul nouă.

— Numele meu este Heather Baxter. Sunt pe Dutch Island. Vă rog să trimiteți poliția. Am nevoie de ajutor. Viața mea este în primejdie. Vă rog. Mă numesc Heather Baxter,

sunt cetățean american şi mă aflu pe Dutch Island, lângă Melbourne.

— Heather, tu eşti? se auzi o voce peste paraziți.

Se agăță mai bine de trunchi, simțind că o ia amețeala.

— Matt?

— Aici e Matt... Heather?

Nu ştia dacă să-i răspundă sau nu.

— Heather... recepționezi?

Lăsă paraziții să răspundă în locul ei.

— Heather... probabil că ai găsit unul dintre aparate... nu ştiu dacă mă poți auzi... jumătate de watt, reîncărcabil... de la Bunnings... raza este înscrisă pe spate, spuse Matt cu întreruperi provocate de bruiaje.

— Şi?

— ...vestea proastă pentru voi este că un emițător de o jumătate de watt nu... cam un kilometru, cel mult... nu vine nimeni să vă ajute...

— Tot o să mai încerc...

— ...Trebuie să vorbim... discuție serioasă despre Tom, se mai auzi vocea lui înainte să dispară într-un nor de interferențe.

Apăsă pe butonul de emisie:

— Ce e cu Tom?

Paraziți.

— Matt?

Niciun răspuns.

Luă la rând, din nou, toate canalele, fără rezultat.

Un led începu să semnalizeze că bateria stației era pe sfârşite, aşa că o stinse şi coborî din copac. Probabil că îşi dăduseră seama că-l omorâse pe Jacko, altfel de unde ar fi avut aparatul şi de ce bărbatul nu se întorsese la fermă odată cu lăsarea întunericului?

— Să sperăm că o să ne audă cineva, le spuse copiilor.

— Nu mă simt prea bine, zise Owen.

Amândoi erau slăbiți de inaniție. Apă băuseră după pofta inimii, dar nu mâncaseră nimic de aproape trei zile. *Mâncare.* Trebuia să le facă rost de mâncare. Privi spre vest, de unde se apropiau nori negri.

Îi dădu lui Owen broşura pe care o luase de la penitenciar.

— Hai să mai strângem nişte vreascuri şi să reaprindem focul. Cred că se apropie o furtună.

33

Ploaia răpăia atât de puternic pe acoperişul din tablă ondulată, încât o trezi. Carolyn fu străbătută de un frison, căci adormise sub pătură, pe fotoliu. Televizorul uriaş din fața ei afişa o imagine înghețată. Uitase la ce episod se uita. Janeway încerca să evalueze starea de spirit a ofițerilor de pe *Voyager,* după ce se confruntaseră cu nu ştiu ce problemă. Probabil că Heather ar fi recunoscut imediat episodul din imaginea rămasă pe ecran. Deținea o cunoaştere enciclopedică a universului Star Trek.

Carolyn se întrebă dacă noul soț cunoştea această fațetă nostimă, de *sci-fi geek,* a prietenei sale. Heather nu-i răspunsese la mesajul anterior despre seria *Voyager.* Poate că încerca să dea uitării acea parte a personalității ei, să se conformeze imaginii de soție de medic respectabilă. Poate că moştenirea ei din Goose Island avea să se estompeze cu timpul, până ce vechea Heather avea să dispară definitiv.

Carolyn cotrobăi cu mâna pe covor până îşi găsi cafeaua şi țigara electronică. Apăsă pe buton, luminița se aprinse şi inhală mulțumită din uleiul organic obținut din cânepa indiană pe care o cultiva chiar ea pe Goose Island. O vindea dispensarelor care asigurau tratamente cu marijuana – 30 de grame pentru două sute de dolari. Avea o concentrație

înaltă de THC. Tuşi câteva secunde, apoi luă o gură din cafeaua rece.

Observând că avea un mesaj nou pe iPhone, apăsă pe butonul de redare.

„Bună ziua, las un mesaj pentru Carolyn Moore”, se auzi o voce cu accent australian. „Carolyn, sunt Jenny Brook, unul dintre reprezentanții ICOM de aici, de la Melbourne. Doctorul Thomas Baxter este unul dintre vorbitorii noştri. A indicat-o pe soția lui ca punct de contact în caz de urgență, iar ea te-a indicat pe tine. Familia Baxter nu răspunde la telefon. Probabil că vizitează o regiune mai izolată din Victoria sau se află undeva unde nu au Wi-Fi. Avem nevoie de domnul doctor Baxter şi îl rugăm să ne contacteze. Mulțumesc.”

„Probabil că nu s-au întors încă de la podgoria aia faimoasă”, îşi spuse Carolyn.

Când formă numărul de mobil al lui Heather, constată că intra direct mesageria vocală.

Oare dăduse de bucluc?

Nu, nu prea credea.

Totuşi...

Afară era încă întuneric. Melbourne era cu şaisprezece ore în avans față de Seattle, dacă puteai să-ți imaginezi aşa ceva.

Carolyn se hotărî să mai doarmă puțin şi să încerce să sune din nou de dimineață.

Dacă nu rezolva nimic, avea de gând să o sune pe reprezentanta aceea din Australia luni sau marți. Heather şi Tom aveau tot dreptul să-şi petreacă weekendul cu vin scump şi mâncăruri fine, fără să se trezească cu poliția pe cap.

Îi ghiorăiau mațele.

Îşi agață puşca pe spate. Trecu un şiret prin gaura din mânerul macetei şi şi-o agață la centură.

Se îndreptă spre sud, traversând landa.

Tăietura de la picior n-o mai durea atât de rău, în schimb o durea nasul. Şi maxilarul. Şi umărul. În rest, era bine.

Temperatura scăzuse. Văzu un fulger lovind un punct de pe continent. Silueta unei biserici, un oraş, civilizația, speranța.

Începu să numere în cap: „Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece...”

Se auzi huruitul unui tunet undeva la distanță, ceea ce însemna că furtuna se afla la patru kilometri şi jumătate spre vest.

Norii negri copleşiseră complet orizontul în sud. Coada acestui front atmosferic jos putea să ajungă până în Antarctica. Putea să aducă grindină şi zăpadă, dacă ningea vreodată în Australia. Habar n-avea. Tom ar fi ştiut, cu siguranță. Citise atât de multe cărți, încât cu siguranță ar fi ştiut ce se întâmplă.

Dar nenorociții îl omorâseră.

Ocoli ferma de la distanță şi se îndreptă spre zona de dune unde cuibăreau furtunarii. Luna nu se vedea. Venus apăruse sus pe cer. Pământul se rotise în jurul axei sale şi marea nemărginită de stele din sud devenise vizibilă. Constelația Emu. Coada Cangurului.

Lumini în dreapta, cam la cinci sute de metri. Probabil Kate, cu ATV-ul ei, continuând să o caute.

Cu craniul acela sinistru pe cap.

Cu farurile aprinse.

„Acum poți să mă găseşti. Sunt gata. Voi găuri noaptea doar pentru tine”, îşi spuse Heather.

Din pământ se ridica aer rece. În iarbă cântau diverse insecte. Molii uriaşe îşi fluturau aripile în lumina stelelor.

Lumină din alte ere.

Dacă s-ar fi putut întoarce în timp cu numai două zile...

„M-aş fi suit la volan şi aş fi condus eu maşina. Sau, mai înainte, aş fi refuzat să-l însoţesc în Australia. Ori, poate chiar înainte de 11 septembrie 2001, când aş fi putut să avertizez pe toată lumea şi atunci n-ar mai fi avut loc războiul, iar tata n-ar fi fost trimis în Irak."

Kate trecu pe lângă ea. Heather o lăsă să treacă.

Paşii ei desenau opere de artă efemere în iarbă, ca acei artişti pe care-i iubea mama ei, Andy Goldsworthy şi Liza Lou. Păşea pe urmele mamei, schiţând linii misterioase printre acele de pini de pe Goose Island şi prin iarba aspră de pe Dutch Island, pe sub lună, pe sub luna aceea neagră care era întotdeauna acolo sus, mângâind luminiţele de jos, de jos de tot.

Lui Heather îi trebui cam o oră să ajungă la malul sudic al insulei. Recunoscând strigătele furtunarilor, căută în cuiburile din nisip şi strânse o duzină de ouă pe care le băgă în punga de cumpărături în care Jacko îşi ţinuse muniţia.

La întoarcere, pe unul dintre drumeagurile care brăzdau insula, văzu o mogâldeaţă la marginea unei mlaştini. Era cadavrul unui koala. Nu puţea încă şi muştele nu-l invadaseră. Trase animalul pe pământ ferm, îi tăie capul, îl curăţă de maţe şi îl jupui. Păstră inima, ficatul şi plămânii. Improviză un săculeţ din tricou, unde puse ouăle, iar bucăţile de koala le puse în pungă.

Porni din nou la drum, doar în sutien şi blugi. Simţea pământul mai moale sub paşi. Ştia că vine ploaia. Visa să devină fertil.

O picătură de apă îi lovi brațul. Ridică ochii la cer. Avea acea culoare negru-purpuriu care anunța că în curând urma să boteze solul.

Ironia sorții făcea ca ploaia să vină după ce găsiseră singuri o sursă de apă potabilă.

Se apropie cu grijă de peşteră, căutând semne ale trecerii unor străini pe acolo, dar nu găsi nimic. Acoperise intrarea cu o perdea de licheni, dar dacă te apropiai la vreo douăzeci de metri, puteai vedea fumul ieşind.

Caverna îi putea ascunde de oameni, dar nu putea păcăli câinii, era perfect conştientă de asta. Animalele urmau să pornească în zori de zi pe plajă şi, încet dar sigur, aveau să le prindă urma până aici.

Dădu vegetația deoparte şi intră.

— Am adus de mâncare.

— Ce ai găsit? o întrebă Olivia.

— Nu ştiu, cred că un urs marsupial lovit de maşină. Şi ouă.

Focul ardea bine. Frunzele şi crengile de eucalipt erau atât de uleioase, încât generau o flacără puternică, galbenă, care ilumina întreaga peşteră. Mai adăugă câteva vreascuri. Se bucurau împreună de căldură şi de lumină. Ar fi preferat să frigă carnea pe jar, dar nu puteau aştepta toată noaptea.

Tăie carnea de koala şi o înfipse în nişte țepuşe, ca pe frigărui. Făcu o crăcană din alte crengi şi sprijini frigăruile pe ea, în apropierea flăcărilor. Prăji ouăle pe lama macetei, unul câte unul, ca să nu irosească nimic. Avuseseră noroc. Peste câteva săptămâni, ouăle de furtunar ar fi conținut mai mult decât embrioni, dar acum aveau acelaşi gust cu cele de găină. Olivia aşeza ouăle prăjite pe o piatră plată, iar Owen supraveghea friptura. Mâncară cu mâinile.

Carnea era grasă şi tare, cu gust pregnant de vânat, acră. Fiecare îmbucătură era un chin, dar foamea avea ultimul

cuvânt. Ouăle, în schimb, erau bune, şi aveau apă din belşug.

— Este cea mai bună apă din viaţa mea, declară Owen.

Lui Heather îi trecu rapid prin faţa ochilor o imagine dragă din copilărie. Era cu bunica ei în rezervaţie. Pe limba indienilor din tribul makah, cuvântul pentru apă era *ĉa'ak,* pe care bunica ei îl pronunţa *wa'ak.* Indigenii de pe Vancouver Island pronunţau la fel. Era singurul cuvânt în makah pe care şi-l mai amintea. *„Wa'ak",* şopti ca pe o incantaţie magică. Închise ochii şi repetă: *„Wa'ak".*

Nu se întâmplă nicio magie, dar faptul că aveau mâncare şi apă era deja miraculos.

Owen flutură broşura de prezentare a penitenciarului.

— Ar fi mai bine s-o păstrezi. N-am avut nevoie de ea ca să aprindem focul. Sunt mai ales fotografii cu o puşcărie de-a dreptul sinistră, dar şi câteva informaţii interesante despre insulă.

— Serios? Citeşte-mi, te rog.

— Bine. „Fosta închisoare federală McLeod, înfiinţată în 1911, a fost închisă în 1989, din cauza costurilor de întreţinere tot mai mari. Acum, clădirea este transformată în muzeu. A fost ultima închisoare insulară din Australia, deşi statutul de insulă al Dutch Island este controversat. Primăvara, când refluxul este cel mai puternic, în largul coastei de est iese la iveală un adevărat dig, presărat cu epavele fascinante ale unor nave eşuate."

— Ce mişto, comori ascunse, comentă Olivia.

— „Dutch Island era considerată una dintre cele mai sigure închisori, adăpostind criminali recidivişti", continuă Owen. „Nimeni nu a reuşit să evadeze de pe Dutch Island, spre deosebire de Devil's Island, din Guyana Franceză, şi de Alcatraz, din California."

— Ai spus că *nimeni* n-a scăpat de pe Dutch Island? îl întrerupse Olivia.

— Poate vom stabili o premieră, zise Heather.

— Am fost la Alcatraz, când am vizitat San Francisco, îți amintești, Olivia? Știți câți deținuți au reușit să scape de acolo? le întrebă Owen.

— Nu.

— Trei. Sau poate niciunul, dacă s-au înecat.

— Tata spunea că s-au înecat, își aminti Olivia.

— Sunt sigur că au scăpat. Și noi o să scăpăm de aici. Dacă tot vorbeam de primăvară și maree, vreți să mă ajutați la tabelul astronomic? propuse Owen zâmbind misterios și scoțând o hârtie mototolită din buzunarul de la spate.

— Fantastic, încă mai ai tema? pufni în râs sora lui. Domnul Cutler ar fi impresionat.

— Crezi că mi-ar acorda o amânare?

— Hai să o facem împreună.

Așezați unul lângă celălalt, copiii începură să recite planetele și fazele lunii.

Heather căscă și se întinse pe nisip.

Închise ochii. Trosnetul focului și flecăreala copiilor o linișteau. Somnul o cuprinse ca atunci când ea însăși era doar o fetiță, în munții din Olympic National Park.

35

Fulgii de nea cădeau ca frunzele de ceai uscate dintr-o cutie uitată pe un raft. Cădeau peste munte, peste copaci și peste lăstarii de ferigă. Cădeau peste urmele de căprioară de lângă râu, pe care numai ea le văzuse.

Mirosul de kerosen se impregnase în rucsacuri. Îi plăcea. Era aproape ca un drog, la concurență cu mirosul de bacon prăjit și cu zahărul din cafeaua de dimineață.

Se aflau la opt sute de metri de creasta pe care o văzuseră în ajun. Erau în inima pădurii, în mijlocul vegetației

antediluviene cu nume de poveste: molidul de Sitka, pinul Douglas, tsuga, arțarul cu frunză lată, plopul de California.

O pasăre-cardinal dădu alarma. Un corb îi urmărea indiferent. Ajunseseră pe creastă şi se opriseră. Aşteptau ascunşi bine, în spatele unor ferigi înalte şi al unui trunchi de stejar întins peste lăstăriş ca un zeu căzut. Lichenii de culoarea smaraldului ce îmbrăcau copacul mort păreau rochia unei domnişoare de onoare, iar zăpada împrăştiată de vânt era chiar rochia miresei.

Tatăl ei o ajutase să-şi dea jos rucsacul din spinare şi să se vâre în cort. Aşezase armele, o puşcă Mossberg şi una Winchester, lângă el.

Nu vorbeau. Comunicau prin semne. Erau ca nişte prizonieri de război evadați în spatele liniilor inamice, îşi imagina ea. Riscau în fiecare clipă să fie prinşi.

Era destul de cald în cort. Era îmbrăcată cu haina ei veche, cu fesul din armată al tatălui ei şi cu mănuşile din blană de vulpe pe care i le făcuse mama cu o iarnă în urmă.

Stătea pe burtă, cu capul afară, şi urmărea turma de elani care se apropia încet din vale. Tatăl ei îi întinse binoclul, dar îl refuză cu un gest din cap.

Un şoim cu aripile roşii ca maşina de pompieri de jucărie pe care o avusese când era mică descria cercuri largi deasupra lor.

Tatăl ei verifică armele.

Puşca Mossberg era pentru cazul în care ar fi fost atacați de un urs. Era încărcată cu diferite tipuri de muniție, într-un crescendo letal: alice pentru păsări, alice mari şi gloanțe.

Puşca cu un singur foc Winchester Model 70 rămăsese în familia lor încă de la războiul din Coreea.

Elanul se apropia. Ea îşi scoase mănuşile şi luă puşca. Prin vizor, animalele păreau ciudat de aproape. Vârî pe țeavă un cartuş de .257, îndreptă arma şi aşteptă.

Erau ascunşi foarte bine şi vântul le bătea din faţă. Elanii nu bănuiau niciun pericol. Animalele emanau un miros de pământ şi de nuci. Fornăiau şi amuşinau în timp ce se delectau cu ferigi şi licheni. Vorbeau unul cu celălalt prin mormăieli de joasă frecvenţă, ca elefanţii.

Nici ea, nici tatăl ei nu scoteau o vorbă. Nu aveau nimic de spus. Se înţelegeau perfect.

Ştiau foarte bine că jucau într-un spectacol. Că ea nu-şi va duce gestul până la capăt. Era a doua oară când o scotea la vânat mare, dar era la fel de încăpăţânată ca şi el.

Când un mascul masiv ajunse la douăzeci şi cinci de metri, îl luă în cătare, ţintind în zona inimii şi a plămânilor, la dreapta coamei maronii, bogate. Întinse degetul peste trăgaci, îl ţinu acolo o clipă şi apoi articulă uşor:

— Poc!

Puse siguranţa şi lăsă puşca Winchester în zăpadă.

Tatăl ei o ridică şi privi prin vizor.

— Masculul acela?

— Da.

Trase mânerul încărcătorului spre el, scoase glonţul de .257 şi îl puse la loc în punga impermeabilă în care păstra muniţia.

Elanii tot nu-şi dăduseră seama de prezenţa lor atât de aproape.

Tatăl ei acoperi Winchesterul cu o husă. Părea pe punctul să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele.

Fusese sergent-major în armată. Heather îşi închipuia că principala lui sarcină era să dea ordine şi să urle comenzi, uneori în situaţii limită, dar nu-l auzise strigând niciodată, nici măcar la câine. Pe mama ei, tot sergent, şi-o putea imagina cu uşurinţă lătrând ordine, dar pe el, nu. Îşi lăsase milităria *acolo.*

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, simţi ea nevoia să spună.

— Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu m-ai dezamăgit deloc. Eşti o fată bună. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Pe drumul de întoarcere, observă că urmele de căprioare de pe malul râului dispăruseră complet, ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. Aşa era şi viaţa, îşi spuse – o iluzie trecătoare, pe malul unui pârâu, într-o pădure nesfârşită.

În maşină ascultaseră Neil Young şi Dolly and Willie.

Când coborâseră de pe feribot se înserase deja. Din cabine ieşea un fum albăstrui. Toate acele sobe mici comunicau în secret cu cerul.

Când ajunseseră acasă, se înnoptase de-a binelea. Strâmtoarea era plonjată în beznă. La mare distanţă se vedeau luminile oraşului Seattle.

Tatăl ei căzuse pe gânduri. Mama ştiuse încă de la plecare că o să-i facă figura din nou: „Nu lua fata cu tine la vânătoare”.

— O să vorbesc cu mama ta. Probabil că putem face rost de carne la fel de ieftin de la Costco, spuse el la un moment dat.

— Adică gratis?

— Nimic nu e gratis.

Intrară. Mama le pregătise chili cu carne de vită. Ştia deja. Îi zâmbise şi o îmbrăţişase. Aşa sunt mamele.

Heather îl ajută pe tatăl ei să spele vasele. Bărbatul îşi drese glasul.

— Câteodată, n-ai încotro şi trebuie să înfrunţi duşmanul. Dar acela nu era duşmanul nostru. Nu-i venise încă vremea.

— Nu.

O mângâie pe cap. Simţi mâna.

Se cutremură.

Se trezi.

Focul aproape că se stinsese. Era frig.

Se ridică în şezut şi trase adânc aer în piept.

— Heather, crezi că tata e în rai? o întrebă Olivia.

— Da, îi răspunse.

Tatăl lui Heather o asigurase că nu există cineva care să aibă grijă de tine – nu există Dumnezeu, nici străмoşi cu puteri magice, nici îngeri. Numai medicii şi colegii de trupă. Mama ei îi spusese că nu-şi bătea capul cu chestiile astea, dar mama mamei ei, bunica lui Heather, îi povestise despre Marele Spirit, despre zeii muntelui, despre vechea religie.

Înălță în gând o rugăciune către ei toți.

Apucă puşca şi se ridică în picioare.

— Unde te duci? o întrebă Olivia.

— Câinii ne vor găsi mâine, dacă nu mă ocup de ei.

Fata analiză situația o clipă şi încuviință din cap.

— Să ai grijă.

— Iar tu să menții focul aprins. Frunzele de eucalipt ard repede, îi răspunse întinzându-i bricheta.

— Poți să mai aduci ceva de mâncare, dar nu tot ursuleț marsupial, cred că oamenii nu sunt făcuți să înghită aşa ceva, zise şi Owen.

— O să caut. Aveți grijă ca intrarea în peşteră să fie bine mascată.

— Dar dacă nu te întorci? se interesă băiatul.

— Mă voi întoarce.

— Şi totuşi, dacă nu te întorci?

— Stați ascunşi până la venirea poliției. Sunt sigură că vor veni.

Owen nu mai insistă. Dacă nu venea poliția, erau morți; dacă se predau familiei O'Neill, îi aştepta aceeaşi soartă.

Heather îi ciufuli părul murdar şi o strânse la piept pe Olivia.

— Să ai grijă de frățiorul tău, da?

— Promit.

Luă un pic de cenuşă de la marginea focului, o frecă între degete şi îşi trasă o dungă groasă, neagră, pe obrazul stâng.

— De ce faci asta? o întrebă Owen.

— Ca să fiu mai greu de văzut. Staţi liniştiţi, nu vă las singuri.

Ieşi afară. Prioritatea zero era uciderea câinilor. Apoi avea să încerce să le dea o lecţie celor din familia O'Neill. Poate că dacă îi lovea destul de tare, ar fi acceptat să-i dea feribotul.

Puţin probabil, totuşi.

În orice caz, venise vremea să-şi înfrunte duşmanul.

36

Era calmă. Concentrată. La fel de liniştită ca marea, ca iarba, ca aceşti arbori bătrâni. Plutea pe unda momentului prezent.

Examină dealul şi landa prin binoclul lui Jacko. Era întuneric. Nu se mişca aproape nimic. Niciun iepure, niciun ursuleţ marsupial, niciun koala. Doar vârfurile firelor gălbui-albicioase de spinifex se ondulau uşor. Privi spre continent, spre marginile oraşului. Soarele apusese de multă vreme. Luminiţele nu mai prezentau interes pentru ea. Urmări fără emoţie un avion mare, de pasageri, care efectuă un viraj larg deasupra peninsulei Mornington şi se înscrise pe culoarul de aterizare.

Se vedeau şi alte urme de avioane pe cer, ducând de la Melbourne spre Sydney sau Perth. Acela era un alt univers, cel al avioanelor, al maşinilor, al mallurilor comerciale şi al agenţilor de poliţie.

Dinspre vest se auzi rostogolindu-se un tunet.

Heather îşi fixă puşca pe spate şi plosca plină cu apă şi maceta la cingătoare. Porni în pas întins prin pustietate. Pe sub Calea Lactee, pe sub Crucea Sudului.

Avea burta plină şi apă pe săturate.

Venea o furtună. Ea era aceea.

Familia O'Neill trăia într-un ţinut văduvit de Visare.

Nu-şi cunoşteau nici măcar propria insulă.

Da, Tom o omorâse pe biata femeie.

Da, ea minţise şi încercase să ascundă fapta.

Dar asta nu făcea decât să se adauge unui lung şir de nelegiuiri.

Prima faptă gravă fusese masacrarea şi alungarea oamenilor care locuiseră pe aceste meleaguri de mii de ani.

Înainta cu determinare, iar în cap îi răsuna muzica preferată a mamei sale: The Beatles, The Stones, The Who, The Kinks.

Vântul se înteţi.

Simţi o scădere bruscă a temperaturii.

Se apropia.

Ferma era luminată de câteva reflectoare şi de luminile din case. Se auzea muzică. Ce serbau? Îşi închipuiau că învinge în războiul de uzură, dar oare aflaseră despre Jacko?

Se întinse pe iarbă şi puse binoclul la ochi. Văzu cei trei câini legaţi lângă pridvor. Mâncau.

Lăsă deoparte binoclul şi verifică direcţia vântului. Bătea dinspre vest, dinspre mare.

Bun.

Făcu un ocol larg în jurul fermei, pe la est. Deşi nu-i puteau simţi mirosul, exista riscul să o audă. Erau câini inteligenţi, iar mamifere mari nu prea mai trăiau pe Dutch Island.

Heather se apropie de vechiul compactor cu aburi, scoase puşca şi se puse pe aşteptat în iarba înaltă. Verifică atentă acoperişul prin binoclu. Nimeni. Nici în curtea fermei nu se vedea picior de om. Aprinse staţia de emisie-recepţie şi ascultă. Nimic, pe niciunul dintre canale. În casa mare se vedeau lumini aprinse, dar altfel, nu prea era activitate.

Îşi aminti ce spusese Rory despre muşuroiul uriaş din spatele compactorului. Despre ce spuneau că vor face cu Hans.

Poate că trebuia să...

Da, categoric.

Se târî în direcţia ridicăturii de pământ.

Trebuia se ştie.

Câteva furnici pornite într-o expediţie de explorare o ciupiră de glezne. Îşi trase şosetele peste pantaloni.

Îi văzu imediat pe amândoi. Morţi.

Petra fusese împuşcată în spate şi aruncată, în pielea goală, pe muşuroi. Conturul trupului ei era o masă mişcătoare de furnici roşii. Hans era chiar lângă ea, pe un muşuroi mai mic.

Dinspre sud-vest bătea o briză constantă, care zgâlţâia reflectorul agăţat de un fir în mijlocul curţii. Cadavrele celor doi olandezi valsau între lumină şi întuneric ca o instalaţie de artă modernă în genul nebunesc-macabru.

Furnicile îi mâncaseră Petrei faţa şi acum intrau prin orbitele golite ca să ajungă la creier, pentru care păreau să aibă o apetenţă deosebită.

Oroarea perfectă a imaginii îi tăie respiraţia.

Începu să plângă cu lacrimi mari şi suspine adânci. După o vreme, îşi şterse obrajii.

— Am dus copiii într-o peşteră. Am găsit o peşteră, îi spuse Petrei. Sacrificiul tău a meritat. Ne-ai salvat, îţi mulţumim.

Furnicile începuseră să o pişte de coate.

Se îndepărtă de muşuroaie şi îşi frecă mâinile.

Se pregătea să dispară în beznă, când se petrecu ceva înfiorător.

Hans se mişcă.

37

Luptă din răsputeri cu impulsul de-a o rupe la fugă urlând.

Se târî pe lângă Petra, spre locul unde era legat bărbatul.

Furnicile îi roiau pe cap. Ţinea ochii strâns închişi şi buzele strânse. Din când în când scutura din cap şi sufla cu putere pe nas, încercând să-şi protejeze căile respiratorii. Mirosul era îngrozitor. Făcuse pe el, iar familia O'Neill îl bătuse crunt. Se apropie de el oripilată. Desprinse plosca de la brâu şi-i turnă apă pe cap. Îi înlătură insectele de pe faţă, apoi îi scotoci prin urechi şi le zdrobi pe cele care dăduseră buzna acolo. Îi curăţă gura şi îi turnă puţină apă printre buze.

Furnicile începură să o atace imediat. Aveau mandibule ascuţite şi muşcătura extrem de dureroasă. Nici nu voia să se gândească la suferinţele lui Hans.

— Hei, sunt eu, Heather.

— Heather?

— Nu vorbi. O să te eliberez imediat, îi spuse dându-i încă o gură de apă şi curăţându-i ceafa şi faţa.

— Copiii?

— Sunt bine. Am găsit o peşteră şi apă potabilă. Nu vorbi. Încearcă să rezişti încă puţin.

— Nu, Heather. Pleacă.

Îi legaseră încheieturile cu sârmă şi îl priponiseră de nişte piroane ca de cort, bătute în pământ. La fel procedaseră cu gleznele.

— Heather... vreau să pleci!

— Păstrează-ţi forţele. Taci din gură. Te iau cu mine, Hans.

— Nu.

— O să te scot de aici. Avem mâncare şi apă. Vii cu noi.

— Trebuie să pleci.

— Dacă aş putea să scot cuiele astea...

— Sunt un om mort, Heather. Mai am câteva ore de trăit... Mi-au tăiat o gaură în stomac. Le simt deja umblând prin mine.

— Lasă-mă să te salvez. Gata, niciun cuvânt în plus! îi răspunse trăgând disperată de piroane.

— N-aş putea face nici zece paşi.

— Dar vei fi liber!

— Şi la ce mi-ar folosi? Biata Petra e moartă... şi eu sunt mort... totuşi, ai putea să faci două lucruri pentru mine.

— Te ascult.

— Ai briceagul la tine?

— Sigur.

— În primul rând... te rog să-mi tai gâtul.

— Ce?

— Trebuie să mă ajuți... sunt prea slăbit, n-o pot face singur.

— Nu, te rog. Orice altceva, îi răspunse negând din cap.

— Nu pot singur, Heather. Artera carotidă... e foarte uşor de găsit, într-o parte a gâtului. Ai putea s-o tai cu cuțitaşul acela şi să mă scapi de chin.

— Eu... nu, nu pot face asta.

— Te rog. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nu.

— O să-ți ghidez mâna. Te rog.

Clătină din cap, dar, în sinea ei, ştia că era singura soluție. Gura i se deschise şi, aproape fără să vrea, acceptă.

Scoase briceagul şi îl deschise. Îi eliberă mâna dreaptă din legături, iar el i-o apucă pe a ei şi i-o ghidă spre artera carotidă prin care sângele pulsa slab.

— Aici, îi spuse.

— Mi-e frică.

— De ce anume ți-e frică?

— Să ucid pe cineva cu sânge-rece.

— Heather, nu uita că nu tu mă ucizi... nenorociții ăştia m-au omorât deja. Ei sunt adevărații criminali.

Încercă să nu-l privească în față, dar nu se putea abține. Chipul lui era un mozaic de julituri, vânătăi şi muşcături de insecte.

— Te rog, repetă Hans.

Apăsară împreună lama pe arteră şi reuşiră să o deschidă. Când sângele țâşni cu putere, sări speriată înapoi, mai-mai să se prăvălească peste biata Petra. Furnicile îi devoraseră complet pielea de pe față, şi bucăți de craniu albicioase străluceau sinistru în lumina şovăielnică a proiectorului din curtea fermei.

Hans se goli de sânge în mai puțin de un minut. Cei doi erau reuniți în moarte. Cutremurată, Heather începu să plângă. După câteva minute, trase adânc aer în piept şi îi adresă cadavrului un semn complice. Un gând bizar îi trecu prin cap: dacă Petra era aici şi Hans era aici, atunci unde era Tom? Ce făcuseră cu trupul lui?

Îl căută frenetic câteva minute prin jurul muşuroaielor, dar era evident că familia O'Neill îi rezervase altă soartă. De ce? Pentru că aveau nevoie de Tom. Pentru că urma să-l pună în maşină, împreună cu cadavrele copiilor şi al ei, ca să dea impresia unui accident catastrofal petrecut dincolo, pe continent.

Se puteau dispensa de trupurile fără viață ale olandezilor, dar ale lor le trebuiau. Probabil că Tom era băgat într-un depozit frigorific pe undeva.

— N-o să le meargă, nu-i aşa, Petra?

Craniul inteligentei olandeze îi rânjea încurajator.

Legistul australian nu putea fi păcălit aşa de lesne. Cineva avea să se uite printr-un microscop şi să observe, mai devreme sau mai târziu, că celulele lui Tom fuseseră deteriorate prin congelare. În mijlocul verii australiene? Legistul avea să informeze poliția, care urma să refacă ultimii paşi ai familiei condamnate...

Încuviință din cap cu un zâmbet amar pe buze.

Acesta era planul B. Să le-o tragă de pe lumea cealaltă. Planul A era să le-o tragă chiar acum. Venise momentul să-i îndeplinească lui Hans cea de-a doua dorință. Gata cu ezitările.

Începu să tragă de pironul de care era legat piciorul bărbatului. Nu-l putea scoate decât slăbindu-l progresiv prin mişcări la stânga şi la dreapta. După ce termină cu primul, trecu la al doilea şi, cu oarecare efort, reuşi să-l smulgă şi pe acela. În sfârşit, îl scoase şi pe cel care-i ținea mâna stângă. Hans era liber să-şi pună în practică răzbunarea.

38

Owen privea şarpele din spatele zidului pe care şi-l construise în minte. Un zid din cărămidă, exact ca în Minecraft. Când nu voia să înfrunte realitatea, se ascundea întotdeauna în spatele zidului. În ultimul an fusese nevoit să blocheze de multe ori realitatea. Nu se putuse obişnui cu ideea morții mamei; nu se împăcase cu noua relație începută de tatăl său; nu acceptase căsătoria lui Tom cu Heather şi, cu atât mai puțin, instalarea femeii în casa lor. Nu înțelegea de ce veniseră în Australia şi de ce tatăl lui fusese ucis; nu se putea resemna să fugă din fața acelor psihopați ieşiți direct din seria de filme *Mad Max.* Dar, mai grav decât toate acestea, se învinovățea pentru obiceiul de a se ascunde în spatele zidului şi de a ignora realitatea...

Cărămizile erau fabricate din zgură. Cărămizi masive din zgură groasă, gri, pe care, în joc, le mutai cu uşurință, dar erau mult mai greu de deplasat în realitate. Aruncă o privire furişă pe deasupra zidului în lumea reală, în viața reală.

Chiar era un şarpe. Probabil că-l trezise căldura focului. Şerpii nu te deranjează decât dacă sunt deranjați – dacă îi calci pe coadă sau ceva în genul ăsta. Altfel, te lasă în pace.

Şerpii australieni nu erau diferiți de ceilalți. Ştia multe lucruri despre ei. Făcuse o cercetare pe internet chiar înainte să se urce în avion. Nu se mulțumise cu Wikipedia, citise cărți electronice şi chiar îşi comandase o carte clasică de pe Amazon. Owen era conştient că nu avea aptitudini sportive. Toată lumea ştia că avea „dificultăți la învățare". Unii colegi îl numeau prost în față, când nu erau profesori prin preajmă. Mama şi tatăl lui luptaseră din greu pentru ca şcoala să-i accepte diagnosticul de ADHD, ca să primească medicația şi să obțină un timp suplimentar la lucrările de control. Nu-şi mai luase doctoriile de trei zile. De obicei, când întrerupea tratamentul cu Ritalin şi cu medicamente anxiolitice devenea iritabil, agitat, dar acum nu se simțea deloc stresat.

Privea degajat reptila care se unduia şi se târa în direcția surorii lui adormite. Lung cam de un metru şi jumătate, cu pielea brun-gălbuie, nu putea fi altceva decât un şarpe-mocasin australian.

Prin canalele din colții reptilei curgea un venin „moderat de toxic", după standardele locale, îşi amintea aproape cuvânt cu cuvânt descrierea din cartea lui Wallace, *Snakes of Australia.* Cu toate acestea, o muşcătură netratată putea ucide cu uşurință o ființă umană. „Nu există antidot pentru muşcătura şarpelui-mocasin."

Specia aceasta de şerpi mai omorâse copii în trecut. Se hrăneau cu mamifere mici, precum iepurii şi oposumii. Uneori, mânați de foame, atacau ursuleți marsupiali sau canguri pitici.

Oare o adolescentă adormită semăna cu un ursuleț? Posibil.

Era o soră bună. În cea mai mare parte a timpului.

Şarpele se încolăcise în forma cifrei opt şi ridicase capul. „În general, sunt sperioşi şi discreți, preferând să se retragă în loc să atace, dacă au posibilitatea", scria în carte.

Şarpele acesta avea unde să fugă, fără discuţie. Între foc şi peretele de stâncă al peşterii era loc suficient. Nimeni nu-l deranjase. Probabil că îi era foarte foame.

Îşi spuse că dacă o muşca pe Olivia, ar fi fost parţial vina lui.

Owen se întoarse în spatele zidului său şi îl înălţă cu încă un rând de cărămizi.

39

Dacă olandezii se pricep la un lucru, acela este apa.

Hans înţelesese că ferma clanului O'Neill era construită deasupra unui bazin acvifer calcaros. Pe Dutch Island nu existau râuri sau lacuri. Apa pluvială se scurgea în ocean prin intermediul pânzei freatice subterane, prin straturile de stâncă. Proprietarii fermei exploataseră rezervoarele subterane de zeci de ani, văzându-se nevoiţi să adâncească periodic puţul de extracţie, pe măsură ce apa se consuma. Fântâna propriu-zisă nu mai era necesară în prezent, pentru că apa era extrasă cu o pompă electrică direct într-un rezervor, dar fusese păstrată deschisă.

Hans analizase aceste informaţii şi descoperise o vulnerabilitate.

Heather se asigură că nu era nimeni prin preajmă, apucă trupul neînsufleţit al bărbatului de picioare şi îl târî vreo treizeci de metri, încet, cu grijă, de teamă să nu trezească interesul câinilor. Auzi câteva lătrături de avertisment, dar animalele, obosite, hotărâseră probabil că nu era cazul să se agite mai tare.

Gura puţului era protejată contra păsărilor şi oposumilor cu un grilaj metalic subţire. Lăsă jos macabra povară şi îl dădu la o parte fără dificultăţi. Simţi încă un strop mare de ploaie pe ceafă.

Deasupra puțului era atârnată o găleată legată cu sfoară, cu un nod dublu obişnuit, pe care îl desfăcu în mai puțin de un minut. Tatăl ei o învățase să facă şase noduri complexe, pe care le ştia din armată. În cazul de față, era suficient un nod marinăresc simplu, uşor de făcut pe întuneric. Rulezi sfoara în forma cifrei şase, iepurele iese din găurică, fuge prin spatele copacului şi se întoarce în vizuină.

Trecu piciorul lui Hans prin lațul astfel realizat, strânse nodul şi trase cadavrul pe marginea puțului. Folosindu-se de ghizduri ca de o pârghie parțială, îl coborî în fântână. Umerii o dureau şi transpira intens, dar troliul improvizat prelua o parte din greutate în virtutea principiilor mecanicii, care era o ramură a fizicii. „Sper că acum eşti mulțumit, Owen!" îşi spuse în sinea ei.

Continuă să-l coboare până când greutatea se reduse brusc, indicându-i că trupul plutea. Aruncă funia în apă, după el. Hans avea răni pe tot corpul. Cu cât stătea mai mult acolo şi se descompunea, cu atât mai mari erau şansele să contamineze singura sursă de apă proaspătă a familiei O'Neill.

Îi mai veni o idee. Generatorul de curent al fermei se afla tot sub vânt, în raport cu poziția câinilor.

Se târî până la maşinăria masivă – un generator Caterpillar diesel de 800 de kilowați, care furniza mult peste necesarul de curent electric al fermei. Rezervele de combustibil nu puteau fi prea departe.

Da. Motorina era depozitată în două butoaie de plastic. Erau prea grele ca să le răstoarne, iar capacele din plastic, deşi uzate, erau solide, făcute să reziste. I-ar fi luat o noapte întreagă să facă o zgârietură în ele cu cuțitaşul.

Înconjură butoaiele, căutând o valvă de siguranță sau ceva asemănător. În scurt timp, descoperi că cineva montase un robinet pentru umplerea canistrelor, învârti de două ori, şi motorina începu să curgă în nisip. Se evapora

destul de rapid în noaptea caldă. Era greu să aprinzi lichidul, dar vaporii erau mult mai inflamabili. Ar fi trebuit să ia bricheta cu ea. Oare ar fi funcționat cu un glonț? Trebuia să încerce. Benzina era stocată într-un butoi asemănător, lângă rezervoarele de motorină. Deschise şi robinetul butoiului de benzină.

Dacă îi lăsa fără curent electric, nu puteau să reîncarce drona. Dacă nu aveau benzină, nu puteau realimenta ATV-ul, motocicleta şi maşinile de teren. Pe de altă parte, îşi dădea seama că până atunci fusese extrem de norocoasă şi că nu trebuia să întindă coarda.

Se făcu nevăzută din nou în iarba înaltă şi începu să se deplaseze în jurul părții de nord a fermei.

Începu să plouă încet, cu stropi mari.

Câinii erau legați chiar sub veranda de la intrarea principală. Trei exemplare. Arătau ca nişte copoi corciți cu altceva. Animalele se odihneau epuizate în lumina becului de deasupra uşii. Mai ridicau din când în când capetele, deranjați de zgomotul insectelor care se prăjeau într-o lampă cu ultraviolete. Erau nişte câini buni şi îşi petrecuseră în mod plăcut ultima zi pe Pământ.

Se întinse pe burtă într-o poziție confortabilă şi luă puşca în mâini.

Tatăl ei crescuse vânând oposumi şi veverițe prin pădurile de arțari din McCreary County, Kentucky, chiar la frontiera cu statul Tennessee. Heather era singurul lui copil, aşa că îşi pusese în minte s-o introducă în lumea armelor, aşa cum făcuse şi tatăl lui cu el. Deşi nu se arătase niciodată la fel de interesată, reuşise să învețe o mulțime de lucruri. Acum, toate cunoştințele îi reveneau. De fapt, începuse să simtă de câteva zile că vechile reflexe îşi reintrau în drepturi.

Vântul în față. Lipit de pământ. Fără zgomot.

Odată ce intrai în frăția armelor, n-o mai părăseai. Construi o moviliță de pământ, o bătători şi sprijini țeava

armei pe ea, asigurându-se că era perfect dreaptă, exact aşa cum o învăţase tatăl ei. Găsi cea mai comodă poziţie şi analiză ţinta. Vântul bătea constant dinspre vest către est, dar nu constituia o problemă la distanţa aceea, de circa o sută sau, mai precis, o sută douăzeci de metri. Stabili poziţia fiecărui câine prin binoclu. Ridică înălţătorul din oţel al armei Lee-Enfield, dar îl plie la loc, hotărând că era destul de aproape ca să nu aibă nevoie.

Cam la cinci metri de locul unde se afla, un obiect scânteia pe jos, distrăgându-i atenţia. Lăsă arma şi se târî până acolo, cu intenţia să-l acopere cu nisip. Spre surpriza ei descoperi o conservă veche de compot de piersici, nedesfăcută, îngropată aproape complet. O vârî în sacoşă şi se întoarse la poziţia iniţială.

Luă puşca, aşteptă să i se liniştească bătăile inimii, apoi ochi cu grijă flancul câinelui cu o pată albă pe capul maroniu. Era, evident, şeful haitei. Apăsă pe trăgaci, puşca bubui şi îi dădu un brânci în umăr, iar câinele se rostogoli fără niciun sunet în praf. Prea mult praf. Al doilea câine sări în patru labe şi începu să latre. Trase de mânerul închizătorului, cămaşa de bronz a glonţului ţâşni afară cu un clinchet, încărcă următorul cartuş de .303 şi ţinti spre el prin praf. Animalul avea un aer simpatic, de câine-dingo. Îl nimeri în gât. Elimină cămaşa şi introduse încă un cartuş pe ţeavă.

De-acum, se aprinseseră lumini peste tot şi se deschideau geamuri.

Încercă să găsească cel de-al treilea câine, dar norul de praf roşu era prea dens. Se proiecta pe fundalul nopţii ca în fotografiile creşelor stelare făcute de telescopul Hubble.

La una dintre ferestrele de la parter ale clădirii principale apăru un cap – părea Ivan. Striga de zor către cineva din curte. Era o ţintă mare, staţionară, într-un maiou alb. Mult mai uşor de atins decât câinii. Nu făcea însă parte din

planul ei, aşa că îl lăsă baltă. Vacarmul de la fermă se intensificase. Strigăte, înjurături, chiar focuri de armă sporadice. Cineva începu să bată un clopot de alarmă. Ploaia se înteţise.

Îşi îndreptă din nou privirea spre verandă. Praful se aşezase, în sfârşit. Luă în cătare ultimul câine, care lătra disperat. Îl ucise pe loc, cu un glonţ în piept.

Fusese o treabă urâtă, dar necesară.

Împinse un cartuş nou pe ţeavă, îşi agăţă arma de umăr şi se târî înapoi în landă. Ploua tare, cu stropi grei. Era posibil ca duşmanul să dispună de un binoclu cu vedere nocturnă ori de vreun echipament cu termoviziune, aşa că nu era momentul să-şi savureze victoria. Se pregătea s-o rupă la fugă, când îl văzu pe Matt ieşind din casa mare cu câinele lui, Blue, care începu imediat să adulmece aerul.

Vântul îşi schimbase direcţia. Era chiar între golful oceanului şi fermă, iar briza îi ducea mirosul direct în nasul animalului.

Blue începu să latre nervos, iar Matt îi dădu drumul din lesă, cerând linişte.

Câinele venea drept spre ea. Era un animal deştept, îi plăcea de el.

Se întrebă câte gloanţe mai avea în încărcător. Ar fi trebuit să le numere. „Un soldat ştie întotdeauna”, auzi în gând reproşul patern.

Câinele şchiopăta în direcţia ei cât de repede i-o permitea vârsta înaintată.

Îl luă în cătare, încercând să-l lovească în lateral, ca să-şi sporească şansele, şi puse degetul pe trăgaci.

— Hai, Blue! strigă cineva.

— Hai, băiete, prinde-o pe nenorocită! urlă şi Ivan.

Ţinta era mult mai mică. Un profil jos, care se mişca prin nisip.

Cu fiecare secundă distanța dintre ei scădea, oferindu-i o lovitură mai uşoară, dar expunând-o, concomitent. Apăsă pe trăgaci şi rată.

Câinele se lăsă mai aproape de pământ, dar continuă să avanseze.

Elimină cămaşa cartuşului tras, încărcă, ținti cu atenție şi trase din nou. Capul lui Blue explodă. Mai parcurse o jumătate de metru împins de inerție, apoi se prăbuşi într-un amestec de sânge şi praf.

Auzi noi urlete dinspre fermă.

— L-a omorât pe Blue! Târfa l-a împuşcat! Puneți mâna pe ea!

— Unde e?

— Acolo, în spatele cauciucului!

— Unde?

— Trageți în toate direcțiile, haită de retardați!

La acest îndemn se dezlănțui infernul. Vreo cinci-şase puşti se descărnară la întâmplare.

Între timp, Heather se pusese în mişcare. Cu puşca pe spate şi nasul în țărână, târâş pe coate prin solul crăpat, peste pietrele ascuțite şi cochiliile de scoici rupte de ghețari şi lăsate aici, pe Dutch Island, în scurgerea lor spre ocean, în urmă cu mii şi mii de ani, înainta străduindu-se să ridice cât mai puțin praf în urma ei, să nu lase urme.

Familia O'Neill nu se dădea uşor bătută.

Era noapte, şi barbarii *veneau*[10].

Cine erau barbarii, ea sau ei? asta era întrebarea.

Continuă să se târască până ajunse la cincizeci de metri de locul de unde trăsese ultimul foc. Şase oameni gesticulau şi urlau blesteme prin curtea centrală a fermei. Alți trei

---

[10] Aluzie la versul „Fiindcă-i noapte-acum, iară barbarii tot n-au sosit" din poemul lui Konstantinos Kavafis „Aşteptându-i pe barbari"; Kavafis, *Opera poetică,* Ed. Omonia, 1993, traducere de Elena Lazăr.

trăgeau în tufişuri, oarecum în direcţia locului unde se aflase. Doi dintre ei stăteau prosteşte umăr la umăr, prezentând ţinte sigure.

Heather lăsă arma uşor la pământ şi trase în spate mânerul încărcătorului. Cămaşa goală a cartuşului sări afară fără să prindă nicio rază de lumină care să-i trădeze poziţia. Împinse mânerul înapoi înainte şi inseră în cameră unul dintre preţioasele cartuşe rămase.

Auzi o femeie urlând undeva mai în spate. Se uită prin binoclu şi o văzu pe Mama în pragul casei mari, pe jumătate afară, pe jumătate înăuntru. Duse arma la umăr şi o luă în cătare. Jumătate întuneric, jumătate lumină. Merita o încercare? Să taie capul şarpelui... doar că aici avea de-a face cu hidra. Mama deschise complet uşa şi ieşi pe verandă.

— Mamă, intră în casă imediat! Plec cu Toyota! se auzi vocea lui Matt.

— Să nu-mi spui tu mie ce să fac!

— Hei, Matt, cred că o văd! E acolo!

Un glonţ ricoşă dintr-o stâncă la vreo cinci metri de ea.

— La naiba! icni, dându-şi seama că o reperaseră.

Acum se târa pentru viaţa ei. Spre sud, departe de complexul fermei. Departe, cât mai departe. Nu-şi mai bătea capul să evite pietrele colţuroase sau mărăcinii.

Se târa pe coate, pe palme, pe genunchi, cât de repede putea. Se trăgea în continuare în direcţia ei. Sporadic, dar tot mai concentrat. O duzină de femei şi bărbaţi trăgeau ca la poligon în tufişurile din partea de sud. Puşti scurte cu pompă şi arme de vânătoare, acoperite brusc de sunetul unui pistol-mitralieră AK-47 care îi îngheţă sângele în vene, *rata-ta-ta.*

Se făcu una cu pământul.

AK-ul trase o brazdă lungă la vreo douăzeci de metri în stânga ei, apoi gloanţele loviră un rezervor de apă vechi, din

oțel, şi începură să ricoşeze în toate părțile. Un glonț ricoşat o putea ucide la fel de uşor ca o lovitură directă.

— Bine, Mamă! auzi un strigăt din spate.

— Să-i dăm drumul! strigă femeia.

„Încotro?" se întrebă Heather.

Un foc de puşcă sfâşie aerul. Mama se suise în cabina Toyotei Hilux, care venea aproximativ în direcția ei. Bătrâna stătea pe jumătate ieşită pe geam, cu o armă în mână, şi trăgea ca o apucată.

„La naiba, credeam că baba nici nu poate să meargă", îşi spuse când mai multe alice de calibru mare îi şuierară pe deasupra capului.

Nu mai avea de ales. Se ridică şi porni la goană direct spre zona de vegetație înaltă, plonjată în întuneric. Farurile maşinii o găsiră imediat. Mama era ocupată să încarce puşca. Se aruncă pe burtă când femeia trase. Alicele trecură la o distanță atât de mică, de această dată, încât le auzi şuierând prin aer.

Se puse într-un genunchi şi îndreptă arma Lee-Enfield spre locul şoferului. Era Matt, care o văzu şi trase disperat de volan. Heather apăsă pe trăgaci. Nimic. Ejectă cartuşul folosit, scotoci prin pungă, scoase încă unul de .303, ținti şi trase din nou.

Glonțul trecu prin parbriz; auzi un scrâşnet de frâne şi, de această dată, maşina se opri. Fie îl omorâse pe Matt, fie se răzgândiseră. O luă la fugă. Din complexul de clădiri al fermei apărură cele două motociclete. Una porni spre sud şi cealaltă către est. Apăru şi ATV-ul, şi începu să bâzâie până şi drona.

Când ajunse cam la un kilometru, se opri, îşi calmă respirația şi bău o gură de apă din ploscă. Brusc, luminile fermei se stinseră. Generatorul rămăsese fără motorină. Îşi numără gloanțele. Mai avea trei.

Merita să rişte o lovitură de la asemenea distanţă? Merita să irosească unul dintre ultimele cartuşe încercând să aprindă vaporii de benzină şi de motorină?

De ce nu?

Se întinse din nou pe jos, ridică înălţătorul şi ţinti puţin deasupra masei întunecate care era rezervorul de combustibil al generatorului.

În urechi îi răsuna melodia celor de la Joy Division, „Day of the Lords".

Cu atenţie, cu grijă.

Încet.

Apăsă pe trăgaci.

Glonţul de .303 lovi precis, fără să se întâmple nimic.

La naiba!

Merita să mai încerce?

Fără discuţie. Manevră mânerul închizătorului. Ochi. Apăsă trăgaciul şi simţi reculul deja cunoscut al armei grele în umăr. Reacţia din camera de ardere proiectă prin ţeavă o ogivă de plumb care ţiui scurt prin aer, lăsând în urmă un norişor de fum şi mirosul dulce al prafului de puşcă. Glonţul îşi căuta menirea încă de când fusese fabricat în nordul Londrei, în 1941, iar acum zbura spre ţintă cu peste şase sute de metri pe secundă.

Explozia îi depăşi cu mult aşteptările. Era atât de puternică, încât îşi spuse că ar fi fost posibil să atragă atenţia celor de pe continent. Auzi bubuitura la două secunde pline după ce văzu flacăra.

— Asta e pentru Tom. Era medic! Şi pentru Hans şi Petra. Şi pentru că *mi-aţi speriat copiii!* strigă ridicându-se în picioare, cu degetul din mijloc al mâinii drepte ridicat în direcţia fermei.

Mai alergă un kilometru, apoi se opri şi luă încă o gură de apă din ploscă.

Ploaia se intensificase. Trăsnetele îi proiectau silueta pe fundalul orizontului. Mirosea a ploaie ca la Seattle. Nu mirosea ca de obicei, a pământ pârjolit. Se întrebă dacă ploile miros peste tot la fel.

Bietul Tom ar fi ştiut răspunsul.

Îi luă patruzeci şi cinci de minute să ajungă înapoi la peşteră.

Familia O'Neill putea să aducă alți câini, dar deocamdată erau în siguranță toți trei.

Owen o aştepta lângă foc.

— Bună, îi spuse.

— Bună. Eşti udă leoarcă.

— Da, plouă. N-am găsit nimic de mâncare. Totul e în regulă pe aici?

— Da... am omorât un şarpe.

— Ce?

— E acolo, lângă perete. Nu mi-am putut da seama ce intenții avea, dar se târa spre Olivia, aşa că a trebuit să-l omor.

Heather era şocată.

— Cum? Un şarpe? Glumeşti?

— Îl găseşti acolo.

Coborî arma de pe umăr şi se îndreptă spre locul pe care i-l indicase băiatul. Într-adevăr, era un şarpe maroniu, cam de un metru şi jumătate.

— M-am gândit că-şi vede de treburile lui. De obicei, aşa fac. Dar s-a apropiat de Olivia. Eu stăteam şi mă uitam la el din spatele zidului. Ştii, eu fac chestia asta cu zidul...

— Da, ştiu.

— Eram în spatele zidului, dar mai aruncam câte o privire pe deasupra. N-am avut încotro. Trebuia să-l omor.

— Ah, Owen! Ah, Dumnezeule! exclamă cuprinzându-l cu brațele. N-ai încercat să o trezeşti?

— Nu. Ce rost ar fi avut? L-am ucis.

— Cum ai făcut?

— Întâi am vrut să dau cu un bolovan în el. L-am ratat, dar a ricoşat din perete pe trupul şarpelui țintuindu-l în loc. Am luat altă piatră, m-am apropiat şi i-am dat în cap.

— Doamne, Owen! Dacă te muşca sau îți scuipa otravă în ochi?

— Nu fac asta.

— De unde ştii?

— Din cartea mea despre şerpi şi de pe canalul YouTube Primitive Technology. Tipul ăla face un milion de chestii cu pietrele. Ar trebui să te uiți şi tu. Nu cred că era complet treaz. Sunt animale cu sânge rece, au nevoie de căldură. N-a fost tocmai o luptă corectă.

Olivia începuse să se foiască.

— Te-ai întors.

— Owen, povesteşte-i ce ai făcut, cât eu verific să nu avem şi alți oaspeți nepoftiți.

— Nu vreau să... hm, să mă laud sau aşa ceva...

— De data asta ai dreptul să te lauzi.

Băiatul îi povesti Oliviei despre şarpe. Fata nu-l crezu până nu văzu cu ochii ei cadavrul reptilei. Îl luă în brațe, spre uluirea puştiului. După o inspecție amănunțită, Heather hotărî că nu mai erau alți şerpi prin peşteră.

— Ah, am uitat să vă spun. Am găsit o conservă de piersici, îi anunță scoțând-o din sacoşă.

— Cool, probabil că are peste cincizeci de ani, zise băiatul.

— Crezi că mai e comestibilă? o întrebă Olivia.

Heather înfipse vârful macetei în capacul cutiei şi o deschise cu grijă.

Mâncară toate piersicile. Erau cele mai bune din istoria fructelor. Copiii băură sucul şi începură să sporovăiască vesel între ei.

Se aşezară lângă foc, iar Heather aruncă o privire la tema lui Owen pentru ştiinţe, hotărând că era peste nivelul ei de competenţă. Cei doi fraţi îi explicară răbdători despre ce era vorba.

— Mi-ar plăcea nişte muzică, zise Olivia.

— Cântă, dacă vrei.

Fata începu să cânte şi să recite melodia rap „Pink Friday" a lui Nicki Minaj, acompaniată de Owen.

— Dar tu ce ştii să cânţi?

— Nu cred că o să vă placă. Chestii mai vechi, de pe vremea mea.

Copiii insistară. Voiau să audă o poveste sau un cântec. Se oferi să interpreteze ceva din Greta Van Fleet, Tame Impala sau Lana del Rey, dar Olivia făcuse o fixaţie pentru moda retro-hipster, aşa că le cântă cât de bine se pricepea toate melodiile de pe *White Album,* inclusiv melodiile care nu-i plăceau.

— Chiar ai talent, o felicită cu sinceritate fata.

— Aşa este, o aprobă Owen.

— Vă mulţumesc.

Cei doi începură să caşte şi să se întindă. Mai schimbară câteva cuvinte şi adormiră unul lângă celălalt. Nimic nu e mai frumos decât somnul copiilor. Erau atât de împăcaţi, încât îi reclădeau încrederea că există un viitor, la capătul grozăviei prin care treceau.

Heather îşi curăţă puşca şi o puse la îndemână.

Mai avea un singur cartuş.

Închise ochii, se întinse pe podeaua nisipoasă a peşterii şi căzu într-un somn adânc, odihnitor.

Visa. Şi copiii visau. Visele lor se întreţeseau.

Deasupra, pe pământ, domneau haosul, furtuna şi fulgerele, dar jos, în peşteră, era linişte.

41

De la ruginiu, soarele trecuse la roşu-sângeriu, apoi la un galben strălucitor. Se urcă într-un copac, se aşează pe o ramură şi examină prin binoclu întinderea de apă şi malul de vizavi. Distanța era cam de trei kilometri. Ar fi putut să tragă un foc de armă în direcția aceea, dar nu avea nicio garanție că ar fi lovit ceva sau că ar fi atras atenția cuiva. Muniția era prețioasă. Văzu o aripioară dorsală ridicându-se şi coborând înapoi în valuri.

Arborele începu să se zgâlțâie. Owen se urca şi el. Trecuse deja de primele trei niveluri ale coroanei. Heather cea de dinainte l-ar fi rugat să fie atent, dar acum băiatul părea să se descurce foarte bine.

— Ce faci aici? o întrebă.

— Stau de şase.

— Ce pasăre e aceea?

— Care?

— Aia de lângă corbul din copacul de acolo.

— Ah, pe aia n-o ştiu. Un fel de răpitor. Vultur-pelerin australian? Încearcă s-o vezi mai bine cu asta.

Îi dădu binoclul şi reveni la gândurile ei.

Olivia apăru şi ea la baza copacului.

— Pot să mă urc şi eu?

— Sigur.

Fata se aşează pe aceeaşi ramură cu Owen.

Heather îşi schimbă puțin poziția şi privi în direcția fermei. Deşi n-o putea vedea de unde se aflau, se distingea cu uşurință o dâră subțire de fum urcând la cer din zona respectivă.

— Dar pasărea aceea cu roşu în frunte ce-o fi? o întrebă Owen întinzându-i binoclul înapoi.

— Doamne, habar n-am. Rău ai făcut că nu ai adus ghidul acela al păsărilor din Australia cu tine. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Cred că e un fel de gaie.

— Tata ar fi ştiut?

— Ştia totul.

— Nu ştia mai nimic despre păsări, interveni Olivia.

— Vreau la toaletă. Nevoie mare, anunță băiatul.

Heather ştia deja unde rezidă problema.

— Foloseşte iarba. Din câte ştiu, aşa a procedat ființa umană timp de două sute de mii de ani, înainte să inventeze hârtia igienică.

Owen se făcu nevăzut câteva minute. Se căță̆ră la loc în copac şi îi mulțumi din priviri.

— A fost OK, dar acum mi-e foame.

— Nu putem culege ouă în timpul zilei. Ce părere aveți despre şarpe? Să încercăm?

— E otrăvitor! exclamă Olivia.

— Nu e otrăvitor, ci veninos! Proasto! o mustră băiatul.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa cu sora ta.

— El e prost! răspunse fata.

— Olivia, te rog să-i ceri scuze.

— Să-şi ceară el scuze primul.

În mod normal, discuția ar fi durat cel puțin douăzeci de minute, dar Owen răspunse simplu:

— Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

— Şi mie îmi pare rău, zise Olivia, ca într-un film searbăd cu copii cuminți de pe Hallmark Channel.

— Mi se pare o cruzime să le mâncăm ouăle după ce au zburat atâta ca să cuibărească, observă Owen.

— Atunci o să găsim altceva.

Heather îşi îndreptă din nou atenția spre orizont. Era conştientă că, la un moment dat, familia O'Neill va relua

căutările, dar fără câini şi fără maşini aveau să se mişte mai încet. Poate că în dimineaţa asta se simţeau rău de la apa din puţul otrăvit.

— Ai aflat atâtea lucruri despre păsări pe insula aceea unde ai crescut? o întrebă Olivia.

— Da, pe Goose Island.

— De ce ai plecat de acolo?

— Hm, cred că ajunsesem la vârsta aceea când părinţii mai mult greşesc în loc să aibă dreptate.

Olivia încuviinţă, sări jos şi începu să se plimbe în jurul autobuzului abandonat.

— Mie n-o să mi se întâmple niciodată asta, pentru că eu nu am părinţi, spuse băiatul.

Heather simţi cum i se pune un nod în gât.

— Owen... începu să-şi caute cuvintele.

— Hei, ia uite ce-am găsit. Ne-ar putea fi de folos, o întrerupse Olivia.

Ţinea în mână una dintre oglinzile laterale ale maşinii.

— Sigur că da! Am putea transmite semnale de ajutor avioanelor care trec peste insulă. O să-ţi arăt cum trebuie să prinzi soarele, exclamă băiatul sărind şi el jos din copac şi luându-i oglinda din mână.

— Stai! Eu am găsit-o!

— Pot să văd şi eu? interveni Heather.

Olivia se ridică pe vârfuri şi îi întinse obiectul. Heather îşi examină chipul. Avea pielea bronzată, murdară, cu dâre de sânge. Părul îi stătea alandala. Ochii îi erau înfundaţi în orbite şi cel drept i se umflase rău. Pe frunte avea o vânătaie, pe sprânceana stângă, o tăietură, iar rana de pe obraz nu-şi mai amintea cum o căpătase.

— Arăt ca naiba, zise pufnind în râs şi îi dădu oglinda fetei.

— Hei, uitaţi-vă în ce hal sunt!

Olivia era arsă de soare, avea părul încâlcit şi ochii roşii.

— Vreau să mă văd şi eu, spuse Owen.

Nici pe el nu-l iertase soarele.

— Cum am ajuns în situația asta? Cum de suntem atât de... pierduți? întrebă Olivia calm, aşezându-se pe jos.

— Nu suntem pierduți. Ştim precis unde ne aflăm, o corectă fratele ei.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Heather coborî şi ea.

— Am ajuns într-o lume străină, am mers cu viteză prea mare şi am lovit o femeie. Asta-i tot.

— Adică nu suntem pierduți?

— Nu.

Fuseseră probabil, la început, dar acum nu mai erau. Cunoşteau locul acesta, continentul acesta straniu unde în februarie nu cădea niciun pic de zăpadă. Unde totul era pictat în portocaliu. Sau roşu.

— Ai trăit toată viața pe malurile strâmtorii Puget? o întrebă Olivia.

— Nu. De fapt, m-am născut în Kansas.

— Unde?

— Într-un loc numit Fort Riley, despre care nu-mi amintesc mare lucru. Ne-am mutat când eram mică.

— Ce fel de fort era? se interesă Owen.

— O bază militară mare. Părinții mei erau în armată.

— Ai fost şi tu?

— Nu.

— Dar pe unde ai lucrat? o întrebă Olivia.

— După ce am plecat de pe Goose Island, am fost nevoită să-mi câştig existența. Am fost chelneriță, am lucrat ca recepționeră într-un spital pentru veterani, am încercat o carieră de cântăreață şi le-am ghicit oamenilor viitorul folosind *Cartea Transformărilor,* în Pike Place Market din Seattle. O vreme am dormit pe unde apucam. Apoi, cu

ajutorul unui prieten, m-am specializat în masajul terapeutic. Aşa l-am cunoscut pe tatăl vostru.

— Dar cum se face că ai ajuns tocmai pe Goose Island?

— Tatăl meu s-a întors de pe front cu o grămadă de probleme. Sistemul de recuperare al Asociației Veteranilor este un adevărat labirint... în fine, mama cunoştea destul de bine regiunea. Este născută în Neah Bay. Ştiți pe unde vine?

— Nu, recunoscu Olivia.

— Vă amintiți munții pe care îi putem vedea din casă?

— La Seattle? se mirară copiii, de parcă acolo ar fi fost un loc magic, inaccesibil.

— Da. Ei bine, ceea ce vedem noi este Olympic National Park, iar dincolo de el, chiar la marginea Americii, este acest loc, numit Neah Bay, de unde e mama mea. De fapt, o rezervație pentru indienii makah. După ce părinții ei au divorțat, mama s-a întors şi a trăit acolo o vreme. Când a făcut optsprezece ani, s-a înrolat în armată, unde l-a cunoscut pe tata. După război, o mulțime de veterani au ales să se instaleze în nord-vest, pe coasta Pacificului. Mulți sufereau de diferite afecțiuni, iar mama cunoştea comunitatea de pe Goose Island, unde încercau să se ajute unii pe ceilalți. Tatei i s-a părut interesant, aşa că ne-am mutat, iar eu am crescut acolo.

— Îți plăcea locul?

— Da. Nici nu aveam termen de comparație. Dar, cum vă spuneam, când am ajuns la vârsta adolescenței, mi-am dat seama că trebuia să plec, să văd lumea. Că nu puteam să rămân acolo toată viața.

— Şi acum, după ce ai văzut lumea, ai aflat că e o porcărie absolută! o completă Owen.

Heather izbucni în râs. Olivia i se alătură, după care până şi Owen râse.

Soarele continua să se ridice deasupra golfului, deasupra insulei, deasupra celorlalte insule, deasupra continentului.

Nu trebuia să-i spună nimeni cum se face. Se ocupa cu chestia asta de milioane de ani.

— Poți să vezi ce am la mână? o rugă Olivia.

— Nu e decât o înțepătură de țânțar. Nu te scărpina.

În realitate, arăta mai rău. Probabil o muşcătură de tăun. Într-o zi sau două era posibil să apară şi larva, dar nu avea niciun rost să o sperie acum.

Îi curăță rana cu tricoul Petrei, o mângâie pe cap şi îi spuse cu acea voce pe care mamele o utilizau de zece mii de generații:

— Gata, gata, draga mea, o fie bine.

— Unde o să locuim când ne întoarcem în America? o întrebă Owen.

— Am putea să ne mutăm cu bunicul John şi bunica Bess. N-ar trebui să mai ai grijă de noi, dacă nu vrei, îi spuse Olivia lui Heather.

— Voi cum vreți?

— Dar tu ai vrea? îi întoarse fata întrebarea.

— Chiar aş vrea.

Pe chipurile celor doi copii înfloriră zâmbete.

— Mi-ar plăcea să merg din când în când pe la bunicul John, dar nu să locuiesc cu ei, mărturisi Owen.

— Îi putem vizita oricât de des vrem, spuse Heather.

— Hai să mai explorăm autobuzul, propuse băiatul. Copiii se îndepărtară sub privirea lui Heather. Era o zi superbă. Iarba se unduia molcom, cerul părea croit din mătase albastră şi peste oceanul liniştit pluteau cocostârci roz.

— Hei, hei! strigă Owen.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am găsit încă o capcană din aceea de vulpi în spatele caroseriei.

— Nu te apropia de ea! strigă Heather.

Se duse în grabă acolo. Era una dintre acele capcane periculoase, asemănătoare cu cea pe care o evitaseră în

ultima clipă la cimitirul de maşini, cu colți ruginiți şi fălci negre din oțel. Fu tentată să o dezamorseze cu un băț, însă se răzgândi. Dacă urmau să petreacă încă o noapte pe insulă, poate că i-ar fi ajutat să prindă o oaie sau un iepure. Nu văzuse oi rătăcind în jurul fermei, dar nu se ştie niciodată.

Le împărtăşi planul copiilor şi marcă perimetrul din jurul capcanei cu bețe de care legă fâşii rupte din tricoul ei.

— Nimeni nu mai are voie în spatele autobuzului! le spuse şi începu să dea ocol caroseriei, ca să verifice dacă nu mai existau şi alte surprize.

După ce termină, aprinse din nou stația de emisie-recepție. Bateria scăzuse la o liniuță.

— Numele meu este Heather Baxter. Alertați poliția. Suntem izolați pe Dutch Island, în largul coastelor statului Victoria...

Repetă mesajul pe toate cele nouă canale, cu ochii la baterie.

Brusc, pe canalul doi, o voce se suprapuse peste interferențe.

— Heather, tu eşti?

— Da. Cine e acolo?

— Sunt eu, Matt. Ce naiba ai făcut?

— Nu înțeleg ce vrei, Matt.

— Ne-am îmbolnăvit cu toții, Heather. Diaree, vărsături! Dumnezeule, Heather! Hans! Ne-ai otrăvit fântâna!

— Sper că astăzi ne lăsați în pace, da?

— L-ai împuşcat pe Blue! Era un câine bun. Dumnezeule! Ai omorât şi ceilalți câini! Şi ai distrus nenorocitul de generator!

— E foarte simplu, Matt. Adu feribotul, lăsați-ne să plecăm şi ați scăpat de probleme.

— Foarte amuzant. Nu vom scăpa de probleme, pentru că te vei repezi direct la poliție.

— O să-mi țin gura.

— La naiba, nu ştii, nu-i aşa?

— Ce să ştiu?

— Ieri-seară încercam să ajungem la o înțelegere cu nenorocitul de Tom, dar tu ai dezlănțuit iadul.

— Nu înțeleg. Despre ce vorbeşti?

— Cum adică, despre ce vorbesc?

— Ai zis că încercai să ajungi la o înțelegere cu Tom.

— Doamne, Dumnezeule, chiar nu ştii *nimic.* Gillian este asistentă medicală. A reuşită să... la naiba. Stai puțin.

Heather închise ochii. Se clătină pe punctul să leşine, dar îşi reveni. „Ce naiba voia... probabil că..."

Dintr-odată i se făcu frig. Un frig de moarte.

— Heather... nu înțeleg ce faci. Ai atacat ferma chiar când încercam să negociez o soluție. Ce-ai făcut?

Vocea din micul difuzor era vocea lui Tom.

42

Vechiul ei prieten, corbul cu ochi galbeni, se holba la ea. Lumea începu să se învârtă nebuneşte.

Probabil că leşinase. Pentru prima dată în viața ei.

Credea că oamenii leşină doar în filmele cu personaje numite Darcy sau Rochester. Nimeni nu leşină în viața reală.

— Heather!

Ce naiba se petrecea? Oh, da. Se repezi la walkie-talkie.

— Tom, tu eşti?

— Heather?

— Da. Cum e posibil?

— Mi-au salvat viața. Gillian m-a salvat.

— Cum de eşti...

— Gillian. E asistentă medicală. Ascultă-mă, mi-e greu să vorbesc. Cred că am obținut o înțelegere.

— Ce? Tom, eşti nebun? Cum poți să ai încredere în ei după tot ce s-a întâmplat?

— Nu avem de ales, Heather. E singura şansă să scăpăm de aici în viață... nu mai pot vorbi. Ți-l dau pe Matt.

— Nu!

Interferențe electrostatice.

— Tom? Tom?

— E Matt. Heather, mă mai auzi?

— Da, te aud.

— Starea lui Tom e foarte proastă. Nu poate vorbi mult. Un plămân e varză.

— Trăieşte? Imposibil! Am văzut când l-a înjunghiat.

— Da, ai văzut când a primit un cuțit în partea dreaptă. Gillian a reuşit să-l salveze. Regiunile izolate din Australia sunt dotate cu echipament de urgență. Micuța Niamh a descoperit că încă respira. Gillian a fost asistentă. L-am cârpit cum ne-am priceput. Mai mult măcelărie decât chirurgie, aşa a zis Gillian. Are un plămân în colaps şi, probabil, ficatul perforat. Trebuie să ajungă urgent la spital, Heather. E foarte grav.

— Copiii nu ştiu că trăieşte. Lasă-mă să vorbesc cu ei.

Simți că-i dau lacrimile.

— Nu. Mai întâi, ascultă-mă. Am ajuns la o înțelegere, în ciuda tuturor relelor pe care le-ai făcut. Mai bine îl las pe Tom să-ți explice.

Vocea slabă a bărbatului abia se auzea peste bruiaje.

— Copiii sunt bine?

— Da.

— Tu eşti bine?

— Da, Tom. Sunt OK!

— Bun... Cred că trebuie să... Să avem încredere în ei. O putem face, mai apucă să spună, cuprins de o criză de tuse.

— A pierdut o grămadă de sânge, reveni Matt. Are nevoie urgentă de intervenție chirurgicală şi de transfuzie. Trebuie

să ne mişcăm rapid, Heather. Vreau să veniţi la fermă. Apoi, putem merge împreună la bancă, să scoatem banii. După aceea, ne întoarcem pe insulă şi puteţi pleca. Asta e ideea. Tom a fost de acord.

Suna atât de rezonabil. Dar oamenii aceştia nu erau raţionali.

Făcuseră lucruri sinistre, nebuneşti, crime sadice.

— Voi ne-aţi urmărit şi aţi încercat să ne omorâţi!

— Nu voiam decât să vă găsim! De ce crezi că am adus câinii?

— Aţi omorât-o pe Petra!

— Ba nu. A atacat câinii, şi animalele au ripostat. Am tras în ei ca să o scăpăm, dar Ivan a împuşcat-o în spate, din greşeală. Gândeşte-te, Heather. Cine e omul rău aici? Voi aţi venit pe insula noastră. Voi aţi omorât-o pe Ellen. Tu ai atacat ferma. Tu ne-ai omorât câinii. Jacko a dispărut, şi nu i-am găsit nici puşca. Ai vreo explicaţie pentru asta?

— Nu.

— Tu eşti omul rău! Noi ne vedeam liniştiţi de treburile noastre. Trăiam aşa cum puteam, până aţi apărut voi. Familia mea nu v-a făcut nimic, iar voi ne-aţi distrus vieţile.

— Jacko a încercat să mă violeze.

— Mă rog, înţeleg că s-a rezolvat cu Jacko, nu? Lasă vorba şi spune-mi: vreţi să scăpaţi de aici cu viaţă, sau nu?

Discursul bărbatului părea de-a dreptul plauzibil. Tom o omorâse pe Ellen şi ea încercase să ascundă cadavrul. Pe de altă pare, nu avea niciun sens. Era o aberaţie.

— Hans, ceea ce i-aţi făcut lui Hans...

— Da, ştiu, spuse Matt. Tot nebunul de Jacko. Ivan şi Jacko au încercat să-l facă să vorbească. E aiurea de tot, îmi dau seama. Familia e împărţită în mai multe bisericuţe. E complicat. Eu încerc să-i aduc pe calea cea bună şi să vă ajut... Tom vrea să stea de vorbă cu copiii. Poţi să-i chemi?

De-acum, Heather plângea de-a binelea. Owen şi Olivia o priveau din cabina autobuzului abandonat.

— Veniți aici! Amândoi!

Trebuia să se oprească din suspine. Trebuia să le vorbească pe un ton calm.

— E tatăl vostru. Trăieşte, le spuse şi îi întinse aparatul Oliviei.

Copiii le lipiră de difuzor la auzul vocii lui Tom. Heather se îndepărtă puțin. Trebuia să le acorde puțină intimitate. Era o discuție în familie care nu o privea. Se aşeză la umbra celui mai îndepărtat eucalipt. Avea rădăcinile atât de înnegrite şi de lustruite de incendii, încât aproape că-şi vedea chipul în ele.

Ploaia de noaptea trecută transformase colina. Prin iarbă apăruseră flori. Roşii, albastre şi galbene – nu le recunoştea. Peste flori bâzâiau nenumărate insecte şi păsări mărunte se avântau în picaj, profitând de abundență.

— Heather! Heather! o strigă Olivia.

— Sunt aici.

— Matt vrea să vorbească cu tine.

Luă stația de emisie-recepție.

— Da, Matt.

— Trebuie s-o rezolvăm astăzi. Unde sunteți?

— Nu ştiu cum să-ți explic, undeva în nord...

— Poți veni la fermă?

— Da.

— Copiii se pot deplasa, sau vrei să trimitem o maşină?

— Da. Sunt sănătoşi.

— Bine, atunci veniți pe jos. Când vă apropiați, ridicați mâinile în aer. Pe curând.

Capul îi bubuia de durere.

— Nu.

— Ce, nu?

— Nu sunt de acord. Aţi omorât-o pe Petra, l-aţi torturat pe Hans. Tom e la mâna voastră. Nu am încredere în voi, Matt.

— Tu vrei să strici totul *din nou,* Heather.

— Eu vreau... eu vreau...

— Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu Tom faţă în faţă. Vreau să-mi confirme că putem avea încredere în voi.

— Nu. Avem un acord. Discuţia s-a încheiat. Veniţi la fermă.

— Nu accept *acest* acord. Tom este sub presiune. Nu ştiu cu ce îl şantajaţi. Am două condiţii. În primul rând, vreau să vorbesc cu el între patru ochi, singuri. În al doilea rând, eu voi rămâne cu voi, ca ostatic, nu copiii. Eu. Tom ia copiii cu el când se duce după bani. Copiii părăsesc insula şi nu se mai întorc niciodată. Când te întorci cu banii, mă laşi să plec.

Matt făcu o pauză lungă înainte să revină.

— Suntem de acord cu a doua condiţie. Tom duce copiii la Melbourne, tu rămâi ostatică. Nu putem accepta prima condiţie. Tom nu este deplasabil.

— Trebuie să-l văd. Vreau să vorbesc cu el, vreau să mă conving că este în siguranţă. Vreau să-l aud spunându-mi că pot avea încredere în voi după tot ce am văzut.

O nouă pauză lungă.

— OK. Uite cum facem: la nord-est de fermă e o zonă de iarbă arsă. N-ai unde să te ascunzi. În mijloc o să vezi un eucalipt mort, carbonizat.

— Da, ştiu unde e, îi răspunse Heather.

— Tom va fi acolo. Putem aranja totul în câteva ore. Şase seara.

— Am înţeles.

Îşi trecu puşca Lee-Enfield peste umăr, îi dădu lui Owen binoclul şi Oliviei plosca de apă.

Îi luă de mână şi porniră spre sud, prin iarba kunai, înaltă, cu muchii ascuțite, printre smocurile de iarbă tremurătoare, pe lângă tufişurile de *acacia brownii.*

Nu mai simțea spinii care-i răneau picioarele.

Nu mai simțea nimic.

Nici muştele.

Nici țânțarii.

Nimeni nu scotea o vorbă.

Urmau să cadă la pace. Era cea mai bună soluție posibilă. Voia să scoată copiii de acolo.

Era pregătită să rămână în locul lor.

Danny şi alții, probabil, vor dori să o violeze. Poate că Matt o să încerce să-i oprească, dar el nu făcea parte din familie, căci nu era decât un cumnat, nu un frate.

Tom era conştient de asta. Era un om bun, de o moralitate ireproşabilă, dar, mai presus de orice, era un om disperat.

Fiecare pas o apropia de calvar.

Îşi scormonea creierul în căutarea unei alternative. Nu era niciuna.

Se petrecuse un miracol. Tom, pe care îl crezuse mort, trăia! Era cel mai deştept om din câți întâlnise în scurta ei existență. Dacă el avea încredere în ei, atunci va trebui să aibă şi ea.

Continuară să meargă în tăcere.

Nu mai aveau mult.

Aşezată în valea dintre două dealuri, ferma nu era încă vizibilă, dar se vedea o dâră de fum. Probabil că fierbeau apa ca să o poată bea.

Gândul o făcu să zâmbească.

În ciuda acuzațiilor lui Matt, se bucura că reuşise, împreună cu Hans, să-i facă să guste din propria poțiune. O

meritaseră. Planul ei fusese cât pe ce să funcționeze. Îi îmbolnăvise, le omorâse câinii şi îi lăsase fără combustibil. Dacă ar fi continuat să-i hărțuiască, să le facă viața un coşmar, poate că i-ar fi dat feribotul doar ca să scape de ea.

Poate.

Se apropiau de coama dealului. Pe dealul de vizavi puteau vedea copacul ars, în mijlocul pustietății negre.

— Aşadar, în curând ne despărțim. O să vă întâlniți cu tatăl vostru şi o să vă întoarceți cu el acasă.

— Cum rămâne cu tine? o întrebă Olivia.

— O să facem un schimb. Eu rămân aici, ca un fel de – cum să spun? – ca ostatic. După ce voi ajungeți în oraş, Tom o să le dea banii, iar ei o să-mi dea drumul.

— Avem încredere în ei?

— Da. Tatăl vostru a zis că e în regulă. I-au salvat viața. Owen clătină nervos din cap şi se aşează pe iarbă.

— Haide, Owen!

— Stai jos, te rog, îi răspunse băiatul.

Privirea lui era cât se poate de serioasă, neclintită. De când se cunoşteau nu-l văzuse niciodată atât de hotărât.

— Ce s-a întâmplat?

— Te rog, stai jos. Riscăm să ne vadă.

— OK.

Heather se aşează pe iarbă, împreună cu Olivia.

— Nu sunt de acord cu înțelegerea asta.

— Nici mie nu-mi place, dar este singurul mod prin care îl putem recupera pe tatăl vostru.

Băiatul se forța să-şi pună gândurile în cuvinte potrivite. Aşteptă.

— Eu... eu vreau să rămân cu tine. Nu-l vreau pe tata, spuse Owen într-un sfârşit.

— Cum adică?

— Ştii, am un zid în mintea mea. L-am făcut din cărămizi, ca în Minecraft. Acolo ascund chestiile la care nu vreau să mă gândesc sau pe care nu vreau să le văd.

— Da, ştiu.

— Câteodată mă ascund eu însumi în spatele zidului, alteori ascund lucruri pe care nu vreau să le mai văd.

— Am înțeles.

— Dacă fac un zid destul de înalt şi destul de gros, uit ce am ascuns acolo.

— E foarte bine, Owen. Activezi un mecanism care te ajută să faci față situațiilor dificile. Numai Dumnezeu ştie prin ce ai fost obligat să treci în ultimul an...

— Nu. Nu înțelegeți ce vă spun. Niciuna dintre voi nu pricepe. Habar n-aveți ce se găseşte în spatele zidului meu. N-am vrut să vorbesc niciodată despre asta, dar creierul parcă mi s-a limpezit în ultimele zile, mai ales după ce am găsit apă.

— Mă bucur să aud asta, dar acum...

— Te rog, ascultă-mă! Ce ți-a povestit tata că s-a întâmplat cu mama?

— Că a murit într-un accident, atât. Mama ta a fost o femeie foarte curajoasă. S-a luptat ani de zile cu scleroza multiplă. Deşi starea ei începuse să se deterioreze... a avut grijă de voi, a continuat să lucreze. Cred că a fost un om extraordinar.

— Ce anume ți-a spus despre accident, *mai precis?*

— Ceea ce a spus tuturor. Că a găsit-o în casă după ce căzuse pe scări. Că, în ultima vreme, nu-şi mai controla bine picioarele.

— A omis să-ți spună că mama bea?

Întrebarea o luă puțin prin surprindere.

— Da... adică, nu. Mă rog, până la urmă mi-a spus tot adevărul. N-o învinovățesc pe mama voastră. Şi eu m-aş fi

apucat de băut cu un asemenea diagnostic. Nu e vina ei. A fost o mamă bună, a încercat să reziste.

— Mama nu bea mult. Nu era alcoolică. Şi nici nu s-a sinucis.

— Ştiu, dragul meu! Sunt doar zvonuri. Oamenii spun lucruri rele...

— El este cel care a spus toate lucrurile rele. El a lansat toate zvonurile. Voia ca oamenii să creadă că mama era alcoolică şi avea tendințe suicidare.

— Nu, nu cred... începu Heather indignată.

— Mama nu era aşa! El a... o întrerupse Owen cu un gest nervos.

— El a ce?

— Toate bârfele cum că ar fi fost beată sau că ar fi făcut-o intenționat, toate sunt minciuni inventate de tata.

— Tom n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Owen îi luă mâna.

— Eram acolo.

— Când?

— Am blocat totul în spatele unui zid. Un zid special, cel mai înalt şi mai solid. Cred că m-au ajutat şi pastilele de Valium, murmură băiatul.

— Ce-ai văzut, Owen?

— Încă nu mi-e clar, dar revine... ar fi trebuit să fiu la ora de sport, dar mie nu-mi place sportul. Am luat o scutire de la cabinetul medical al şcolii şi m-am întors acasă. Faci numai cinci minute pe jos.

— Ai fost de față? îl întrebă Olivia uluită.

Owen încuviință.

— Aşa cred. De fapt, *sunt sigur.* Am fost acolo. Mama şi tata nu erau acasă când am ajuns. Maria avea zi liberă, aşa că nimeni nu ştia că mă întorsesem. Eram în camera mea, mă jucam la Mario Kart, când i-am auzit pe mama şi pe tata

intrând în casă. Am rămas ascuns în camera mea, pentru că nu voiam ca tata să ştie că chiulisem de la sport.

Olivia clătina neîncrezătoare din cap.

— Nu mint! insistă Owen. Mama şi tata se certau, nu ştiu de ce. Mama a urcat la etaj. I-a luat o veşnicie să ajungă sus. Plângea. Voiam să ies şi să o îmbrăţişez, dar tata a apărut imediat în spatele ei. El băuse. El lăsase paharul acela de whisky la parter, în capătul scărilor.

— Continuă, Owen, îl încurajă Olivia.

— Mama aflase că tata avea o amantă. Se certau. Era foarte nervoasă. I-a spus că nu mai suporta. Că fata cea nouă era picătura care umpluse paharul. Că la divorţ n-o să obţină niciun cent, că o să-l ruineze, că o să-i spună totul bunicului şi că bunicul o să-l termine...

Owen plângea. Heather îl luă în braţe, iar Olivia îi strânse mâinile într-ale ei.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Cred că mama a zis că tata va fi obligat să plătească banii pe care i-i dăduse bunicul pentru facultate. Tata râdea de ea. Eu mă uitam prin uşa întredeschisă. Mama s-a repezit spre el, încercând să-l lovească, dar s-a dezechilibrat şi a căzut pe scări. Am văzut totul.

— Dumnezeule! exclamă Olivia.

Heather clătina din cap cu o expresie de scepticism pe chip.

— Tom nu era acasă...

— Ba da! Şi e doctor, ar fi putut s-o salveze, cred. Dar nici măcar n-a încercat. Stătea şi se uita la ea. Nu a ajutat-o. Nici eu. Am stat acolo, ascuns. N-am ajutat-o pe mama. N-am scos niciun sunet. M-am pitit în spatele zidului meu. Tata a zis că a găsit-o aşa când a ajuns acasă, dar nu e adevărat. La un moment dat, a apărut o ambulanţă. S-a întors şi Olivia de la şcoală. Am profitat de agitaţie ca să mă prefac că de-abia venisem şi eu. Tata a sunat-o pe bunica, şi

ea a venit imediat. Au luat-o pe mama. M-am ascuns din nou în spatele zidului şi totul a intrat în ceaţă. M-am convins singur că nu s-a întâmplat nimic.

Heather plângea şi ea.

Îl credea pe băiat.

Tom nu era vinovat de crimă. Probabil nici de ucidere din culpă. Poate că ar fi putut face ceva ca s-o salveze; nu vor şti niciodată. Din ascunzătoarea lui de după uşă, Owen nu putea vedea ce a făcut bărbatul după ce a coborât la parter. Poate că femeia murise pe loc, poate că singura greşeală a lui Tom a fost prezentarea unei versiuni mincinoase a faptelor.

Dar atât neacordarea de asistenţă, cât şi minciuna nu erau numai deopotrivă grave, ci şi suficiente.

Prima ei reacţie fusese neîncrederea, dar mintea ei începuse să aşeze lucrurile într-o logică nouă. Dispariţia lui Judith rezolva dintr-un foc multe probleme pentru Tom.

Sub imaginea bărbatului în care voia să creadă se ascundea un altul. Acel Tom care nu o lăsa să vorbească prea mult cu prietenii lui, la petreceri, ca să nu-l facă de râs. Acel Tom care se purta grosolan, uneori, cu chelnerii. Acel Tom care făcea din când în când accese violente, inexplicabile de furie. Acel Tom care se asigura că Heather îi dădea medicamentele lui Owen în fiecare dimineaţă, ca să stea liniştit cât timp el se pregătea să plece la lucru.

Carolyn o avertizase că toţi chirurgii erau nişte ticăloşi, dar asta le întrecea pe toate. Povestea băiatului o şocase, însă nu venise tocmai ca o surpriză.

— Cred că de atunci am început să-l urăsc. O să-l urăsc toată viaţa, spuse Owen cu o voce care parcă venea de la kilometri distanţă.

Heather îşi dădu seama în momentul acela de ce aranjamentul cu familia O'Neill i se păruse de la început în neregulă. Înţelegerea nu avea niciun sens. Nu după toate

cele întâmplate. Tom, cel pe care îl cunoştea, ar fi priceput imediat. Pe de altă parte, acel Tom din povestea lui Owen părea genul care să se agațe de viață indiferent de preț.

Până şi în acordul inițial pe care îl negociase, insistase să o ia pe Olivia cu el şi să-l lase pe Owen cu Heather drept garanții. Era limpede că, dintre cei doi, o prefera. Dacă ieşea rău, măcar rămânea cu ea. Asta fusese logica lui? Ce tată ar fi gândit în felul acesta?

Unul ca Tom.

Acum ştia.

Plângeau toți trei cu lacrimi amare.

Heather şi Olivia îşi încolăciseră brațele în jurul lui Owen. Rămaseră aşa un sfert de oră, plângând şi consolându-se reciproc. Fusese o conversație lungă, deşi niciunul nu scosese o vorbă. Le şterse lacrimile şi le luă mâinile într-ale ei. Îi întrebă dacă erau siguri.

Deşi erau doar nişte copii, în ochii lor se citea o hotărâre de nezdruncinat. Nu aveau încredere în el. Aveau încredere în ea.

— Fugiți înapoi în peşteră, nu-mi place deloc situația asta.

Îi urmări cu privirea şi, când decise că ajunseseră la o distanță sigură, începu să se târască prin iarbă spre locul unde începea întinderea pârjolită, cu copacul ars în mijloc. Un arbore de cauciuc care învățase din cele mai vechi timpuri să treacă prin foc, care părea mort, dar încă ascundea în el o scânteie de viață.

Când ridică binoclul la ochi, îl văzu imediat pe Tom, într-un scaun din ratan, sub umbra iluzorie a unei ramuri pârlite. Din încheietura unui braț îi atârna o branulă conectată la o pungă cu un lichid salin, atârnată de un suport de perfuzii improvizat. În mâna cealaltă avea un walkie-talkie. Ceva era însă în neregulă...

Bărbatul era palid şi părea mort, dar prin binoclu îl văzu clipind. Trăia şi era chiar el. Familia O'Neill nu încercase să-i facă figura din *Weekend at Bernie's.* Şi totuşi, ceva *era* în neregulă.

Examină orizontul. În jurul eucaliptului, vegetaţia fusese complet arsă, lăsând să se vadă ţărâna roşie, golaşă. Geografia nu părea să le ofere ascunzători celor din familia O'Neill, dar preferă să se apropie de marginea ierbii în patru labe, adulmecând aerul ca o leoaică ieşită la vânat. Îşi scoase aparatul de emisie-recepţie.

— Tom, eşti singur? întrebă.

Nimic. Se mai apropie puţin de copac.

— Tom?

Încercă pe toate canalele, apoi ridică din nou binoclul la ochi. Bărbatul respira şi avea ochii destul de alerţi. Îi despărţeau ceva mai mult de o sută de metri de iarbă arsă. Familia O'Neill se ţinuse de cuvânt. Nu se vedeau pe nicăieri.

Îi mai rămăsese un singur cartuş. Încărcă puşca fără să facă zgomot şi luă din nou staţia.

— Tom?

Sssssssssssssssssssssssss, se auzi din difuzor.

— Tom?

Sssssssssssssssssssssssss, veni răspunsul identic.

Încercă de mai multe ori, exasperată de bâzâitul acela electrostatic, acelaşi de treisprezece miliarde de ani.

Sssssssssssssssssssssssss, apoi, parcă din neant vocea perfect clară a lui Matt:

— Heather? Pe unde eşti, fetiţo? Te aşteptăm cu copiii. Tom nu ne-a dat încă undă verde. Hai, nu strica iarăşi totul...

Dădu mai încet volumul aparatului şi se târî până la ultima fâşie de iarbă şi mărăcini.

Tom era tot pe scaun, o siluetă stranie sub soarele ce stătea să apună. Purta un halat de spital şi o pălărie de paie. Punga aceea de lichid care îl hidrata intravenos.

Făcea ceva. Se juca cu staţia. Heather se pregăti să se ridice şi să apropie de el, dar mai verifică o dată terenul prin binoclu.

Vedea ceva suspect?

Nu, totul era...

Stai.

Ce era acolo?

O strălucire metalică pe solul ars, acolo unde n-ar fi trebuit să strălucească absolut nimic.

Soarele pe ţeava unei puşti? Oare Matt, Ivan şi alţi câţiva avuseseră timp să-şi sape tranşee individuale din care să-i pândească?

Dar de ce nu o avertiza Tom?

Tom ar fi ştiut că era o capcană, ar fi...

Pentru că staţia lui nu avea baterii.

Heather se retrase înapoi la adăpostul vegetaţiei. Lăsă să-i scape un oftat adânc.

„Oh, Tom, aş fi vrut atât de mult să vorbesc cu tine. Aş fi vrut să-ţi spun că înţelegerea a picat, că puştii au ales altceva, că m-au ales pe mine. Au încredere că eu o să-i pun întotdeauna pe primul loc, că o să-i apăr şi o să-i îngrijesc. Încă te iubesc, sunt convinsă, dar nu mai au încredere în tine. Din cauza lui Judith. Din cauza celor petrecute atunci, pe scări. Şi din cauza coşmarului prin care trecem aici, pe insulă.

Cu toate acestea, aş fi vrut să-ţi vorbesc. Aş fi vrut să aud şi versiunea ta. Aş fi vrut să-mi vorbeşti cum numai tu ştii s-o faci, să mă convingi că Owen se înşală."

„Heather, ai înnebunit? Owen şi-a format o imagine greşită. Am găsit-o pe Judith deja moartă, pe jos. Creierele copiilor lucrează altfel decât ale noastre. N-a reuşit să

proceseze corect tragedia. Nici nu ştie ce s-a întâmplat”, parcă îi auzi cuvintele în minte.

„Spune-mi că greşesc, spune-mi că şi eu sunt oarbă, Tom. Ţi-am picat în plasă ca o proastă. Ai venit la cabinet pe 14 februarie, de Sfântul Valentin. Uitasem de asta, până mi-am amintit acum câteva zile. Când ne-am cunoscut, Judith încă trăia. După a treia sesiune de masaj am ieşit la un pahar. Îţi aminteşti? Ţi-am spus că nu pot să mă întâlnesc cu clienţii în afara programului de lucru, dar tu erai aşa de amuzant şi de drăguţ, că m-ai convins. Apoi, n-ai mai venit la masaj până pe la sfârşitul lui mai. Judith a murit pe 3 martie. Eu eram femeia pentru care îţi făcea reproşuri, sau mai aveai pe cineva? Sper că nu era vorba despre mine, dar sunt şanse mari să fie aşa. Judith era isteaţă. A simţit-o. Ştia că iarăşi o înşeli. Dacă nu ne-am fi întâlnit, poate că ar fi fost în viaţă şi acum.

Te cunosc, Tom. O să mă contrazici şi o să teoretizezi despre cum fiecare îşi aminteşte altfel acelaşi eveniment, vei da ca exemplu filmul acela, *Rashomon,* pe care tot n-am apucat să-l văd, şi o să-mi spui, probabil, că sunt prea tânără ca să ştiu cum merge lumea.

Ori poate că nu. Poate că ai recunoaşte totul... iar eu ţi-aş explica de ce a trebuit să te las acolo şi tu ai înţelege. Ţi-aş spune că ştiu că Matt este un mincinos, că nu va respecta nicio înţelegere şi că singura soluţie ca să salvez copiii este ca tu să rămâi aici.”

Lacrimi. Din nou.

Lacrimi grele curgându-i pe obraji şi botezând puşca Lee-Enfield.

Se gândea la Tom şi la tatăl ei. Avea să se descurce fără ei. Avea să fie bine.

Acesta era preţul care trebuia plătit. Ca să păstreze copiii, trebuia să-l sacrifice pe Tom.

În vest, cerul era roşu.

Venea noaptea.

Între timp, Tom devenise din ce în ce mai agitat. Într-un final îşi dăduse seama că îi dăduseră un transmiţător inutil.

Crezuse că cei din familia O'Neill chiar o să-i lase să plece, dar când îl aduseseră aici, văzuse ceva sau intuise că era o capcană. Se străduia să-şi rupă legăturile şi să se ridice în picioare.

— Fugi, Heather! Fugi! Ia copiii şi fugi! strigă cât îi permitea plămânul rănit, după care se prăbuşi înapoi pe scaun.

Doi dintre bărbaţii ascunşi în preajmă se ridicară imediat, cu puştile în mâini. Alţi doi rămăseseră camuflaţi, dar îşi trădaseră poziţiile. Erau patru, îngropaţi în tranşee individuale în jurul copacului. O aşteptau.

Un plan deştept. Ideea lui Matt, fără îndoială.

Heather nu fugi. Nu se clinti din loc.

— Îţi mulţumesc, Tom, şopti.

Se întinse mai comod lângă puşcă. Răbdarea era arma ei. Stinse staţia emisie-recepţie.

Nu trebui să aştepte prea mult. Ivan cel mare se ridică plictisit din ţărână şi le făcu semn celorlalţi.

— Ajunge, băieţi!

Erau patru, aşa cum socotise de la început: Matt, Kate, Danny şi Ivan.

Kate începu să vomite. Prin simpatie, Matt icnea şi el fără să verse nimic.

— Căţea împuţită! o înjură femeia.

Toţi păreau bolnavi. Apa îi otrăvise, şi Heather nu putea decât să se felicite că îi făcuse să stea ascunşi atâtea ore în timp ce se simţeau îngrozitor.

Ivan se apropie de Tom cu un obiect voluminos în mână. O canistră de benzină. Puseseră în funcţiune planul B.

— E ultima ta şansă să-l salvezi, Heather! răcni cu ochii spre landă. Orice ți-ai pus în cap să faci, o să pierzi! Mâine aducem încă o haită de câini. N-ai cum să scapi de noi.

— Niciun polițai nu vine să te caute, Heather! Nimeni nu ştie că sunteți aici! O să vă jupuim de vii! strigă şi Kate vag în direcția ei.

— Asta este o canistră cu benzină. Vrei să trec la treabă, sau te predai? Ultima şansă!

Heather înghiți cu greutate.

— Bine, să începem!

Acestea fiind zise, Ivan vărsă combustibilul în capul lui Tom. Aveau de gând să-l ardă de viu pe scaun.

Ştia ce avea de făcut. Era îngrozitor, dar nu avea de ales.

Îşi rupse tricoul, îl înfăşură în jurul țevii şi îl legă peste gura armei. Țînti cu atenție. Pânza nu atenua zgomotul, dar avea să ascundă flacăra.

— De data asta, rezolvă-l, Danny, spuse Ivan.

Danny îşi aprinse o țigară, trase un fum şi o aruncă peste Tom. Apăru o flacără mare, galbenă, dar înainte ca Tom să apuce să strige, Heather îl împuşcă în inimă.

Bubuitura răsună lung peste tăpşanul arid.

— Unde? urlă Ivan.

— A văzut-o cineva? întrebă altcineva.

Nimeni.

Matt aruncă o pătură peste cadavru ca să stingă focul.

Toyota Hilux îşi făcu apariția, cu parbrizul crăpat de un glonț şi transmisia defectă. Îl aruncară pe Tom în benă.

— Care-i planul tău, Heather? O să aducem mai mulți câini! N-o să te caute nimeni! N-o să pleci niciodată de pe insula asta! Niciodată! urlă Ivan.

— Ai auzit, curvă proastă? îl completă Kate.

Se urcară toți patru în maşină şi plecară.

— Aproape că m-ați prins, şopti în timp ce-şi trăgea peste cap tricoul făcut ferfeniță.

Aşteptă să cadă întunericul ca să se poată strecura înapoi prin iarbă. De acum, era care pe care. Avea să scape de pe insulă ori să moară încercând. La un kilometru distanță de peşteră coti spre sud, ca să mai adune nişte ouă de furtunar. Mareea era foarte joasă. Bascheții i se înfundau puțin în nisipul umed.

Oare apăruse luna? Luna nouă? Da. Secera inversată sfidător a lunii îmbrăca totul într-o lumină argintie, feerică.

Adună ouăle şi porni spre casă. Când ajunse pe platou, aruncă o ultimă privire spre câmpia arsă.

— Rămas-bun, Tom!

44

Peste ținut se lăsase noaptea.

O beznă adâncă a timpului nemilos, sub stelele strălucitoare. Olivia se aşează la baza unui eucalipt. Prăfos, uscat, dar un miracol al vieții, care supraviețuise încă o zi transformând lumina în hrană.

Păsări în formație de V.

Lumină peste valuri.

Se gândea la Heather. Îşi făcea griji pentru ea. O judecase greşit. Se aşează pe o rădăcină şi începu să plângă. Pentru ea însăşi, pentru mama lor decedată şi pentru tatăl lor. Orice ar fi făcut, rămânea tatăl lor.

Dar Heather era cea care avea să-i salveze, nu el. Ştia asta. Trebuia să aibă grijă de fratele ei mai mic.

Owen cocea şarpele la foc, în peşteră. Nu avea multă carne, îi spusese. Plin de oase şi scârbos, dar mai bine decât nimic.

Olivia se înarmă cu răbdare. Fie venea Heather, fie Matt cu clanul lui. Îi era dor de tatăl ei, pe care-l iubea, dar îşi dorea să vină Heather. Mama ei ar fi sperat acelaşi lucru.

Intră în tunelul de acces în peşteră. Dacă te concentrai, puteai să vezi urme de mâini pe ziduri. Desene cu bărbaţi şi femei dansând cu sulițe în mâini. Încă dansau, în lumina tremurătoare a focului lui Owen.

Bărbaţii şi femeile fugeau din calea unui monstru cu şase picioare sau încercau să-l atace.

După o vreme, Heather apăru în gura peşterii. Olivia o îmbrăţişă şi îi puse o întrebare fără să scoată nicio vorbă. Heather îi răspunse printr-o înclinare din cap, apoi îi povesti ce se întâmplase.

Fata izbucni în lacrimi, antrenând-o şi pe ea într-o nouă repriză de plâns.

— Uite ce am găsit, îi spuse la un moment dat, printre suspine. Unele imagini sunt foarte vechi, dar altele cred că au fost făcute în urmă cu o sută cincizeci de ani sau mai puțin. Acela este un bărbat călare, nu?

— Da, aşa cred.

— Au desenat un fel de cronică a liniei negre, a masacrului.

— Hei, ce faceți acolo? Am terminat de gătit. Hai la masă! se auzi vocea lui Owen.

Şarpele avea gust de pui sau, mai curând, de prepeliță. Era delicios şi mergea bine cu ouăle prăjite.

Owen şi Heather discutau despre seriale TV şi muzică. Băiatului nu trebuia să-i povestească ce se întâmplase cu Tom. Ştia. Mâncau, beau şi stăteau la taclale. Owen le povestise tot ce-şi amintea din serialul *Primitive Technology* de pe YouTube, Heather le spusese despre refluxul ciudat de puternic în acea noapte, iar băiatul opinase că era efectul Lunii. În sfârşit, copiii îşi reluaseră consultările asupra temei la ştiințe. Totul părea mai limpede acum. Owen reuşise să recite planetele în ordine, fără greşeală. Heather le cântase toate melodiile de pe *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.*

Erau obosiți. Se întinseră în jurul focului, încercând să doarmă. Heather trase puşca mai aproape, puse siguranța şi ațipi cu mâna pe patul armei.

— A fost bizar când m-am văzut ieri în oglindă. Uitasem cum arăt, mărturisi Olivia.

— Ştii, când te uiți *foarte* de aproape, toate oglinzile seamănă cu nişte globi oculari, îi răspunse Heather.

Olivia căzu puțin pe gânduri, apoi pufni în râs.

— Copii, eu o să încerc să dorm puțin, dacă nu vă supărați, îi informă.

Fata însă nu-şi găsea somnul. Se tot gândea la lună, închise ochii.

Zodiac, lună, mamă.

Sări brusc în picioare.

— Owen! Tema ta la ştiințe. Luna nouă şi luna plină. Nu atunci se produce cel mai puternic reflux?

— Ba da, cred că da. Mareea de primăvară. De două ori pe lună... îi răspunse băiatul somnoros, apoi deschise ochii brusc, înțelegând în ce direcție bătea Olivia.

O zgudui pe Heather de umăr.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu dormiți?

— Ştim cum să plecăm de aici, îi zise băiatul.

45

Înapoi la țară. În umbra muntelui Slemish.

Undeva pe dealurile înalte, monstrul.

Fugi. Fugi de sărăcie şi de ploaie. Fugi cu un bilet numai dus pe vaporul cel mare. Începe altă viață într-un loc străin, peste mări şi țări. „Noroc, iubita noastră”, îi spuseseră. „Noroc, iubita noastră” şi atât.

Lumea aceasta nouă, pustie, lumea cu noroc.

Monstrul, urmărind-o.

„Sunt prea bătrână pentru asta. Te găseşte oriunde ai fi. Vine. Vine din umbra muntelui negru. Vine.

Ştiu totul despre ea. Ştiu ce ne aduce. Şi corbul Morrigan o cunoaşte.

Sunt înconjurată de pierde-vară, de oameni de nimic. Eu nu m-am îmbolnăvit. Apă? Nici nu mă apropii de ea. Netoții ăştia. Golanii ăştia. Eu, cu picioarele astea betege, aş fi făcut o treabă mai bună. O să distrugă tot ce-am construit, dacă nu rezolv eu situația."

— Matty! Matty, vino imediat la mine! M-am gândit la un plan. Matthew, unde eşti? Hai la mine!

El era singurul care nu se mânjise cu sânge.

— Ce e, Mamă?

— Vino sus. Planul tău n-a mers, dar am găsit altă soluție ca s-o prindem pe cățeaua aia turbată.

— Spune-mi, cum?

— Deschide şifonierul şi dă-mi sticla de grog. Mă dor genunchii de mor. Cine-i femeia asta, Matthew? Cum a reuşit să ne facă atâta rău?

— Nu ştiu, Mamă. Tom zicea că era kinetoterapeută înainte să se mărite cu el.

— Nu e genul ăla cu facultate şi nasul pe sus, nu?

— Nu, Mamă.

— Atunci, cum? Ce o face specială? Dacă te iei după cum arată, ai zice că o pală de vânt mai puternică o dă jos.

— Nu ştiu.

Mama luă o gură de grog cu vizibilă satisfacție. Era bun. Vechi de peste douăzeci de ani, dar onctuos. Aroma uşoară de alge marine a băuturii îi amintea de Bushmills.

— Stai jos lângă mine. Vrei o gură?

— Nu, mulțumesc.

— Câteodată mă întreb dacă suntem făcuți din căcat sau din lumină. Tu ce părere ai?

— Hm, nu ştiu ce să spun, Mamă.

— Nu ştii. Nu prea ştii mare lucru, Matty. Dar eu ştiu. Eu ştiu mai multe decât crezi. Ştiu că tu, cu Terry şi cu Kate aţi plănuit să faceţi un fel de hotel aici, pe insulă.

— O pensiune ecologică, Mamă. A fost ideea lui Terry. E o chestie foarte la modă acum. Ar fi mers. Am fi putut să atragem nişte investitori, să ne reorientăm, să ne asigurăm viitorul. Banii din contul comun sunt pe terminate. Trebuie să ne gândim la soluţii, Mamă.

— Ştiu foarte bine! Dar vrei să-ţi spun de ce nu mi s-a părut o idee bună? Ştii de ce nu-mi place să vină străini pe insulă?

— Nu ştiu.

Îl bătu cu palma pe coapsă şi chicoti.

— Pentru că ştiam c-o să vină. Adânc, în măduva oaselor. Ea... sau cineva ca ea. Ne era bine aici. Vrei să deschizi fereastra, te rog?

Matt se execută. De afară venea un miros fetid, de vegetaţie putredă, slabă, la fel de obosită ca ea. Cântecul nopţii se încolăcea în jurul ei. Naturii puţin îi păsa de soarta lor.

— Trebuie să mergem înainte, Matthew. Înainte, înainte în trecut, când totul era pradă. Va fi din nou ca atunci, măcar o vreme. Înţelegi?

— Nu tocmai, Mamă.

— Doar noi, ducând o viaţă simplă. Fără pensiuni ecologice, fără străini. Ştiam că o să vină şi o să strice totul. Ea sau cineva ca ea. Ştii cine e femeia asta, Matthew? Ea este monstrul. Ea e creatura bunyip. O să ne distrugă, dacă n-o distrugem noi primii. Trebuie s-o prindem.

— Bine, dar cum?

— Eram foarte mică, doar o fetiţă, când am pus prima dată piciorul pe insulă. Ştii cum m-a găsit Terry?

— Nu.

— Stai jos, lasă-mă să-ţi povestesc.

46

Matt plecă de la fermă călare pe Pikey înaintea răsăritului. Era bucuros să se îndepărteze de locul acela. Nu mai aveau apă, nici energie electrică. Nimeni nu ştia ce să facă, în afară de el şi de Mama.

Heather era pe undeva pe acolo. Avea s-o găsească fără câini.

Îşi luase la el puşca de .22 pentru vânat mic pe care o avea de ani de zile. Nu era cea mai puternică armă de pe insulă, dar reculul neînsemnat şi viteza de tragere constituiau avantaje incontestabile. În plus, nu ratase niciodată cu ea.

Avea s-o găsească. Trebuia s-o găsească.

Era elementul acela străin care le ameninţa însuşi modul de viaţă.

Călărea în direcţia sud-est, spre penitenciarul abandonat. Odată ajuns, strigă după Rory. Îl durea stomacul. Vomită în veceul fostului gardian.

Rory nu o văzuse. Cum generatorul era stricat, pompa care îi furniza apa nu funcţiona, aşadar nu avea nici apă, nici curent.

— Dacă o vezi, împuşc-o, îi ordonă bărbatului, după care îşi continuă drumul spre malul estic al insulei.

Răsăritul era întotdeauna spectaculos în această zonă a litoralului, dar nu avea timp de poezie.

— Heather? încercă în walkie-talkie.

Niciun răspuns.

Porni către sudul îndepărtat, spre zona unde cuibăreau furtunarii.

— Heather? făcu o nouă încercare de pe plajă.

Tot nimic.

Porni înspre vest, unde se afla micul port al feribotului. Kate, care făcea de planton acolo, nu văzuse nimic suspect.

— Heather?

Paraziți.

Se îndreptă către nord, unde era plaja cu mangrove.

— Heather?

Tăcere.

Continuă înspre nord, prin câmpia ierboasă care se transforma într-o mică zonă colinară.

— Heather?

Paraziți şi, dintr-odată, o voce:

— Matt?

Aha... deci pe acolo se ascundeau.

— Heather, de ce ne faci toate astea? Nu mai avem nici curent, nici combustibil, nici apă.

— Cred că o să trebuiască să chemați feribotul, ca să vă aducă provizii.

— Îți dai seama că o să fie păzit mai bine ca un transport blindat ieşind de la Fort Knox.

— Aproape că m-ai păcălit, Matt. Eşti deştept, dar nu atât de deştept pe cât te crezi.

— Ai greşit din nou, Heather. Am fi putut ajunge la o înțelegere. Mulți dintre noi îşi doresc asta.

— N-ați fi respectat nicio înțelegere.

— Poate că da, poate că nu. N-ai avut ocazia să ne cunoşti părțile bune. Ne gândeam la viitor, Heather. Frații mei şi cu mine voiam să facem un fel de proiect de turism ecologic în câțiva ani.

— E păcat.

— Da, păcat de Tom.

— Şi de Hans, şi de Petra.

— Şi de ei.

— Şi acum?

— Chiar aşa, ce facem acum?

— Poate că o să rămânem aici. Ne place pe insula asta. Avem apă, avem mâncare din belşug. Într-o săptămână, voi o să daţi ortul popii, dar noi vom fi bine-mersi.

— Vorbeşti prostii, îi răspunse bărbatul.

— Câtuşi de puţin. Olivia a cules nişte margarete de dimineaţă. Ştii ce a găsit în pământ, la rădăcina lor?

— Ce?

— Igname sălbatice. Sunt foarte bune la gust. Delicioase. Cresc pe toată insula.

— Aha, nu ştiam.

— Locul acesta musteşte de hrană, trebuie doar să ştii unde să cauţi. Sute de aborigeni au trăit aici.

— Mă îndoiesc de asta.

— N-ai decât. O să ne descurcăm foarte bine aici, în mijlocul naturii, pe când voi o să vă coaceţi şi-o să muriţi în sicriele voastre de lemn.

— Totul din vina ta, rosti Matt cu amărăciune.

— Of, Matt, am depăşit de mult stadiul ăsta. Putem să rămânem aici sau putem pleca. Putem zbura pe deasupra apei, dacă vrem. Pe aripile corbilor.

— Am impresia că halucinezi de sete.

— Să stăm sau să plecăm? Aş zice să mai stăm. Avem o misiune. Corbii ne vor fi şi ei de ajutor.

— Despre ce vorbeşti acolo, Heather? Ce misiune?

— Viețile noastre curg în matricea unor țeluri profunde, secrete. Eu am primit siderit. A venit cu instrucțiuni clare. Ultimele două zile au fost doar preludiul. Uciderea câinilor, otrăvirea fântânii, distrugerea generatorului. O să mă întorc la voi în fiecare noapte. N-aveți nicio şansă să mă găsiți, Matthew. Am fost trimisă aici cu o misiune. Am fost trimisă aici dintr-un univers paralel, ca să-l distrug pe al vostru. Să vă şterg de pe fața pământului. Să vă anihilez complet. Ai înțeles?

— Să nu îndrăzneşti...

— Scoateți-vă copiii de aici cât mai aveți timp, pentru că voi curăța această insulă de mâzga numită familia O'Neill.

— Ai înnebunit? Ai luat-o razna de la prea multă apă de mare?

— Nu. De fapt, ne simțim foarte bine. Avem apă din belşug. Insula ne aparține acum. Putem locui oriunde vrem pe ea, în timp ce voi sunteți blocați. Încuiați pe o insulă ca o cutie de muniție, cu o femeie antrenată de un puşcaş de elită din armata americană.

— Prostii!

— Da, ştiu că tatei nu-i făcea plăcere să mă învețe să ucid, dar a făcut-o, totuşi, pentru că era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat. Aşa mi-a spus. Ştiu să trag cu orice armă de foc fabricată vreodată. Pot să nimeresc un şobolan pe plajă, la apus. Pot să tai coada unui iepuraş de la o mie de metri. Sunteți morți, Matt, doar că n-o ştiți încă.

Semnalul lui Heather se auzea tot mai clar. Probabil că afla într-o rază de un sfert de milă din locul unde se găsea Matt. Pe dealul dinspre vest creştea un pâlc de eucalipți. Îi ştia dintotdeauna, dar nu-şi pusese niciodată întrebarea cum de supraviețuiau acolo, de unde aveau apă.

„Apă din belşug", spusese femeia.

— Treci la subiect. Care-i ideea, Heather?

— Ideea este că nu mai aveți timp. Nici tu, nici Mama, nici neamurile voastre. În curând o să vină poliția, o să ne găsească, şi haita voastră va fi judecată pentru crimele comise. Nu va scăpa niciunul. Până atunci însă, o să vă transform viața într-un iad.

— Crezi că mai putem ajunge la o înțelegere?

— Lăsați-ne să plecăm cu feribotul. Nimeni nu pleacă de la fermă până nu ne îndepărtăm de insulă.

— Şi noi ce câştigăm din asta?

— O să spun la poliție că Jacko i-a ucis pe Tom, pe Petra şi pe Hans. Şi că eu l-am omorât în autoapărare.

— Cum rămâne cu Danny?

— Nici nu-i voi menționa numele.

Matt îl îndemnă pe Pikey să meargă mai repede. Se apropia de eucalipți. Soarele răsărise şi anunța încă o zi caniculară. Îşi scoase puşca din tocul ei de piele.

— Uşor, uşor, fetiță, linişti calul, apoi descălecă şi îl legă de un pom.

Iar se simțea rău. Încercă să vomite, dar nu avea nimic în stomac. Reuşi cu greu să-şi revină şi apăsă pe butonul de transmisie al stației.

— O să trebuiască să discut cu Mama despre asta, îi spuse lui Heather.

— Fă-o.

— O s-o fac.

Când trecu printre copaci, chiar acolo, în fața gurii unei peşteri de care habar n-avea, văzu fetița. Săpa după igname, exact cum spusese femeia.

47

Heather rămase cu ochii la aparat. Poate că aveau o şansă să scape fără să mai verse sânge, fără să pună în pericol viața copiilor prin aplicarea planului conceput de ei.

Matt era cel mai deştept şi, spera ea, cel mai rezonabil din familie.

— Matt? spuse în receptor.

Niciun răspuns.

Făcuse de pază cu puşca Lee-Enfield, dar nu văzuse nimic ciudat. Tăcerea o punea pe gânduri. Ce naiba?

— Ieşi, vino imediat aici! se auzi vocea bărbatului mai mult de undeva din apropiere decât din walkie-talkie.

Heather se lipi de trunchiul copacului în spatele căruia se ascundea.

Dumnezeule, era aici! Cum îi găsise?

— Am prins fetița, Heather! Am o armă ațintită asupra ei. Nu există nimic mai plicticos decât să numeri până la trei, dar, dacă trebuie... Trei, doi, unu...

Heather ieşi din spatele eucaliptului.

— Sunt aici.

Matt o ținea pe Olivia de ceafă cu mâna stângă. În dreapta avea o puşcă îndreptată spre ea.

— Lasă jos arma, sau o fac îngeraş pe asta mică!

— Matt, nu! Doar aveam o înțelegere.

— Voi, americanii, şi înțelegerile voastre împuțite. Las-o, sau o execut!

Heather puse carabina pe pământ.

— Înțelept din partea ta. Acum, ridică mâinile.

Se supuse.

— Dacă vrei ca o treabă să fie făcută bine, trebuie s-o faci tu însuți, observă bărbatul cu un rânjet.

— Cum ne-ai găsit?

— Tatăl tău a fost militar şi nu te-a învățat ce înseamnă tăcerea radio? Triangulația?

Simți cum se crapă pământul sub ea de ruşine. Da, triangulația.

— Am încercat să rețin tot ce m-a învățat.

— Ha, ha! Ar trebui să-ți vezi mutra. De ce te-ai supărat aşa? Vino spre mine *încet.*

Se apropie de el.

— Opreşte-te, îi ordonă când ajunse la douăzeci de metri distanță.

— Aici e bine?

— Mâinile sus, te rog. N-am chef de gesturi eroice în ultima clipă.

Heather ridică mâinile.

— Unde-i băiatul? Nu încerca să mă minți.

— E în peşteră, doarme. Am găsit o peşteră.

— Mi-e teamă că o să-l trezesc fără menajamente. Mâinile mai sus şi mai depărtate, te rog.

Făcu ce-i cerea.

— Doar nu vrei să mă împuşti, nu?

— Ştii ceva, ne-ai adus atâtea necazuri încât cred că asta ar fi cea mai bună soluție. Mama spune că tu eşti bunyipul.

— Tot aud cuvântul ăsta. Ce înseamnă?

— Un monstru din mitologia aborigenilor. Acum câteva sute de ani şi-l imaginau ca pe un fel de emu, dar, pe măsură ce europenii şi totemurile lor rupeau țesătura Visării, diavolul, bunyipul, a început să fie reprezentat ca un om alb călare.

— Am înțeles. Monstrul suntem chiar noi.

— Da, noi suntem monstrul. Ai învățat tot ce putea să te învețe insula, Heather. Acum, închide ochii.

Îi dădu drumul Oliviei, ridică arma la ochi, ținti cu atenție şi trase.

48

Nu putea decât să cadă. Era aşa de uşor să cadă.

Oamenii o făceau în fiecare zi. Planeta se scutura de ei, nu mai voia să-i care în spinare.

Se prăbuşi sub arborele de cauciuc. În cădere, văzu cerul şi corbul, auzi focul de armă.

Un ciocan pneumatic o lovi în umăr. Chiar acolo unde rănile provocate de alice începuseră să se vindece.

Se lovi cu ceafa de o rădăcină.

Durerea îi tăie respirația.

Matt nu o omorâse din primul foc, dar nu conta. O scosese din circulație. Era la pământ, îşi pierduse arma, iar bărbatul se apropia de ea. Olivia încercă să-l apuce de picior, dar o lovi puternic în stomac, astfel că fetița se prăbuşi încovrigată de durere.

Heather îşi privi umărul. Glonţul părea să fi ieşit prin partea cealaltă. Era mic, de calibrul .22, dar durea înfiorător. Atâta vreme cât o durea era bine, însemna că trăieşte.

— Măi, măi, măi, ne-ai scos la vânătoare, nu-i aşa? Ai cam agitat lucrurile pe aici.

— Am încercat să... ce ai de gând să faci cu noi acum?

— Cred că pe tine o să te omor, iar pe ăştia mici o să-i duc la fermă.

— Te cunosc, Matt, tu nu eşti ca ceilalţi. Crezi că este bine ce faci?

— Îmi apăr familia împotriva unor răufăcători care ne-au adus numai belele. Da, sunt sigur că e bine.

Dar ar fi trebuit s-o împuşte, nu să stea la taclale cu ea. Când omori, trebuie să te concentrezi, indiferent dacă victima e un iepure sau o fiinţă umană. Aşa îi spusese tatăl ei. Omorâse unsprezece oameni în Irak. Chipul fiecăruia dintre ei i se gravase adânc în memorie. Nu-i vorbise despre indivizii respectivi, însă uneori îl auzea vorbind în somn sau la telefon...

Trebuie să laşi restul lumii deoparte. Trebuie să te concentrezi intens. Matt nu o făcea. După ce verifică dacă Olivia stătea la locul ei, îşi îndreptă privirea spre gura peşterii, în speranţa că Owen va ieşi din proprie iniţiativă.

Asta îl făcu să piardă două secunde.

Cu ajutorul gravitaţiei, Heather se lăsă să alunece pe rădăcina lucioasă şi ateriză în iarbă. Se ridică cu greu în picioare şi porni şchiopătând spre autobuzul abandonat.

Matt se luă după ea fără să-i acorde prea multă atenţie. Nici el nu era în cea mai bună formă, dar n-ar fi avut probleme să o ajungă din urmă dacă încerca să fugă.

— Hei, unde te duci? Crezi c-o să bagi autobuzul în viteză şi o să pleci?

Râse singur de propria glumă.

Heather ajunse în spatele caroseriei şi se prăbuşi în ţărână.

Nu putea ajunge mai departe.

Matt rânji mulţumit.

Copiii se ţineau după el.

— Gata, opriţi-vă imediat! le ordonă îndreptând puşca spre ei.

Păreau foarte speriaţi.

Heather reuşi să schimbe o privire cu Olivia: „Totul va fi bine. Pe cuvânt. Nu te mint". Se târî spre stânga ei. Matt trebuia să se apropie, ca să fie sigur că o omoară.

Avea să se apropie. Avea să vină pe drumul cel mai scurt.

Aerul era gros, dulce, mirosea a miere. Peste tot roiau insecte. Pe deasupra lor trecu o egretă, urmată de un corb bătrân.

Timpul se scurgea mai încet.

Îi zâmbi.

— Găseşti ceva de râs? se răţoi Matt la ea, moment în care călcă drept în capcana pentru coioţi.

Scoase un urlet, şi arma îi căzu din mână. Viaţa lui Matt s-ar fi putut opri atunci, acolo, însă capcana era veche, ruginită, iar resortul nu fusese îndeajuns de puternic încât să-i rupă osul sau să-i taie o arteră. Cu un răget puternic, reuşi să îndepărteze fălcile mecanismului.

— La naiba! strigă eliberându-se.

Heather nu stătuse degeaba între timp. Se târa cât de repede putea spre armă.

— Nu!

Matt se repezi asupra ei.

Se terminase cu bluful, cu rugăminţile şi cu apelurile la raţiune. Acum era care pe care. Ucide sau vei fi ucis, cel mai vechi joc din lume.

Îl lovi cu pumnul în zona rinichilor. Bărbatul se încruntă puțin şi-i dădu un cap în nas, spărgându-i-l. Durea aproape la fel de tare ca glonțul de .22. Sângele i se scurgea în ochi.

Matt ajunsese deasupra ei. Mâinile lui mari şi păroase o strângeau de gât. Aplica toată forța din încheieturi. Asta era bine, o putea omorî fără să-şi extenueze spatele, se gândi ea; creierul ei de kinetoterapeut intrase în funcțiune la momentul cel mai nepotrivit. Copiii se apropiau fără teamă. Se hotărâseră să-l atace cu mâinile goale. „Fugiți, fugiți, fugiți!" încercă să le transmită telepatic. Dar cei mici se transformaseră şi ei. Nu mai erau dispuşi să fugă.

— Asta ar fi trebuit să fac din prima zi, mormăi Matt.

Lumea ei se reduse la un tunel îngust.

Nu mai putea să respire.

Nu mai putea să gândească.

Cum de crezuse că apa era atât de importantă, când singurul lucru cu adevărat important era aerul?

Ultimul lucru pe care-l văzu fu chipul roşu, schimonosit de furie al lui Matt.

Dispăru şi acesta. Se dizolvă într-o ceață albă.

Gri.

Marele nimic.

Mai exista totuşi o rază de speranță.

Îşi aminti că ea era mesagerul.

Mesagerul înarmat cu siderit.

Da.

Da...

„Îl auzi, Matt? Mesajul vine."

Îi înfipse briceagul în coapsă. Matt scoase un urlet de durere şi îi dădu drumul. Îl împinse la o parte şi se târî spre locul unde văzuse puşca de .22.

Nu mai era acolo.

Unde dispăruse?

Arma era în mâinile lui Owen, îndreptată spre capul bărbatului.

Matt venea spre ea.

— Stai pe loc, îi ordonă băiatul.

— Crezi că ştii să foloseşti chestia aia?

— Heather ne-a învățat cum să facem.

— Ştim precis ce avem de făcut, interveni şi Olivia, amenințându-l cu carabina Lee-Enfield.

Matt nu avea de unde să ştie că arma de război era descărcată şi că Owen uitase probabil să vâre încă un glonț pe țeava puştii de .22. Ridică mâinile în aer.

— Calmați-vă, copii. Nu plec nicăieri. Cum aş putea? M-a înjunghiat în picior, şi uitați-vă în ce hal mi-e încheietura.

— Dacă trage şi o băşină în direcția mea, zburați-i creierii aşa cum v-am arătat. Vreau să-mi recuperez cuțitul, spuse Heather.

Îl smulse din pulpa lui Matt, îl şterse de sânge şi îl bagă la loc în buzunar. Lama penetrase surprinzător de adânc şi rana provocată de capcană arăta oribil, dar avea să supraviețuiască.

Îşi examină rana de la umăr. Durea ca naiba, dar nu sângera foarte tare grație calibrului mic. Şi ea urma să supraviețuiască.

— Şi acum ce aveți de gând cu mine, o să mă omorâți?

— Ei bine, Matt, ne-ai găsit ascunzătoarea, deci logic ar fi să te eliminăm, dar crima nu e genul nostru. O să scăpăm de pe Dutch Island şi o să chemăm poliția.

— Iar apoi o să vă lăsăm o notă cu adevărat oribilă pe Tripadvisor, adăugă Owen.

49

Îi legară mâinile la spate cu centura de la pantaloni şi îl împinseră în peşteră, după care se îndreptară spre fermă, înarmaţi cu puşca de calibrul .22.

Se opriră ascunşi în iarba înaltă, la vreo cinci sute de metri distanţă.

Olivia şi Owen plănuiseră s-o facă noaptea, dar puteau încerca şi ziua, în intervalul de reflux maxim, deşi era mai riscant.

Aveau nevoie de o diversiune. Vântul bătea cu putere dinspre vest.

Heather adună zece căpiţe de iarbă uscată şi le aşeză la distanţe egale una de cealaltă. Scoase bricheta lui Jacko şi le aprinse una câte una. Condiţiile erau perfecte. Focul porni rapid şi se întinse spre est, în bătaia constantă a vântului, aşa cum se aşteptase.

Focul nu o speria. Dacă stăteai întotdeauna cu vântul în spate, îi puteai admira evoluţia. Mii de generaţii de aborigeni folosiseră puterea focului ca să controleze terenul. Focul îţi era duşman numai dacă nu te puteai mişca.

Sau dacă trebuia să-ţi aperi casa, de pildă.

— Haideţi, copii, îi chemă Heather, şi se îndreptară spre o colină nu prea înaltă din sud.

Soarele răsărise cam de o oră şi era încă jos, dar lumina le permitea să urmărească înaintarea flăcărilor spre partea de vest a fermei familiei O'Neill.

Cineva dăduse alarma şi oamenii ieşeau din case, bărbaţi, femei şi copii. Probabil că aveau un generator de urgenţă ascuns pe undeva, căci scoteau apă din fântână cu o pompă şi începuseră să lupte cu flăcările. Se putea şi mai rău, îşi spuse Heather. Măcar acum aveau o ocupaţie şi era exclus să-şi abandoneze lucrurile şi să se răspândească pe insulă.

— Să mergem!

Înaintară cu prudență câteva sute de metri, apoi se întinseră pe pământ şi începură să se târască. Deveniseră buni la sportul ăsta.

Se apropiară până la cincisprezece metri de fermă.

„Copii, sunteți siguri că planul vostru o să funcționeze?” îi venea să-i întrebe, dar se abținu. Oricum, nu aveau altă soluție.

Intrară în curtea mare a fermei şi se ascunseră în spatele hambarului. Toți localnicii se mobilizaseră în lupta cu flăcările. Nu se auzea niciun câine.

— Ce facem dacă e încuiată?

Heather îşi muşcă buza. Nicio altă maşină n-ar fi făcut față. Erau obligați să ia Porsche-ul Cayenne, care avea oribilitatea aceea de admisie pentru aer pe capotă. Apăsă pe clanță, iar uşa se deschise.

Modelul acesta de maşină avea cheie şi buton de start. Cheia funcționa în proximitate prin Wi-Fi. Câtă vreme se afla în habitaclu, nu trebuia decât să ții piciorul pe pedala de frână şi să apeşi pe butonul de start.

Copiii se urcară pe locurile din spate. Heather se aşeză la volan, apăsă frâna şi, concomitent, butonul de pe bord. Nimic. Apăsă din nou. Nimic. La fel a treia oară. Scotoci prin maşină, dar cheia nu se vedea pe nicăieri.

— Probabil că e în casă. Stați aici, țineți capetele la cutie şi portierele închise. Vin repede. Îi întinse puşca de vânătoare Oliviei. Cred că mai are două gloanțe. Dacă încearcă să vă scoată cu forța din maşină, împuşcă-i.

Olivia dădu din cap că a înțeles.

Heather închise portiera, luă arma Lee-Enfield goală şi fugi spre clădirea principală. Toată lumea era afară. Oare unde îşi țineau cheile? Cercetă cârligele din perete şi fructiera de lângă uşă. Nimic. Dacă nu găsea cheia, nu aveau nicio şansă. Nu puteai să păcăleşti sistemul de

pornire al unei maşini noi ca la modelele vechi. Cheia de proximitate trebuia să se afle în nenorocitul de vehicul.

Îşi aminti de scările care duceau sus, în camera Mamei, şi le urcă în goană, câte trei deodată. Ieşi pe un palier cu şase uşi.

— La naiba, înjură printre dinți.

Prima uşă pe care o deschise dădea în camera unui bărbat, cu o pereche de blugi aruncată pe jos.

A doua era baia.

Nu mai avea timp.

— Ce cauți? se auzi o voce.

Îi aparținea unei fetițe foarte mici, cu ochi mari, căprui.

— Îmi caut cheile de la maşină şi telefonul.

— Tu ai dat foc la iarbă?

— Da. Îmi pare rău, probabil că n-ar fi trebuit s-o fac. M-am gândit că toată lumea o să se repeadă să stingă incendiul şi o să putem să fugim.

— N-are nimic. Oricum, se aprinde în fiecare vară. Suntem obişnuiți. Eu sunt Niamh, apropo, îi răspunse fetița întinzându-i mâna.

— Heather, se prezentă solemn.

— Telefonul tău şi cheile sunt în camera Mamei. În capătul culoarului, acolo.

— Mulțumesc, Niamh.

Uşa pe care i-o indicase se deschidea într-o încăpere supraîncălzită, plină de praf şi încărcată, cu un pat uriaş în mijloc, o comodă înaltă şi alte mobile vechi. Pereții erau tapetați cu fotografii alb-negru reprezentând bărbați cu bărbi tunse pretențios şi femei în rochii elegante. Se mai vedea şi un bilet de vapor, de la Liverpool la Sydney, lângă fotografia unei fete drăguțe, ridicol de tânără, care încerca să pară matură, cu o valiză în mână.

— Dumnezeule! Ce naiba cauți aici?

Heather se întoarse în direcția vocii. Era Mama, care se sprijinea de un băiețel blond.

— A venit momentul să plecăm.

— Nu vă dau permisiunea s-o faceți, îi răspunse femeia.

— Nu ți-am cerut permisiunea.

— Este insula mea!

— Nu este şi nici n-a fost vreodată. Unde-i cheia de la Porsche? o întrebă Heather îndreptând arma spre capul ei.

— N-o să tragi.

— Întreabă-l pe Jacko. O să încep cu nepoțelul, apoi te împuşc pe tine.

— Eşti o bestie!

— Unde-i cheia? urlă Heather îndreptând arma spre capul băiatului.

— Pe noptieră, lângă pat.

O văzu într-adevăr, într-un castron de sticlă, deasupra telefoanelor pe care le confiscaseră de la ei.

— Ce-i cu gălăgia asta, Mamă? apăru Danny cu o mutră confuză.

Heather îndreptă arma imediat spre el.

— Mâinile la ceafă. Culcat! Acum!

Danny se aşează în genunchi bombănind.

— Nu-i cinstit.

Heather se apropie de el pe la spate.

— Chiar îmi pare rău pentru Ellen, îi spuse, după care îl lovi puternic cu patul armei în ceafă.

Bărbatul se prăvăli drept în nas pe lemnul antic al duşumelei.

— Imediat ce vă zăresc venind, o să scoată feribotul în larg. Sunteți terminați, chicoti Mama.

— Am fi terminați dacă asta chiar ar fi o insulă.

Un fulger de ură trecu prin ochii Mamei. Vedea viitorul. Vedea că, dacă era lăsată să trăiască, femeia asta tânără avea să distrugă tot ce construise ea acolo.

Se recunoscuse pe sine ca într-o oglindă. Şi ea ajunsese aici când era foarte tânără. Şi ea făcuse prostii, se căsătorise în familie, distrusese şi construise lucruri, cu mult timp înainte.

— O să pun eu mâna pe tine, cățea blestemată!

Încercă să o lovească cu bastonul, fără vlagă.

— Va trebui să te mişti mai repede.

Heather o luă la fugă pe coridor. Îi făcu cu mâna micuței Niamh, coborî scările dintr-un salt, traversă curtea şi se opri lângă maşină.

— Eu sunt, îi anunță pe copii când deschise portiera.

Olivia, pe locul din față, îi zâmbi şi îşi descleştă mâinile de pe puşcă. Heather apăsă pe frână şi pe butonul de pornire. Motorul maşinii prinse viață imediat.

Ieşi din curtea fermei, verifică poziția soarelui şi o luă spre est. În oglinda retrovizoare îl văzu pe Matt intrând în galop în curte.

— Matt! exclamă Olivia.

— Îl văd şi eu. La naiba! Owen, vezi ce se întâmplă în spate. O să pornească rapid după noi.

— Cred că au făcut-o deja!

— Nu pot să cred!

Verifică în oglindă. Într-adevăr, câțiva bărbați se aruncaseră în Toyota Hilux şi se pregăteau să pornească.

Soare roşu.

Reflecții orbitoare în parbriz.

Fredona în cap melodia celor de la Pixies, „Gouge Away” – puțin pe nas, dar n-avea ce să facă.

Conducea cu viteză peste terenul accidentat. Maşina se zguduia violent la fiecare hop. Nu era insula *lor.* Nu fusese niciodată.

Spera că cei doi frați aveau dreptate. Spera că broşura luată de la puşcărie era corectă. De două ori pe lună, în

timpul refluxului cu lună plină şi în timpul refluxului cu lună nouă, Dutch Island se transforma într-o peninsulă.

— Ai grijă! strigă Owen.

Trase brusc de volan ocolind în ultima clipă caroseria unui VW Beetle, trântit ca un anchilozaur în praful roşu, superb sub veşmântul său de rugină.

„Ei, dacă fac un accident, pot lua altă maşină. Noi, dacă facem un accident, suntem terminaţi”, îşi spuse Heather.

Un glonţ lovi geamul din spate.

Olivia ţipă.

— Sunteţi bine?

— Da, îi răspunse Owen.

— Să trag şi eu în ei? o întrebă fata.

— Nu. Lăsaţi-vă jos! Amândoi!

După ce ocoli ciotul unui copac, ajunse la un şanţ lat care le tăia calea. Fusese săpat de torenţi sau poate că servise la un moment dat drept canal de drenaj. Botul maşinii se înfundă cu totul în groapă, iar în acea clipă trei lucruri se petrecură simultan: ceva greu râcâi axul, maşina se înclină într-o parte şi un val gros de noroi şi apă maronie se împrăştie pe parbriz.

— Ţineţi-vă! strigă Owen văzând că se repezeau spre peretele opus al canalului.

Îl abordară dintr-o parte. Maşina se cutremură puternic şi se opri.

Porni ştergătoarele şi apăsă pe micul levier. Din rezervorul cu lichid de parbriz nu ieşi nimic, iar unul dintre ştergătoare părea să nu funcţioneze. Măcar celălalt reuşi să cureţe un arc de cerc în partea ei de parbriz. În jumătatea pasagerului, vizibilitatea era zero.

Dacă rămăseseră înfipţi în mal, se terminase cu ei.

Aruncă o privire în retrovizor. Urmăritorii câştigau teren văzând cu ochii.

Băgă într-o viteză inferioară şi apăsă pe butonul de pornire.

— Copii, ţineţi-vă bine!

Maşina se zgudui. Apăsă pe pedala de acceleraţie până când aproape o lipi de podea.

— Hai odată! scrâşni din dinţi.

Motorul mârâi şi Porsche-ul păru să înţeleagă ce i se cerea. Roţile din faţă muşcau din peretele şanţului, aruncând noroi în toate părţile şi câştigând progresiv aderenţă. Când hotărî că avea destulă inerţie, îndreptă volanul, şi autovehiculul începu să urce. Ajunseseră la un unghi de treizeci de grade. Se întrebă dacă nu riscau să cadă prin chepengul din tavan.

Încă un glonţ lovi maşina şi ricoşă printr-un geam lateral. Cioburile o loviră în obraz.

— Hai, fetiţo! Ştiu că poţi, porcărie mare şi urâtă!

Motivat de această încurajare, Porsche-ul reuşi să se salte de cealaltă parte a canalului şi porni din nou prin landă. Anclanşă cutia automată şi aruncă o privire în spate. Toyota tocmai dispărea în urma lor. Îşi ţinu respiraţia trei secunde, rugându-se, până îi văzu botul ieşind triumfător.

— La naiba!

Mai avea opt sute de metri până la ocean.

Terenul era extrem de accidentat, dar maşina germană nu părea deranjată. O auzi schimbând vitezele pe măsură ce accelera. A treia, a patra.

Încă un glonţ intră în cabină şi se opri în parbriz, făcându-l zob. Nu mai vedea nimic. Încercă să-l împingă cu palma, fără succes.

— Nu văd!

Olivia îl lovi cu patul armei, şi parbrizul sări cu totul.

Aparatul de emisie-recepţie prinse viaţă.

— Las-o baltă, Heather! O să muriţi fără niciun rost! Nimeni nu vrea asta! se auzi vocea lui Matt.

— Vrei să răspunzi? o întrebă Olivia.

— Nu-i da atenție. Ține capul la cutie.

— Pot să-i răspund şi de jos.

— Da, dar nu avem ce să mai discutăm cu el.

— Heather, te rog, opreşte înainte să mai răneşti pe cineva! Trebuie să discutăm. Mama e de acord cu mine că trebuie să încheiem povestea asta. Am putea reveni la planul inițial.

Aruncă din nou o privire în spate. Toyota Hilux era mai înaltă, cu roți mai mari. Avansa mai uşor prin iarbă. Dar nu mai aveau mult până la ocean.

Încă un foc de armă. De data asta, ratat. Îndrăzni să respire din nou. Olivia ridică şi ea capul.

Heather apucă stația.

— Dacă vrei să negociem, Matt, aş sugera să nu mai trageți în noi.

— Nu mai tragem, dacă te opreşti, veni vocea bărbatului după câteva secunde.

— Nu. Voi întâi. Altfel, nu avem ce discuta.

— Ce e în mintea ta, Heather? N-are niciun sens ce faci. Unde vrei să te duci?

— Câtă motorină mai ai, Matthew? Cum rezistă transmisia aia?

— Suntem în regulă, mulțumesc.

Probabil că puseseră tot ce mai aveau în rezervorul Toyotei, ceea ce ar fi însemnat că restul familiei nu-i mai putea urmări. Se uită din nou în oglindă. Îi despărțeau numai cinci lungimi de maşină. Fugea cu peste o sută de kilometri pe oră, o viteză ridicol de mare pe un asemenea teren.

Owen era cam tăcut.

— Eşti bine, acolo, în spate?

— Da.

Loviră ceva. Maşina săltă pe două roți şi căzu înapoi cu un sunet înfundat.

Oglinda retrovizoare.

Kate era la volan şi Matt lângă ea, cu puşca în mână. Ivan reuşise şi el să se înghesuie cumva acolo. Din cer ningea cu fulgi de cenuşă de la incendiul pe care îl provocaseră.

Matt se lăsă în exterior, pe geam.

— Toată lumea jos! strigă Heather.

Glonțul de calibru mic se opri în plasticul bordului.

— Copii!

— Sunt bine, îl auzi pe Owen.

— Olivia? Olivia! Olivia!

Fata părea să n-o audă.

— Owen, ridică-te şi ia volanul.

— Ce?

— Ia volanul!

Owen apucă volanul peste spătar, iar ea se întinse peste Olivia.

— Ce fac acum?

— Ține-o tot înainte spre plajă. E pe pilot automat, nu trebuie decât să ții direcția.

Olivia era moale ca o cârpă.

Heather o examină. Nicio urmă de glonț, dar se lovise la cap.

— Ohhh... încercă să vorbească.

— Eşti bine, draga mea?

— Da.

— Heather, e o nebunie! Ce vrei să faci? strigă Matt în stație.

„Ce ți-ar mai plăcea să-ți zic...” îi răspunse în minte. Se întoarse spre luneta spartă, ridică arma de .22 şi ținti spre Kate, care era la volan. Apăsă pe trăgaci, dar maşina lovi un muşuroi şi rată. Împinse încă un glonț pe țeavă şi ochi

blocul motor. O țintă mult mai uşoară. Trase. Trebuia să fi nimerit ceva. La naiba, tocmai rămăseseră fără gloanțe.

— La podea, copii! Preiau volanul.

Dădu să-l apuce cu ambele mâini, dar iarba se termină brusc, maşina intră pe nisip şi derapă necontrolat. Toyota îi izbi puternic în lateral, iar Porsche-ul se înclină periculos într-o parte. Dacă se răsturnau, erau morți. O cerea logica. O cerea Mama. Kate ar fi frânat brusc, Matt şi Ivan ar fi sărit jos, i-ar fi târât afară şi i-ar fi executat unul câte unul.

Heather nu avea de gând să participe la acest scenariu.

Se lăsă să alunece înapoi pe scaunul şoferului şi trase de volan, încercând să forțeze maşina să se aşeze cu cele patru roți înapoi pe sol. Autovehiculul aterizează greoi.

Piciorul ei găsi pedala de accelerație şi o apăsă puternic. Porsche-ul țâşni înainte cu motorul urlând. Kate era tot în spinarea lor, dar parbrizul Toyotei începuse să crape.

— Trebuie să spargem cumva geamul ăla, spuse printre dinți.

— Ce zici de asta? o întrebă Olivia ridicând de jos *Povestiri şi piese de teatru – ediție completă,* de Anton Cehov.

— Merge!

Olivia trecu volumul în mâna stângă, cea cu care arunca la softball, ținti cu grijă şi azvârli volumul greu, cartonat, pe care Tom îl cărase cu el de la Seattle. Cartea execută un arc elegant, ca un şoim ce se repede asupra prăzii, şi lovi colțul parbrizului, făcându-l țăndări.

— Ura! strigă fata de bucurie.

Toyota începu să ia viraje haotice, până ce Kate reuşi să se descotorosească de sticla ce părea înghețată.

Heather încetini şi porni de-a lungul plajei, căutând febrilă limba de pământ despre care citiseră. Cea care apărea numai la reflux maxim, odată cu luna nouă şi cu luna plină.

Unde era? Unde?

Acolo! O linie subțire de nisip spălată de valuri lega Dutch Island de continent. Acceleră din nou şi apăsă pe butonul care activa alimentarea cu oxigen din exterior, sigilând gura de aer de sub capotă. Viră pe cărarea despre care nu ştia nimeni, cu excepția celor doi copii.

— Suntem în apă! spuse Owen.

Adâncimea era cam de treizeci de centimetri. Nu ştia la ce să se aştepte şi se sperie puțin când văzu că apa începuse să intre în cabină pe la uşi. Toyota îi urmărea în continuare.

Olivia şi Owen se ridicară. Apa le clipocea acum pe la glezne. Maşina parcă înota.

Verifică din nou oglinda.

Erau la jumătatea drumului, şi motorul nu părea să se înece. Admisia funcționa impecabil.

Curentul îi ridică şi începu să-i împingă, apoi îi lăsă înapoi pe sol.

— La naiba!

Roțile îşi pierdură aderența, dar în clipa următoare prinseră din nou un petic de nisip.

Toyota se ținea după ei.

Traversaseră două treimi din canal.

— Rechin! strigă Olivia ridicând picioarele sub ea pe scaun.

Heather deschise briceagul şi îl prinse între dinți. Îi era milă de rechinul care ar fi îndrăznit să se apropie de ei acum.

— Haide! Haide!

Apă.

Pământ.

Apă.

„La naiba, zburăm! Pe aripile corbului. Pe sub cornul lunii. Înotăm cu peştii şi cu... Ba nu, conducem”, se trezi brusc din reverie.

Roțile se învârteau normal. Găsiseră o fâşie destul de lată de pământ.

— Simțiți şi voi, copii?

Valurile se spărgeau în jurul lor. Rulau pe ceva solid. Erau pe plajă. Pe continent!

Privi în oglinda retrovizoare. Toyota era chiar în spatele lor. Părea că accelerează ca să-i lovească mişeleşte în spate... dar, nu. Hilux-ul se opri, pierdu contactul cu solul şi se răsturnă sub un val.

Heather îşi aprinse iPhone-ul. Nu avea de unde să ştie că prietena ei din Seattle, Carolyn, o sunase pe Jenny, organizatoarea conferinței, care alertase poliția din statul Victoria. Oamenii legii reuşiseră să identifice locul unde Porsche-ul închiriat pierduse semnalul GPS. Dacă reuşea să facă telefonul să funcționeze, ajutoarele ar fi ajuns în câteva minute.

Mobilul prinse viață. Mai avea trei procente din baterie.

Continuă să înainteze pe dune până ieşi într-o şosea pustie, unde găsi semnal GSM. Primise un SMS de la Carolyn despre serialul *Star Trek: Voyager.*

— Funcționează? o întrebă Olivia.

— Dai îi răspunse fericită şi formă 000.

50

Nu fusese decât un vis. Era imposibil ca totul să se fi întâmplat aievea.

Tom îi visase în cealaltă parte a lumii, iar ea îi visase înapoi acasă.

Afară era întuneric. Copiii dormeau. Lăsă cana de ciocolată fierbinte pe masa de cafea, lângă o cutie de gogoşi de la Dunkin' Donuts, un exemplar din *Seattle Times,* un cuțitaş din siderit şi o scrisoare lungă de la Carolyn, cu nişte versuri.

Se ridică, îndepărtă perdelele şi aruncă o privire pe fereastră. Astăzi nu mai pândea niciun car de televiziune în faţa casei. Ieri fuseseră cei de la KIRO 7, urmaţi de CBS.

Avea treabă. Trebuia să semneze o mulţime de formulare. Poliţia din Victoria şi autorităţile centrale australiene fuseseră cum nu se poate mai amabile. După externarea din spital, o lăsaseră să plece acasă. O crezuseră pe cuvânt că va veni să depună mărturie, în eventualitatea unui proces.

Nu era convinsă că ar fi făcut-o. Nu-i putea obliga pe copii să retrăiască drama prin care trecuseră, în faţa unui tribunal. Dormeau liniştiţi, în siguranţă, în America. Toţi psihologii şi doctorul Havercamp opinaseră că se descurcau bine, ţinând cont de situaţie. Nu mai primeau medicaţie specifică, ceea ce era deja un mare pas înainte.

Heather se lăsă pe spătarul canapelei şi începu să zapeze canalele. Cinci sute de posturi, dar numai pe HSN găseai ceva vesel la aceste ore mici ale dimineţii. Se gândea să telefoneze ca să comande o perie de praf înfiptă într-o prăjină lungă de plastic, când auzi un zgomot la etaj.

— Eşti jos? întrebă Owen.

— Da, dragul meu.

— Mi s-a părut că aud ceva.

— Eu eram, mă uit la televizor. Stai acolo, urc imediat.

Se asigură că Olivia dormea liniştită, apoi îl băgă pe Owen la loc în pat şi îl sărută pe frunte.

— Putem să mergem la bunici, pe Goose Island, în weekendul ăsta?

— Sigur că putem, dar bunica s-ar putea să vrea să te picteze şi ştiu că nu-ţi place deloc.

— O să rezist, îi răspunse băiatul.

— Bine, dragule. Hai, încearcă să adormi.

— Da, dar mă gândeam la un lucru. Olivia a avut dreptate.

— În legătură cu ce?

— A zis că ai talent la cântat.

— Nu-mi vine să cred.

— Pe cuvânt. Ar trebui să îți reiei activitatea artistică. Să cânți într-un bar sau aşa ceva. O să venim să te vedem.

— Poate că o voi face. Noapte bună, Owen.

— Noapte bună...

— Nu trebuie neapărat s-o spui.

— Dar o voi spune.

— Nu eşti obligat, insistă Heather.

— Dar vreau s-o fac.

— Puştiule, nici nu mă interesează.

— Noapte bună, M... A... M... A, îi ură chicotind poznaş şi accentuând fiecare literă ca pe o incantație.

Coborî la parter.

Gândul îi zbură la familia O'Neill. Citise ieri că se avea în vedere expulzarea lor de pe Dutch Island. Guvernul statului Victoria le luase la puricat titlurile de proprietate. Se zvonea că insula ar fi putut fi restituită adevăraților ei proprietari, tribul Boon Wurrung.

Poate că, până la urmă, ieşea ceva bun din toată povestea asta sinistră. Poate.

Deschise uşa de la intrare şi plasa de țânțari, se aşeză pe prag şi îşi aprinse o țigară.

Vestul oraşului Seattle era liniştit. Strâmtoarea era liniştită. Luna era atât de strălucitoare, încât puteai vedea crestele înzăpezite ale munților din Olympic National Park. În față la Starbucks, pe cablul telefonic, stătea un corb.

Ştia că nu era acelaşi. Numai furtunarii migrau atât de departe, în niciun caz corbii.

Cu toate acestea, pasărea o privea fix, ca şi cum ar fi cunoscut-o.

— Salut! îi spuse, pentru că n-o costa nimic să fie politicoasă.

Când termină țigara se trezi, aproape fără voia ei, că încuie uşa şi bagă cheia în buzunar. Traversă strada necirculată şi intră pe Alki Beach. Plaja era pustie la ora aceea. Îşi vedea aburul respirației în lumina lunii. Era curat, căci se apropia vara şi angajații primăriei greblau plaja în fiecare noapte cu un tractor. Îşi scoase vechii bascheți Converse şi se plasă pe urma lăsată de greblă, cu picioarele goale în nisipul rece. Ridică un picior şi lăsă pământul să se rotească încet sub ea.

Trase adânc aer în piept.

Respiră, inspiră.

Îşi relaxă umerii. Cel stâng o durea în continuare.

În minte îi veni cuvântul indian pentru apă, pe care îl învățase de la bunica ei: *wa'ak.*

Bunica ei murise, iar ultimul vorbitor nativ de makah murise şi el în urmă cu câțiva ani. Îşi aminti alte cuvinte magice asupra cărora avea mari dubii.

— Mamă, rosti cu glas tare şi zâmbi.

Era prea tânără, nu avea nepoți şi nu făcuse niciodată baby-sitting.

Îşi dădu jos pantalonii de trening şi păşi în apa opacă.

Era rece. Foarte rece.

Plaja avea un aspect ireal.

Se găsea singură aici, în beznă, dar nu se temea de nimic. Era capabilă să se apere şi să-şi apere familia. Iar aici era pe terenul ei, acasă la ea.

O pală de vânt încreți valurile.

Îşi cuprinse umerii cu brațele şi începu să plângă. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, căzând peste reflexia lunii din apa strâmtorii Puget.

Întoarse capul spre est, spre adâncul continentului. Mai era mult până la răsărit, dar nu puteai decât să aştepți.

Răbdarea era o armă.

Soarele răsărea pentru cei care aveau răbdare.

MULȚUMIRI

Trebuie să încep prin a spune că, deşi Dutch Island este un loc real (numit diferit), oamenii care locuiesc acolo nu seamănă deloc cu cei descrişi în cartea mea. Geografia corespunde, în linii mari, dar rezidenții insulei sunt produsul exclusiv al imaginației. Am trăit la Melbourne între 2008 şi 2019 şi vă asigur că statul Victoria este cel mai ospitalier din Australia.

N-aş fi putut scrie acest roman fără sprijinul agentului şi prietenului meu Shane Salerno. Într-o zi polemizam cu el la telefon pe marginea unor filme şi, ca de obicei, eu îi povesteam o scenă demnă de filmul *Deliverance,* care mi se întâmplase în realitate. Călătoream la volanul maşinii prin Australia rurală, pe o insulă foarte izolată, locuită de o singură familie extinsă. O femeie pe bicicletă, cu aparat auditiv în ureche, îmi sărise brusc în față de pe o uliță laterală, obligându-mă să virez puternic ca s-o evit. Mai în glumă, mai în serios, i-am spus soției mele că dacă o loveam, nu mai plecam vii de pe insulă. Când a auzit povestea, Shane a exclamat: „Nu! Chiar ai lovit-o. Ăsta e următorul tău roman". Shane m-a îndrumat la elaborarea primelor versiuni, în timpul izolării cauzate de COVID-19, când numai de scris nu aveam chef. Dacă îl ai pe Shane Salerno de partea ta, înseamnă că eşti extrem de norocos.

Aş vrea să le mulțumesc şi lui Michael Pietsch şi Bruce Nichols, de la Editura Little, Brown. Cei doi îşi promovează excelent autorii şi sunt oameni extraordinari. Little, Brown a pus întotdeauna în centru arta şi artiştii, iar întreaga echipă de acolo reprezintă un izvor de inspirație. Mai ales Craig Young, o adevărată forță a naturii, mi-a fost încă de la început un aliat prețios, pilotând corabia cu mână sigură în vreme de furtună, deşi nu eram singurul autor care se confrunta cu pandemia. Îi sunt recunoscător lui Helen

O’Hare, redactoarea mea, pentru sugestiile ei magistrale, umorul şi comentariile perspicace. Vreau să-i mulţumesc, de asemenea, corectoarei mele, Tracy Roe, cu care m-am duelat şi m-am consultat adesea pe marginile şpalturilor.

Trebuie să mulţumesc întregii mele familii din Irlanda, care m-a încurajat întotdeauna să scriu. Mai ales, mamei mele, Jean McKinty; surorilor şi fraţilor mei, Diane, Lorna, Rod şi Gareth; mătuşii mele Catherine şi tuturor verilor şi verişoarelor de acolo.

Sunt norocos să am mulţi amici printre scriitorii de romane poliţiste şi printre scriitori în general. Aş vrea să-mi exprim recunoştinţa faţă de Don Winslow, Steve Hamilton, Steve Cavanagh, Diana Gabaldon, Stu Neville, Daniel Woodrell, Brian McGilloway, Jane Casey, Emad Akhtar, Gerard Brennan, Ian Rankin, Val McDermid, Abir Mukherjee, Jason Steger şi mulţi alţii pe care spaţiul nu-mi permite să-i menţionez.

Mulţumiri cu totul speciale lui Jeff Glor şi echipei de la CBS News, care m-au ajutat să arăt bine pe micile ecrane (sunt sigur că au făcut apel la editori de imagine destoinici şi la efecte speciale). Le mulţumesc tuturor prietenilor mei americani şi, în special, soacrei mele, Susan Vladeck.

Aş vrea să le mulţumesc rapid lui Salman Rushdie şi lui James Ellroy, pe care i-am intervievat chiar înainte de criza COVID şi cu care am îndrăznit să verific ideea incipientă a romanului. Amândoi mi-au dat idei care se regăsesc în carte.

Am scris în izolare, înghesuit cu familia mea într-un mic apartament din New York City. Pisicile mele, salvate de la un adăpost, Miffy şi Jet, merită o menţiune pentru că erau alături de mine la ora trei dimineaţa, când tot restul lumii dormea. Aş vrea să le mulţumesc fiicelor mele, Arwynn şi Sophie, pentru că m-au făcut să râd, m-au îmbrăţişat tandru şi m-au ajutat să rămân sănătos. În sfârşit, am o

uriaşă datorie de recunoştinţă faţă de soţia mea, Leah, pentru că a fost stâlpul familiei mele în această perioadă deosebit de dificilă, dar şi pentru anii de iubire şi de sprijin. Nu în ultimul rând, îi mulţumesc că râde la glumele mele – întotdeauna foarte amuzante, desigur.

N-AR FI TREBUIT SĂ-ȚI ADUCI FAMILIA PE INSULĂ.
N-AR FI TREBUIT SĂ MERGI CU VITEZĂ PREA MARE.
N-AR FI TREBUIT SĂ ÎNCERCI SĂ ASCUNZI CADAVRUL.
N-AR FI TREBUIT SĂ LE SPUI COPIILOR CĂ ÎI POȚI PROTEJA.
ACUM, S-AR PUTEA SĂ NU MAI AJUNGI NICIODATĂ ACASĂ.

„Inteligent scris și extrem de emoționant... atât pericolul, cât și familia sunt descrise într-un mod unic. *Lanțul* a fost romanul care l-a propulsat pe McKinty în elita scriitorilor de thrillere, iar acesta ar putea fi la fel de important."
BOOKLIST

„Un thriller captivant care își antrenează cititorii într-o călătorie fascinantă."
KIRKUS REVIEWS

„McKinty a scris un nou thriller irezistibil și înfricoșător despre locurile surprinzătoare în care se ascunde răul și despre cât de departe putem merge pentru cei dragi."
KARIN SLAUGHTER

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3988-7
9 786063 389887
eBook disponibil